

2006
2013

Вс. Товариства „ПРОСЬВІТА“.

ДОТЕПИ.
ВИГАДКИ.
ЖАРТИ.

Ціна 1 кор. 80 сот.

Для членів Тов-а „Просьвіта“ ціна 1 Кор. 30 сот.

У ЛЬВОВІ, 1916.

КОШТОМ І ЗАХОДОМ ТОВАРИСТВА „ПРОСЬВІТА“.

З друкарні Наукового Товариства ім. Шевченка.

З дешевих видань, призначених для народа, має Товариство „Просьвіта“ на складі слідуєчі книжочки:

Ч. 324. Добрий інтерес. Збірка.....	Ціна	20	сот.
„ 326. Павло Полуботок	„	20	„
„ 331—2. Нові часи. Ілюстрована збірка	„	30	„
„ 334. Як воювали Запорожці.....	„	25	„
„ 335—6. Серед вічних снігів і ледів.....	„	40	„
„ 337. П'ятдесятлітнє подружжя.....	„	20	„
„ 338. Золото. Збірка.....	„	30	„
„ 339—40. Сагайдачний. Історична повість	„	50	„
„ 344. Сорок літ діяльності „Просьвіти“	„	50	„
„ 346. Ведмедівська попівна. Істор. оповідане....	„	15	„
„ 347. Оповідане з історії української землі....	„	40	„
„ 348. Сплачений довг. Оповідане.....	„	25	„
„ 349. Гетьман Мазепа.....	„	25	„
„ 350. Про землю, сонце і зьвізди.....	„	50	„
„ 351. Як Болгари здобули собі свободу	„	30	„
„ 352. Поміж землею а небом.....	„	20	„
„ 364. З подорожі по Швайцарії.....	„	50	„
„ 366. Ватерльо.....	„	40	„
„ 367. Про українських козаків, Татар та Турків	„	30	„
„ 368. Країна дітий і цв'ітів.....	„	30	„
„ 370. Про Осипа Федьковича Ю.....	„	30	„
„ 371. Вибір з творів О. Ю. Федьковича.....	„	30	„
„ 372. Як чоловік зробив з ночі день.....	„	45	„
„ 373. Про Шевченків „Кобзар“	„	40	„
„ 374. Віденський календар „Просьвіти“ на р. 1915	„	60	„
„ 375. В Тарасові роковини.....	„	50	„
„ 376. Календар „Просьвіти“ на рік 1916	2 К	—	сот.
для членів Тов-а „Просьвіта“.....	„	50	„
„ 377. Мобілізаційні закони і розпорядки.....	„	50	„
для членів Тов-а „Просьвіта“.....	„	—	„
„ 378. Чекає нас велика річ	„	50	„
для членів Тов-а „Просьвіта“.....	„	30	„

Видавництво Товариства „ПРОСВІТА“.

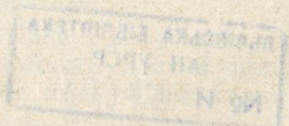
Львів. Бібліотека
АН. УРСР

~~12.8.14.~~

ДОТЕПИ.

ВИГАДКИ.

ЖАРТИ.

~~4661~~

У ЛЬВОВІ, 1916.

КОШТОМ І ЗАХОДОМ ТОВАРИСТВА „ПРОСВІТА“.

З друкарні Наукового Товариства ім. Шевченка.

8(c)У„:1917”-7

11506.

ЛВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА
АН УРСР
№ И 57608

1. Поученє.

Капраль до рекрута: Ти мой, знаєш пана оберста?
Рекрут: Ні. *Капраль:* А пана майора? *Рекрут:* Також ні. *Капраль:* Но, то памятай, офермо, що його побачиш: пан оберст трохи грубший від пана майора.

2. У відділі однорічних добровольців.

Капраль: Ви певне думаете, що на той мізерний рік вашої служби не оплатить ся запняти кабат на всі гузики, що?

3. Забава у війну.

Батько: Чому так пізно вертаєш до дому? *Син:* Бо ми бавили ся в клясі у війну, а мене замкнули і я сидів аж доси. *Батько:* Ти сидів замкнений як военний бранець? *Син:* Ні, як військовий доставець.

4. В шпитали.

Лікар: Пане однорічний, кілька маєте літ? *Однорічний:* Двадцять два. Я повинен властиво мати 23, але вже рік лежу в шпитали, тож се не числить ся.

5. В касарні.

Капраль (до однорічного добровольця): Чого ви там заглядаєте на годинник? Чи хочете знати, коли ваш рік скінчить ся?

6. Тана утіха.

— Ну і не клопіт же то, мій кінь в тім проклятім московським болоті згубив підкову!

— Не роби собі з того нічого, товаришу. Як Москалі знайдуть підкову, то будуть тішити ся, що мають военну добич!

7. Допитав ся.

Фельдвебель: Галайку, ви певне найдурніший в цілій компанії. Маєте ще яку рідню? *Галайко:* Так, маю ще одного брата, пане фельдвебель. *Фельдвебель:* А чим же він є? *Галайко:* Він є фельдвелем, пане фельдвебель.

8. На боєвій лінії.

Відділ піхотинців мав розставити в поли варти, так зв. „фельдвахи“. Пан цугсфірер, котрий надійшов з кількома жовнірами до місця де стояла грушка, приказав одному з них, щоби видістав ся на дерево і звідтам розглядав ся, чи не побачить де ворога. Коли рядовий Кулик виліз вже на сам верх, питає ся його цугсфірер ще раз:

— Но, Кулик, а на що маєш уважати?

— Мельдую послушно, пане цугсфірер, щобим не злетів на землю...

9. Злишне.

Однорічник: Чи можу служити папіросом?

Нідофіцер: Передовсім відзвичайте ся від тих немудрих і злишних питань! Очевидно можете служити!

10. Се неможливо.

В однім місточку сьвященик дає слюб, а по слюбі звертає ся з наукою до молодих:

— А ти молода подруго, повинна завсїгди слухати свого чоловіка і йти за ним всюди, де він піде.

Панна молода переражена перериває:

— Я не хочу... я не хочу...

— Алеж, моя дорога дитино, мусиш, наколи за него виходиш...

— Панотче, се неможливо, бо він зараз по слюбі йде на позицію.

11. Мудрий рекрут.

Капітан вчить рекрутів салютувати. Маєр, жидок з Турки, не може якось зрозуміти, коли властиво треба салютувати. По довгім вияснюваню, коли капітан був певний, що він його зрозумів, каже:

— Тепер я буду представляти двірську кариту, а ти маєш віддати приписаний поклін.

Се сказавши зірвав ся з місця і помимо своєї огрядности, сапаючи, перебіг коло Маєра, котрий ані не рушив ся, ані не салютував.

— А ти, тумане! — кричить капітан, — ще не зрозумів? Чому не салютуєш перед двірською каритою?

— Ну, — каже усьміхнений Маєр, — чому я маю салютувати, коли в ній ніхто не сидів!

12. То за мало.

Рекрутам роздали кріси. Вправи крісами дали ся Пейсахови Фогельфангерови так страшно в знаки, що він утік з війська. Але його злапали, почім скликано суд, який засудив його на пів року вязниці. Кару вимірили так малу для того, позаяк судії з його відповідей набрали пересвідчення, що він ділав під примусом, якому не міг оперти ся.

— Прошу високого суду, я тої кари не можу прийняти, бо то за мало...

— Як то? — питає провідник суду.

— Прошу мене засудити на так довго, як довго буде трівати ще війна, — відповів Пейсах Фогельфангер.

13. Добра пожива.

Капітан до фельдвебля: Що се за причина, що ви з кождим днем грубші? Чим ви властиво живите ся?

Фельдвебель: До услуг, пане капітане, однорічними добровольцями.

14. Дякувати Богу і — дякувати Богу.

Трамваєм їдуть дві передміщанки і таку ведуть розмову:

Адамова: — Ваш чоловік, розуміє ся, на війні, правда?

Максимиша: — Ні, — він навіть не міг піти на війну, бо був тяжко хорий, дякувати Богу. А якжеж з вашим чоловіком?

Адамова: — Мій чоловік? Він мусів піти, бо був здоровий, дякувати Богу.

15. Шахраї.

Перед битвою офіцер промовляє до салдатів і каже:

— Як хто з вас згине, то піде просто до неба.

Зараз пішли до бою і за чверть години згинуло 700 жовнів. Певні обіцяного неба, добивають ся до небесної брами:

— Пусти нас, сьв. Петре, ми салдати, що погинули в битві під П.

— А кілько вас є там?

— Сімсот.

— Забирайте ся, шахраї, відси, — говорить розгніваний сторож раю — се не ви? Московські газети писали, що там згинуло лише 15.

16. В обороні честі.

Саме в той час, коли мужва дістає обід, показався ворожий літак. Настало замішанє і всякий спішив ся, щоби скрити ся перед бомбами, а тільки Данило Гладун був спокійний. Він скоро виїдав решту зупи із своєї шальки, а відтак побіг до полевої кухні і приніс собі другу порцію. Всі здивували ся, що він такий спокійний, але він ось як їм се вияснив:

— Як би російський летун побачив мою порожню шальку, зараз розтрубіли би московські газети, що у нас дуже лихо з апровізацією!

17. Розмова в трамваї.

Два панове їдуть електричним трамваєм і розмовляють досить голосно так що й інші се чують. — „Знаєте, — каже оден з них, — що Англія і Німеччина вже порозуміли ся що до поділу Бельгії“. — „Так, що ви кажете? — відзиває ся другий. — Та якже се стало ся?“ — „Цілком просто: Англія дістане короля, а Німеччина — державу“.

18. Бунтовничий когут.

Се знана річ, що у ворожій землі розстрілюють того, що ставить опір. Однакож „реквірувати“ на власну руку є нашим військам строго зборонено. Без дозволу старшини не вільно нічо забирати. На занятій часті Волини йде поручник дорогою і бачить, як жовніри варять когута в кітлі. — „А ви, звідки — каже він — взяли когута?“ — „Пане „ляйтнант“. — відповідають жовніри, — як ми увійшли на ось тамте подвірє хлопське, то сей когут ставив нам опір!“

19. Знає що зробити.

Офіцир: Що ви Глязерман зробили би, колиб в часі битви трафіла вас куля в коліно?

Рекрут Глязерман: Мельдую послухно, пане поручнику, що я перевернув ся би.

20. У військовім шпиталі.

Лікар: Чи є що нового? *Підофіцир*: Пане „штабс-арцт“, мельдую послухно, що нічо, тільки в ночі вмер той канонір, що то вдавав хорого, щоби з війська викрутити ся.

21. Потрібнійше.

Одному пішому артилеристови в сутичці відломок гранату відірвав кусник черевика з двома пальцями. На питанє, чи не покликати би лікаря, відповів він спокійно: „Я потребу́ю шевця а не лікаря!“

22. Воєнне звідомленє.

Оден жовнір пише до своєї матери на полевій карті: „Кохана мамусю! Справа не є така легка, — а також пива і тютюну нема! Поздоровляю і цілую по сто тисяч рази. Твій Син Максим Вовк“. Тепер кохана ма-муся може собі виробити понятє про війну.

23. Злі часи.

У Львові розповідають ось яку розмову між двома адвокатами: — „Ну, як вам, пане товаришу, поводить ся в тих воєнних часах?“ — „Знаменито, — відповідає запитаний, — я можу сказати так як сказав теперішній німецький цісар: Я не знаю ніяких партій!“

24. Повитуха яко шпігунка.

Небавом як тільки розпочала ся війна, в однім місті звернули прохожі пізно вечером увагу на одну паню, яка з ручним куферком йшла скоро вулицею і, здавало ся, хотіла зникнути в темноті ночі. Повідомлено отже поліцію і вислана сторожа почала слідити „шпі-гунку“ аж до дому, до котрого вона увійшла. Юрба терпеливо ждала, аж вкінці отворили ся двері, вийшов поліційний агент і оповістив дожидаючим, що дотична особа се місцева повитуха, яка саме що йно уділила помочи новому оборонцеві вітчизни при його появи на сьвіт. Слідувала загальна веселість.

25. Завзятий.

Старий: Як потреба буде вимагати, Олено, то на-віть твої обидві сестри будуть мусіли вислати на війну своїх чоловіків.

Олена: Алеж тату, та вони ще не заможні!

26. Війна а картярство.

Данилович: Знаєте, що теперішня війна викликала картярство. *Петрович*: Що ви говорите? *Данилович*: Кажу правду. Тепер кожний носить при собі карти, а саме: карти на хліб, на муку, на цукор і т. и.

27. Розумна відправа.

„Два молоді панове, вісімнайцятьлітні, хотіли би познакомити ся з двома гарними панночками в тім самім віці. Просять о відповідь по змозі з фотографіями під адресою...“ Так гласила оповістка, поміщена в часі теперішньої війни в одній часописі, на котру то оповістку згадані панове дістали ось яку відповідь переписним листком, писану ніжною рукою: „На вашу цінну оповістку позволимо собі повідомити вас, що найшли ся для вас дві молоді панночки, але не щоби з вами серед теперішньої страшної війни заводити любові, а тільки щоби вам уділити добру раду, що наколи маєте досить гроший, щоби зложили з них якусь часть на Українських Січових Стрільців, а коли вам нудить ся, то щоби яко добровольці зголосили ся до війська, щоби скріпити нашу армію яка боре ся за вітчину. Не беріть нам за зле сеї широї отвертости, але просимо послухайте нашої доброї ради. Товариське поздоровлене від двох Д...“

28. Полева почта й ногавиці.

Одна мати пересилала полевою почтою своему синові, що був в поли, пару вовняних ногавиць, а позаяк дотичний клунок важив більше, ніж можна висилати полевою почтою, проте вона розтяла ногавиці, зробила з кожної ногавиці окремий пакетик, а в окремім листі вислала нитки і голку з вказівкою, як син має сі ногавиці зшити. По чотирох тижнях пише син, що було би йому приємнійше, колиб мати до одержаної ним лівої ногавиці прислала також праву ногавицю. Бо де поділа ся права ногавиця — то знає хиба полева почта.

29. Тяжкі часи.

— Ах, пане професоре, ви хотіли би мене безнастанно цілувати!

— Бо тепер, пані, поцілуй се одинока річ, котру можна дістати без карти.

30. Все можна зробити.

Судия (до обжалованого): Як ви могли власного брата обкрасти?

Обжалований: Е, пане судийо, як чоловік хоче, то все може зробити.

31. Вернув до давних занять.

— Як то, що йно випустили вас з вязниці і ви знов допустили ся крадежи? Чи на те вас увільнили?

— Мені, прошу ласки пана судії, казали вернути до давних занять, а я сидів у вязниці за крадіж.

32. Старі знакомі.

Слідчий судия (до обвиненого, якого вже частійше карано): Мені здає ся, що ми обидва в тім домі мали з собою дещо до роботи?

Обвинений: Так, не знаю вправді, але й мені здає ся, що пан судия мені трохи знайомі...

33. Соломонський вирок.

Судия (до авскультанта): Я хочу вам представити оден правний случай: мати й донька сплять рівночасно з двома своїми дітьми в тій самій кімнаті. З огляду на те, що одяги дітей були цілком такі самі, то няньки поміняли діти і ніхто не міг пізнати, котра дитина належить до матери а котра до доньки. Як отже буде з правом дідиченя тих дітей?

Авскультант: А знаєте певне, що діти поміняно?

Судия: Ну, таж я вам вже казав!

Авскультант: Так! Добре: ну, то нехай тепер мати поміняє ся дітьми з донькою.

34. Від мачухи, не від мами.

Судия: Кілько вам літ? *Молодиця*: А я звідки можу знати? Буде вже зо трийцять! *Судия*: А коли вмерла ваша мама? *Молодиця*: А так буде 35 літ. *Судия*: А якже се може бути? То ви народили ся в 5 літ по смерті своєї мами? *Молодиця*: Саме так, прошу сьвітлого суду, в пять літ по смерті. *Судия*: Та що ви говорите? Як можна по смерті мами народити ся? *Молодиця*: Е, прошу пана судії, бо я від мачухи, не від мами; то ніби так, що мій тато мав дві жінки, а я від другої.

35. Певний доказ.

Судия: Може маєте яке письмо при собі, з котрого я набрав би пересвідчення, що ваша жінка дійсно померла.

Селянин: А маю: ось саме лікарський рахунок.

36. Сумні часи.

Судия: Отже ви допустили ся крадежи з вломом без чужої помочи? *Обжалований*: Алеж розуміє ся; в часі війни тяжко о доброго помічника.

37. При розправі о обиду чести.

Дві акторки станули перед судом. Одна обжалувала другу о тяжку словну обиду чести. Обжалована боронила ся тим, що противничка обидила її ще тяжше. — „Вона зрештою може говорити що схоче, — кричала обжалована, — але чести вона не може мені відняти!“ — „Ні, — відповіла перша, — де нема нічо, там і цісар втратив своє право“.

38. Самому не ясно.

Судия: Що ви є за земляк? *Сьвідок*: Се мені самому не є ясно. *Судия*: Що то має значити? *Сьвідок*: А так: Я походжу від батька Англичанина і матери Французки, а побачив сьвіт на американськім кораблі, на грецьких водах, під турецькою флягою. Ну то прошу мені сказати, де я властиво належу?

39. Гумор в судовій салі.

Судия: Обжалований, признайте ся, кілька мішків вкрали ви пошкодованому. *Обжалований*: Сім, пане судийо: три в понеділок у вечер, а два ві второк. *Судия*: То разом доперва пять. *Обжалований*: Так, але ще два вкраду нині у вечер.

40. Хитрий судия.

Судия не могучи довідати ся від одної старої панни кілька має літ, запитав її: Кілько літ мала ваша мати, як ви прийшли на сьвіт? *Панна*: Двацять. *Судия*: А кілька тепер має ваша мати? *Панна*: Шістьдесять два... *Судия* (до протоколянта): Прошу писати: Сьвідок Клявдия Масненька, літ 42...

Сьвідок зімлів...

41—47. В суді.

Судия до обжалованого: Що маєте додати на свою оборону? *Обжалований:* Нічого не маю — останніх 12 корон дав я адвокату.

Судия до хлопця обжалованого о крадіж грошей з кишені: Чи не бояв ся ти, коли сягав рукою по мошонку? *Хлопець:* О, пане судийо, я страшно бояв ся, щоби не була пуста.

Адвокат до свідка: Скажіть мені, фляшка стояла під столом?

Свідок: Так, під столом...

Прокуратор: Позвольте! Пригадайте собі лише добре. Може бути, фляшка стояла на столі?

Свідок: Так, на столі.

Предсідник трибуналу: Щож то за бесіда? На столі — під столом.. Скажіть ще раз але докладно: де стояла фляшка? Памятайте, що за неправдиве зізнане ви будете остро покарані.

Свідок: То за фляшку? Вона правду сказавши нігде не стояла.

Судия: Вас обжаловують о те, що ви тяжко побили та зломали руку своєму швагрови. Щож ви скажете на своє оправдане?

Обжалований: Я то власне зробив в його інтересі. Він дуже бояв ся йти на війну, тож я хотів його раз на все увільнити від війська...

Судия: Щож вам сказав обжалований? *Іван:* Назвав мене ослон, дурнем, баранячою головою; можу потвердити присягою, що то все правда.

Судия: Як виглядав той злодій? *Свідок:* Такий високий, а худий, як тика, — от подібний до пана судії.

Судия: Чи обжалований, коли був сам, мав привичку свистати? *Свідок:* Не знаю, бо я ніколи з ним не був, як він був сам.

48. Ще не пізнали ся.

Судия: Що йно рік як ви побрали ся, а вже від самого початку сварите ся та бете ся?! *Обжалований:* Ми прошу ласки пана судії ще добре не пізнали ся.

49. Кума в судї.

Було дві сусіди. Вкрала одна в другої курку. А тота прийшла, тай побачила, що єї курка варить ся вже в горшку, лиш виставила ногу з горшка. Вхопила за горнець, тай шла до дому. А тота її трутила через свій поріг до гори животом. Як пішла до суду позивати, тай встидала ся казати, як тото було. Каже: Я до неї, моя в неї; я до того, тото в тім; а я за своє тое, та туді, а вона мене без своє тое, тай до горі тим.

50. Зрозумів.

Судия: Тому, що було велике зимно на дворі і ваші діти мерзли в нетопленій хаті, даю вам за крадіж дров в панськім лісі десять корон.

Мужик: Ой, дякую пану судії, буде чим прокормити дітий до переднівка.

51. Не стямила ся.

Судия: Кілько вам літ? *Сьвідок:* Двацять три.

Судия: А вашій молодшій сестрі? *Сьвідок:* Двацять сім.

52. Докладна відповідь.

Судия: Чи ви вже були коли карані за крадіж?

Обжалований: Доперва перший раз удало ся мене злапати.

53. Дразлива річ.

Судия (до старої панни): То ви, пані, маєте 40 літ?

Панна (засоромивши ся і почервонівши): Так, пане судийо; але і я була колись молода, ви не повірите, яка молоденька.

54. Безличність.

Судия: Отже кажете, що обжалований, котрий украв вам мошонку, почав передовсім з вами розмову?

Пошкодований: Так звертав мені увагу на таблицю: „Остерігає ся перед кишенивими злодіями“.

55. Страшна грозьба.

Судия: По раз останний взиваю вас пані, подати свій правдивий вік. Як то не поможе, кажу завізвати знатоків і оцінити ваш вік.

56. Се не обида.

Судия до селянина: Що собі бажаєте? *Селянин*: Мій сусід дуже мене обидив, мушу його скаржити. *Судия*: Що ж він вам таке сказав? *Селянин*: „А бодай тебе пси зіли“ — сказав мені. *Судия*: Алеж се не є ніяка обида! А зрештою пси не послухали його і не зіли вас. *Селянин*: Так?! То не є обида! То нехай пана судию також пси зідять!

57. Господь заплатить.

Судия: За те, що ваша корова зайшла на панський лан, заплатите пану дідичови 10 корон відшкодування. Розумієте?

Селянин: Розумію, пане судийо. Але я питаю ся, чому то суд не признав мені відшкодування, коли то пан на польованю прострілив мені праву руку так, що я цілий рік не робив?

Судия: То не належить до річи. Зрештою за се, вам Господь заплатить.

Селянин: А може би й дідичови заплатив Господь тих 10 корон?

58. Добре боронив ся.

Судия до обжалованого: Яким способом могли ви зранити сего чоловіка так тяжко в голову?

Обжалований: Та я його зранив не жадним способом іно молотком.

59. Взяв на спанє.

Судия: Доказано вам, що ви вкрали аптикареви подушку і коц. Що маєте на свою оборону?

Обжалований селянин: Пане судийо, то моя жінка казала мені принести з аптики щось на спанє.

60. Памятна таблиця.

Учитель в школі оповідає про жите славного чоловіка і додає, що на тім домі, де він родив ся або мешкав, звичайно прибивають памятну таблицю. А малий Ілько з веселим личком встає і каже:

- На нашій хаті є також памятна таблиця.
- А що на ній написано? — питає учитель.
- Пискова зараза.

61. Теорія а практика.

Отець катехит в народній школі учить дітий розваги:

— Найліпша рада, — каже він, — заки що зробите або до поважної особи відозвете ся, рахуйте в пам'яті від оден до сто.

Повторивши лекцію став о. катехит під огрітою печию і задумав ся. По хвилі зобачив очі всіх дітий звернені на себе: діти перебирали устами. Вкінці вже голосно крикнули:

— 98, 99, 100 — отцю катихиті половина реверенди займила ся від печі.

62. На оглядинах школи.

Інспектор (до учителя): Кілько маєте дітий? *Учитель*: Шістьдесять п'ять. *Інспектор*: Сам? *Учитель*: Ні, маю до помочи практикантку.

63. На годині геометрії.

Професор: Як обчисляє ся обвід кола? *Учень* (потихо): Який він мудрий! Чи він се знав, як був в тій самій класі що я. *Професор*: Но, но! повтори голосніше, може ти й добре сказав!

64. Коротка відповідь.

Професор: Чому твій брат не прийшов нині до школи? Чи може йому що бракує? *Учень*: Так. *Професор*: Щож такого? *Учень*: Штани.

65. При сповіді.

Священик (до школяра підчас сповіді): Ну і щож ти, дитинко, заслужила собі у Бога за свої гріхи? *Школяр*: Та я прошу отця духовного нічого за тото не хочу.

66. Все тільки інтерес.

Учитель: Мошку, кілька буде два рази три? *Мошко*: Сім. *Учитель*: Як то? Не шість? *Мошко*: Я хотів, щоби пан професор на той інтерес щось заробили.

67. Між учениками.

Павло (до Матвія): Ти ухаху, з довгими ухами *Матвій*: То правда, що я як на чоловіка маю за довгі уха, але ти як на осла то маєш за короткі уха.

68. Забезпечив ся.

Учитель: А ти, Данилку, чому не пишеш задачі?

Данило: Бо мені прошу пана Василь випив чорнило.

Учитель: Василю, а ти чого робиш такі дурниці? Ти не знаєш, що можеш отруїти ся? *Василь*: Ні, прошу пана. Я закусив бібулою, то вона там витягне чорнило.

69. На годині греки.

Ученик підніс два пальці до гори (просить ся на сторону). Професор думаючи, що він зголошує ся, щоби його питав, каже: А „препарацию“ маєш? На те загула ціла кляса: Має, має.

70. Цікавий.

Тато: Ну, Петрусю, як тобі сподобала ся школа?

Петрусь: Нічого собі, татусю, все було би дуже гарно а навіть весело, колиб лише не учитель. *Тато*: А щож учитель? *Петрусь*: То дуже собі цікавий чоловік. Тільки ходить по школі і все щось питає ся мене, але питає ся о такі річи, на котрі я йому не вмію відповісти.

71. Зрозумів.

Учитель: Тепер я розповів вам все докладно з чого виробляють матерії. Ну, Дмитренку, скажи, з чого зроблено твої штани?

Дмитренко: З старої маминої спідниці.

72. В гімназії.

Професор: Слухайте, Ткачук, ваше українське заданє є на сей раз таке, що я набрав пересвідчення, що ви його самі не робили. Тож від котрого осла ви відписали?

Ткачук: Від вашого сина, пане професоре.

73. Великий чоловік.

Учитель: Назви мені великого чоловіка з історії.

Школяр: Пан учитель. *Учитель*: Алеж не з теперішних часів, а з минулих маєш мені назвати!

74. Ще скорше.

Маляр: Я переменяю усміхнене лице в заплакане при помочи трохи фарби і потягнення пензлем.

Людський учитель: Я навіть без фарби при помочи тростинки...

75. Школярська філософія.

„Нема ніякої справедливости на сьвітї! Учителї беруть гроші, а ми школярї мусимо завдання виробляти“.

76. Виздоровів.

— Прошу пана професора, татусьо питають ся, чи пан професор схочуть кишки і ковбаси, бо в тім тижни бють веприка.

— Розуміє ся, дитинко, розуміє ся! Я дуже люблю вепровинку, — відповідає вдоволений педагог.

По якімось часї, не могучи діждати ся обіцяних присмаків, питає в школі того самого школяра:

— Що стало ся, що я ще не дістав кишок і ковбас? Може тато забули?

— Ні, не забули, — але веприк виздоровів, тож його не забивали.

77. Вдатна відповідь.

Професор (до лїнивого ученика в клясі): *Александр Македонський* в твоїм віці був дуже славний.

Ученик: Нічого дивного; його учителем був *Арістотель*.

78. В жіночій школі.

Учитель: Прошу менї сказати, длячого ранним ранком на сходяче сонце можна дивити ся голим оком, а на те саме сонце в полудне вже не можна, а тільки треба ужити окіпченого скла?

Учениця: Бо рано сонце ще не мало часу розжарити ся.

79. На науці релігії.

— Но якже, Костю, — питає ся катихит, — що ми маємо робити, коли жебрак вступає до нашої хати?

— Передовсім повинні ми уважати, щоби чого не вкрав...

80. Зрозумів.

Учитель: А знаєш ти *Івасю*, що то є туга за домом. *Івась*: Знаю. *Учитель*: Ти подорожував вже коли?

Івась: Ні. *Учитель*: В такім разі не можеш знати сего чутя. *Івась*: Овшім! Я тужу завсїгди за домом, кїлько разів пан професор замкнуть мене в клясі по шкільних годинах.

81—88. В школі.

Учитель: Як твого батька звуть? *Учень*: Микита.

Учитель: А маму? *Учень*: Микитиха.

Учитель: Ромку, знов спізняєш ся? Щож ти скажеш на своє оправданє? *Ромко*: Тато били ся з мамою, а я мусів ждати до кінця, бо хотів побачити, хто сильнійший.

Учитель: Шкільний учитель се вам другий батько, діти. *Школяр*: Дуже приємно, татусю! *Учитель*: Ах ти негіднику! Як ти сьмієш так до мене відзивати ся?! Зістанеш по школі на дві години.

Учитель: Івасю, скажи мені, як далеко від нас до місяця? *Івась*: Ет, хочби я і сказав, то і так не буде мені вірити.

Учитель: До чого служить мило? *Школяр*: Мило, прошу пана професора, служить на продаж.

Приїхав до школи інспектор і почав питати школярів. Якусь трудну задачу ніхто не міг рішити.

— Ніхто не знає? — питає інспектор.

Школярі мовчать.

— Подумайте, може хоч оден з вас догадає ся.

Оден школяр підняв руку.

— Ну, ось гарно: найшов ся прецінь оден розумний. Ну, скажи!

— Прошу дозволити мені вийти! — каже школяр.

Учитель: Грішить, хто забирає чужу власність. Федю! Що ти робиш, як вкрадеш яблуко сусідови? *Федь*: Скоро втікаю і їм.

Катехит: Що треба робити, щоби дістати ся до неба? *Школяр*: Умерти, прошу отця духовного.

89. Між студентами.

— Що ти купив своєму вуйкови на іменини?

— Купив йому мошонку з написио: „Не забудь на мене“.

12.814

2

90. В клясі.

Учитель питає ученика як треба розуміти слова сьв. Письма: „В поті чола будеш їсти свій хліб?“

Школяр відповідає подумавши: — То значить, що чоловік має так довго їсти поки не зіпріє.

91. З дівочого інститута.

Професор: „Слово о полку Ігоревім“ називає віщунами круків і гайворонів. Котра з вас могла би ще назвати яку птаху, що віщує нам лихо? *Учениця*: Бузько.

92. Між школярами.

Демко: Чому земля є женського роду (говорить ся: вона)? *Семко*: Тому, що така гарна. *Демко*: Але-во! Тому, що ніхто не знає, кільки вона має літ.

93. При касі на двірці.

Школяр: Прошу о білет ді Львова. *Касиєр*: Котра кляса? *Школяр*: Пята б.

94. Що то є гуска?

Учителька: Омельку, скажи но, що маємо з гуски? *Омелько*: Печеню, утробу і... *Учителька*: ..і... і... *Омелько*: Товщ. *Учителька* (стараючи ся помочи): Но, а що маємо у себе в ліжку? *Омелько*: Блощиці.

95. У дентиста.

До одного захваленого дентиста зголошує ся чоловік, застає однакож дентиста занятого рванем зуба якомусь бідакови.

— Пожду хвилину, — каже прибувший.

— Ні, прошу сідати! — відзиває ся дентист. — Зараз заберу ся до вас. Той пан, якому я рву зуби, буде вдоволений, що зможе хвилинку собі відпочати.

96. Обиджений артист.

Лікар, оглянувши хлопця, звертає ся до вітця з словами:

— Має легкий нежит горла! Я запишу йому лікарство... Вложите в него пензель і докладно випензлюєте малому горло. Чи однак се потрафите?

— А щож ви собі, пане докторе, думаєте? Я прецінь з заводу артист-маляр.

97. Проворний фізик.

В однім місті фізик зауважав, що зі старших пань доси анї одна не дала собі защепити віспи. Взяв ся отже на спосіб і оголосив, що старші жінки, по трийцятці, не потребують щепити ся, бо їм вже не грозить віспа. Наслідок був незвичайний. Двері у фізика не замикають ся, бо всі старі баби приходять, щоби їм защепити віспу, бо боять ся, щоби не запали на ту тяжку хворобу, позаяк... не мають ще трийцять літ.

98. Два питання.

Професор: Чи мали би ви на кошти операції, колиб я уважав її за конечну?

Хорий: А чи уважали би ви операцію за конечну, колиб я не мав на ню гроший?

99. У лікаря.

Хорий: А як часто маю заживати се лікарство?

Лікар: Три рази денно по ложочці в годину по їді.

Хорий: Колиж я тепер їм тільки раз на два дні.

100. Лікарські прикмети.

— Пане докторе, приводжу вам мого сина до терміну: має хлопчина здібности на доктора, бо завсїгда пукає, надслухує, показує язик і бреше як з нот.

101. Злодій приємнійший ніж лікар.

Шльомко: Ну, як тобі поводить ся, Мошку?

Мошко: Як мені має поводити ся, коли чоловік слабий. Я тобі кажу, що злодій є мені приємнійший, ніж мій лікар.

Шльомко: А се що знов? Як ти се розумієш?

Мошко: Я тобі зараз скажу. Як злодій від мене відійде, то я знаю принайменше, що мені бракує; а мій лікар був вже десять рази у мене, а я все ще не знаю, що мені бракує.

102. І я також...

— Де йдеш? — запитав Дзвінчук свого мимойдучого приятеля, котрого жінка скоропостижно заслабла.

Я йду до лікаря, бо щось моя жінка мені не подобає ся.

То я йду також з тобою, бо моя жінка щось також не подобає ся мені...

103. Записують, але не заживають.

Старша, однакож дуже жива, гістєрична вдовиця радить ся лікар̑я. Той дає таку раду:

— Найкрасше що можете зробити, панї, є, щоби ви вийшли замуж.

— Но, то беріть мене, пане раднику!

— Поважана панї: ми лікар̑і записуємо вправдї лїки, але самі їх не заживаємо.

104. Рекляма.

— Чого се раз-у-раз такий крик у того дєнтиста? Не видко, щоб люди ходили до нього, а крик по всяк час, немов ріжуть кого.

— Та то він сам кричить, щоб думали люди, що в нього суть пациєнти. Він тут недавно оселив ся. Се для реклями.

105. Скрємне бажанє.

Панї (до дєнтиста): Я просила би витягнути менї зуб, звертаю однакож вашу увагу на те, що менї було би дуже приємно, наколиб я не потребувала при тїм отвирати губи.

106. Велика тайна.

Дєнтист (до панї): О, ласкава панї, можуть бути зовсім спокійні. Тайна є у нас, дєнтистів, складова частина нашого інтересу. Що йно минулого тижня вставляв я графини Скальськїй і бароновїй Брунеровїй цілу щоку, але нї оден чоловік про се не знає.

107. Мудра рада.

Лїкар: Що ж ви знов хорї?

Хорїй: Так. Перше мав я вовчий апетит, працював як віл, вечером був змучений як пес, а в ночі спав як бобак...

Лїкар: Так? Ну, то я на вашім місци удав би ся до ветеринаря.

108. Тонка ріжниця.

Лїкар: Але, що я виджу: я-ж вам остро заборонив давати вашїй тяжко хорїй жінцї пиво — а тут бачу стоїть ціла гальба!

Чоловік: Таж, пане докторе, се не є пиво, а бок — який прецінь є користний для здоровля.

109. В шпитали.

Лікар: Кілько умерло нині? *Асистент*: Девять. *Лікар*: Здає ся, що я вчора записав десять рецепт. *Асистент*: Так, але десятий не хотів брати лікарства.

110. Описано.

В однім домі, де лежать хорі пані і слуга, питає ся чоловік пані лікаря:

— Ну, якжеж мають ся обі хорі?

Лікар: Наколиб ваше питанє дотичило тільки слуги, то я відповів би: Та особа слабує хіба з лінивства! Позаяк ви однакож питаєте ся про обі хорі, то мушу сказати: Яке їхало, таке здибало.

111. Заміт.

Лікар: Того лікарства давайте вашому чоловікови що дві години по повній ложці.

Селянка: Як, що дві години тільки по ложці?! Думаєте, що такий жеру́н буде одною ложкою вдоволений?!

112. Дорогий крик.

Доктор вирвавши зуб каже до хорого: Мусите заплатити мені за вирванє зуба десять корон.

Хорий: То за дорого. Мені казали, що тут платять ся дві корони.

Доктор: Так, се правда — але ви так страшно кричали, що з почекальні утікло мені інших чотири хорих.

113. Хитрий синок.

Малий Івась приглядав ся як його мати пекла колачі. Приглядав ся а вкінци каже:

— Мамо, чому до мене нічо не говорите?

— Дай мені спокій, не маю коли. Та що буду з тобою говорити?!

— А ось скажіть, — каже хитрий синок: — Івасю, на тобі, Івасю, колачик.

114. Шпаками годований.

Мати: Фе, Микольцю, діти стають дуже бридкими, коли плачуть. Подиви ся на себе до зеркала!

Миколка: Ей, ми мушчини, коли лише трохи красші від чорта, то вже добре.

115. Мійські діти.

Василько (реве): Я хочу молока!...

Мати: Маєш тут сьвіженьке, просто від коровиці.

Василько: Я не хочу від коловиці, я хочу від мо-
лоцалки!

116. Між дітьми.

— Чого Наполеон втікав з Москви на простих са-
нях, а не залізницею?

— Бо він не мав гроший, а без білета, заяцем, не
хотів їхати.

117. Мати і син.

Мати бояла ся за свого хлопця, щоб не скоїло ся
з ним якого лиха. От, раз літом йде він з хлопцями
бавити ся до ставка, а мати, побачивши, каже:

— Ідиж, сину, бавити ся та, Боже борони, піти ку-
пати ся, бо як утопиш ся, то тоді й до дому не приходи.

118. Вже не дивує ся.

Одним людям уродив ся синок, але дуже по ночах
кричав. Десятьлітна його сестра Ганя питає ся: Мамо,
чи мій братчик з неба прийшов? *Мати*: Так, дитинко.
Ганя: Но, то я цілком не дивую ся, що його з від-
там викинули, коли він так верещав.

119—120. Наші діти.

Тато: Чого ревеш? *Марко*: Бо я вчера ударив ся
в голову. *Тато*: Чомуж ти вчера не виплакав ся?
Марко: Коли вчера не було нікого в дома!...

Данилко: Ярку, ти певне хотів би стати директо-
ром, як вуйко?... Тільки людей його слухає: *Ярко*:
Е ні, я волів би бути мамою, бо мами мусять слу-
хати татусьо, вуйко, я і всі...

121. Виговорив ся.

Оден внучок витаючи бабусю, що приїхала в го-
стину до його вітця, питає ся її: — Бабусю, а тиж
сама? *Бабуся*: Сама, дитинонько. *Внучок*: А деж чорт,
бабусю? *Бабуся*: Який чорт? *Внучок*: А той, що тебе
приніс? *Бабуся*: Що ти за дурниці говориш, дитинко?
Внучок: Зовсім не дурниці. Татусьо бачив тебе з вікна
і сказав: „От чорт бабу приніс!“ Деж ти його поділа?

122. З уст дитини.

По добрім обіді у панства Д., запрошений на него пан Трощинський бавить ся з синком панства Д., малим Ромцем і питає ся його: Скажи мені, Ромцю, чим би ти хотів бути як виростеш? *Ромцю*: Я хотів би бути таким як ви. *Трощинський*: Чому? *Ромцю*: А бо мамуся казала, що ви нічо не робите, а тільки з'їдаєте добрі обіди.

123. Наївний.

Геньо: Пане докторе, знаєте щоб я зробив на вашім місци. *Лікар*: Ну що, маленький? *Геньо*: Я був би вже славний, бо то вас нічо не коштує.

124. Перед складом з горшками.

Малий мудрагель до крамарки: Маєте горнята з ногами? *Крамарка*: Маю. *Малий*: Ну, то позвольте нехай собі трохи побігають!

125. Не треба пробувати.

Мартуня се мале шестилітнє дівчатко, котра свого батька обсипує тисячою ознак любови.

— Ти любиш так дуже мене? — питає ся батько. *Мартуня*: Так, дуже. *Батько*: І для чого ти мене так любиш? *Мартуня*: Бо ти мене любиш? *Батько*: А як би я тебе не любив? *Мартуня*: Ну, то я й тебе не любила би... але не треба сего пробувати.

126. Дитина з плачем.

Одного разу їхали два купці і заїхали до заїздного дому, а сей дім держав чоловік простий. Позносили ото вони з воза свої клунки і питають газдиню, чи не можна дістати підсметаня.

— Чому не можна? Можна! — каже газдиня.

От вона і пішла по підсметанє, а пятилітний хлопчик остав ся дома і зачинає кричати, що мати не взяла його з собою, а кімната поруч з тою, де були купці. Так він кричав, поки втомив ся, вкінці замовк. Тоді оден купець, — бо їм обридло, що він кричить, — і каже:

— Ну, слава Богу, перестало!

А хлопчик, почувши: — Ага, перестало! Спочину, тай знов буду.

127. Лице.

Пішов мужик на друге село на празник і там забавився на празнику три дні. Третього дня як встав рано і каже до дітий там де був на празнику:

— Дайте мені води, нехай вмию лице.

А діти відповідають: — Або ви, стрію, маєте лице?

— А чому? Маю.

— Як би мали, то не сиділи би три дні на празнику!...

128. Хто вірив би в забобони.

Мама (в день Нового року): Діти, як ви нині будете чемні і не дістанете битя, то й цілий рік не будете брати.

Івась: Алез, мамо, хто вірив би в забобони?!

129—130. З діточої кімнати.

— Петрусю, чи можу повірити тобі сю тарілку з суніями і бути певна, що ти занесеш її в цілости до кухні?

— Ні, мамусю, не можеш бути певна...

Мала Одарка питає ся: — Скажи мені, мамо, чи ти зараз при хрещенню дістала ім'я мами?

131. Мудрий синок.

Отець в часі проходу за містом, показуючи синкови робітника, котрий товче каміне, каже:

— Диви ся, синку, що за твердий кавалок хліба!

— А я думав, татусю, що то каміне.

132. При молитві.

„Хліб наш щоденний дай нам нині“ — повторяє Галя за мамою і перериває:

— А може, мамусю, відразу попросити би і на завтра?

133. Малий ласун.

Ромчо: Прошу за два сотики того меду? *Купець*: За таку малу ціну не можу тобі, дитинко, сего продати. *Ромчо*: То може міг би я за ті два сотики вложити палець до слоїка і його облизати?

134. Не треба вчити.

— Боже мій, лихо моє! Отсе ти, Марусю, знов спідничку розпанахала. Ось я тебе навчу, як одержу рвати!

— Не треба вчити, мамусю: Я вже й сама вмію.

135. Майстер від годинника.

— Треба буде дати мій годинник вичистити, бо чогось не йде, — каже батько.

— Не треба, тату, — каже малий синок; — бо я вже його чистив і мив.

136. Добре вияснене.

Малий Павлусь, перебуваючи у стрийків на фєриях, вибрав ся з своїм вітцем на оболонє, де пасло ся стадо коров. Побачивши їх, питає ся Павлусь вітця:

— Татусю, чи кождий віл має свою корову?

А отець зітхнувши відповідає йому на те: — Ні, мій синку! То тільки у людей є такий звичай, що кождий віл є жонатий...

137. Боїть ся цілувати.

Мати: Будь чемний, Васильку, і поцілуй тіточку.

Синок: Ё, коли тіточка дасть мені ляпанця, як вчєра таткови.

138. Мудрагель.

Малий Володко питає ся свого вуйка-соколика:

— Вуйку, чому ви ніколи не мали жінки?

— Ба, бо жадна мене не хотїла...

— Але ви ще не спитали ся всіх, — відрізає малий мудрагель.

139. Поміж хлопцями.

— Як виросту, то буду лікарем.

— А я буду сьвящеником і поховаю всіх тих, що у тебе будуть лічити ся.

140. Злосливий.

Малий Данко зламав блоху, а як запалений природник взяв її зараз під мікроскоп. По хвильці кличе свою музикальну сестру, котра цілу днину грає на фортепані:

— Зосю! Диви!... Та блоха, котру я зламав, має вату в ухах.

141. Сердечна дитина.

Одного з французьких політиків відзначили хрестом так зв. легії гонорової. Про се довідала ся родина з ранішньої газети, тож коли батько прибув в полудне на обід до дому, питає ся його семилітна доня:

— Татусю, чи се правда, що тебе, татусю, відзначили хрестом легії гонорової?

— Так, моя дитино, — відповідає батько з повагою.

— Як же я тішу ся!

— Тішиш ся?... Сердечна дитина!

— Бо тепер, як би ти, татусю, вмер, то на твоїм похороні буде грати музика і будуть стріляти.

142. Цікава дитинка.

Мала Берта питає ся: — Мамо, кілька літ треба мати, щоби стати ся жидівкою?

Мати: Як ти се розумієш? Як ти на те прийшла, бо я тебе не розумію?

Мала Берта: Бо бачиш, мамо, я є християнка, ти і татко також, — а наш дідуньо є прецінь жидом.

143. Кум не пес.

Івась: Мамуню, а мені яєшниці.

Мати: Та цить, кум не пес, всього не зїсть!

144. Добрий внучок.

Павлусь є нині дійсно чемний при обіді, що йому рідко трапляє ся; їсть зупу так як старші, а коли мати хоче забирати тарелі, каже до неї:

— Може мамуся дасть бабці ще трохи зупи?

— О, люба дитинко! — відзиває ся на те розрадована мати, — як він любить свою бабусю, яке він має добре серце, який...

— Бо прошу мамусі, — перериває Павлусь, — як бабуся підієть собі більше зупи, то може вже не бути хотіти їсти струдзя з родзинками!...

145. Пригадав.

Батько: Гм... якомь мені цілий день так як бим щось забув!

Малий синок: Я тобі пригадаю, тату, ти ще нині маму не бив.

146. Допитала ся.

Тітка: Ну скажи, Івасю, як тобі у мене смакувало?

Івась: Дякую тобі, кохана тітко, у нас в дома та-кож часом не є ліпше, але завсігди дають більше...

147. Знає, що його чекає.

Хлопчик: Чому тато має таке сумне лице і не йде до гостинниці? *Мати*: Бо я татови казала, щоби нині лишив ся зі мною в дома. *Хлопчик*: Так, то дякую тобі! Тато лишить ся з тобою, а я дістану відтак за те бите.

148. Передчуваюча душа.

Малий Геньо, що привик був виходжувати старі одяги свого старшого брата і бавити ся його забавками, котрі брат покинув знудивши ся ними, запитав ся раз мами:

— Мамусю, чи я буду мусів також оженити ся з його вдовою, наколи він помре?

149. Діточа подяка.

Мала Одарка: „Милий Боже, дякую Тобі дуже щиро за те, що Ти дав мені біль горла, а то я на нову ляльку мусіла би ще довго ждати“.

150. Не вірить.

Онисимко: Мамусю, чи ми нині дістанемо плячки з черешнями? *Мама*: Дістанете, моя дитино. *Онисимко*: Ану забожи ся!

151. Також іменованє.

Мама: Ходи зараз до покою! *Стефко*: Ах, мамусю, ми так гарно бавимо ся в менажерію, а мене саме тепер іменовали крокодилем.

152. Клясична тітка.

Тато: Памятай собі, Богдане, що рівні носи суть грецькі, а вигнуті — римські.

Богдан: В такім разі наша тітка Марийка має грецький ніс а римський горб.

153. Дбалий отець.

Пан: Мені здає ся, що ти з жебраня робиш вже собі завчасу промисл! *Петрусь*: Так, мій отець хоче, щоби я всього вивчив ся основно.

154. Осторожний Максим.

Оден адвокат їдучи на судовий термін перевернув ся з візком до рова. На щастє надійшов на се місце Максим Когут, якого він давнійше заступав в прощах. Адвокат отже звертає ся до него і просить, щоби йому поміг витягнути візок з рова. Максим шкробає ся в голову і питає несьміло:

— Перепрашаю ласки пана мецената, а як поможу, то не буду мусів за се заплатити?

155. В тім ціла річ.

Адвокат до питаючого о раду Данила: — Біда! Не маєте нікого, хто посвідчив би в суді, що ви невинні?

Данило: Є оден, але я з ним від довшого часу гніваю ся.

Адвокат: Се нічо. В суді під присягою мусить сказати правду.

Данило: В тім ціла річ, пане меценате, що буде говорити правду.

156. Злодій і адвокат.

Адвокат (до злодія): Я боронив вас, пане Завербний, як свого сина! *Злодій*: А хто з нас ліпший злодій, я чи ваш син?

157. У адвоката.

Адвокат: Чи не пробували ви угодити ся з довжником? *Чопей*: Та власне я хотів. *Адвокат*: Ну і щож? *Чопей*: Він казав мені, щоби я йшов до дідька. Щож було робити? Я вийшов і отсе прийшов до пана мецената.

158. Адвокат і обжалований.

— Коли хочете, щоби я вас виратував, — сказав адвокат до обжалованого о тяжкий злочин, — то мусите мені сказати съвяту правду, — брехати то я вже буду за вас.

159. Зарадний середник.

Передміщанин (шукаючи у адвоката поради): Мій сусід має великого пса, котрого ми всі боїмо ся. Що мені проти сего робити?

Адвокат: Постарати ся о ще більшого пса. А за раду прошу заплатити десять корон.

160. Неоправдана розпука.

Авраам Пявкелес і Хаїм Талап їдуть на кораблі до Америки. В тім зриває ся велика буря і здає ся, що корабель потапає. Авраам перелякав ся, попав в розпуку і почав кричати:

— Хаїм, Хаїм, не бачиш — корабель потапає!

— Та чого кричиш?! — відповідає Хаїм. — Та чи се твій корабель?

161. Переговорив ся.

Давид Граблер прийшов порадити ся до одного знаного професора-лікаря, — і відтак тиче йому в руку одну пятикоронівку.

— То буде мало, — зауважає лікар, — і Давид його перепрошує:

— Вибачте, пане раднику, я думав, що се коштує тільки пять корон і длятого більше не взяв з собою.

— То зятимте собі в будуччину, — каже професор, — що я числю за лікарську пораду завсїгди 20 корон.

— Так? — дивує ся Давид, — а мені казали, що тільки 10 корон.

162. Допитав ся.

Покійний професор Мендель любив в часі своїх викладів о вмінємости (почитальности) казати спроваджувати хорих і сам завдавав їм питання. Коли спровадили старшу жидівську дівчину, запитав її Мендель: — „Чи ви, пані, знаєте мене?“ — На се відповіла запитана: — „Пане професоре, та хтож може знати всіх жидів?“

163. Викрутив ся

Шмаю спровадили до закладу, щоби досліджувати його душевний стан. Позаяк він не хотїв їсти „трефне“, не лишило ся нічого иншого, як в супереч домовому порядкови приносити для него обід з жидівської гостинниці. Одної суботи застав старший лікар побожного Шмаю як куриє папіроску. Коли він запитав ся його, як се погодити, що він так строго держить ся ритуального способу житя, а мимо те курить в шабас, відповів Шмая цілком супокійно:

— А чомуж мене мають за несповна розуму?

164. Ощадний.

Батько (до сина, що їде до школи): Мошку, тут маєш коверту з маркою, як приїдеш до Відня, то кинь її до поштової скринки, а я буду знати, що ти заїхав щасливо.

Син: Тату, та ти прецінь можеш заощадити марку. Я кину неофранковану коверту до скринки, а ти листу не відбереш, бо будеш знати, що я заїхав щасливо.

165. Ріжнить ся.

Малого Моріца питають, кілька він має літ. На те він каже:

— В дома — 5, в школі — 6, а в залізниці — 4.

166. Дорогі чоботи.

Служив наймит у жида, а відтак відійшов і забрав жидівські чоботи. Жид запізвав його до суду о заплату трийцять корон за чоботи.

— Змилуйте ся, пане судийо, — просить ся наймит, — деж таки за такі чоботи аж трийцять корон! Та гляньте на них, яке се дрантє: всі в латках.

Втоді судия питає ся жида: — Чомуж ви їх так високо цїните?

— О, пане судийо! — каже жид, — деж то високо?! Слухайте самі, пане судийо. За нові я заплатив 16 корон; відтак дав пришити нові пришви за 10 кор., то разом вже 26 корон. А ще на них десять латок, ну, яка там по 20 сот. а яка по 30 сот., — то й буде 4 кор., — а разом 30 кор. Хибаж ні?

167. Читана молитва на память.

Янкель Клесмер прийшов на очну клініку по причині короткозорости. З огляду на те, що він знав тільки єврейське письмо, почали при помочи асистента досліджувати його зір на жидівським молитовнику. Янкель починає случайно отворене місце відчитувати і читає зовсім добре, хоч асистент книжку чим раз більше від него віддаляє. На питанє лікаря чому він жалує ся на короткозорість, хоч він в такім віддаленю може розрізнити мале письмо, відповів Янкель:

— Та що се має спільного з короткозоростію?! Маюж я не вміти щоденної молитви на память?!

168. Щастє і нещастє.

Гершко: Дай Боже щастя, пане учителю, чув я, що ви заручили ся і небавом буде весіле. Богато берете віна? Но прецінь, кілько, коли вільно спитати?

Учитель: От так около десять тисяч. Але при тім нещастє, бо дівчина не має одного ока.

Гершко: Бодай ви здорові жартували! Десять тисяч — то для вас щастє, а що дівчина без ока — то для неї нещастє.

169. Умиванє.

Встав Іван досьвіта та просто й пішов до шинку. Увійшов, аж нікого нема, — кудись жид пішов. Він і заходив ся коло чарок — випив одну, другу тай третю. А жид вернув ся тай почув з другої хати. Питає ся: „А хто там такий?“ — „Се я, Іван“. *Жид*: „А щож ти там робиш?“ *Іван*: „Та що: вмиваю ся“. *Жид*: „Ну, ну! Возьми булку та втри ся!“

170. Перехитрив.

Файвіш і Шмуль прийшли до поліклініки масувати ся. І підчас коли Файвіш в часі масованя стогне і зуби затискає, Шмуль сидить веселий і сьміє ся. А коли Файвіш по скінченю процедури здивований питає, чи він в часі масованя не чув ніяких болів, відповідає Шмуль спокійно:

— Тумане, чи ти думаєш, що я йому дав масувати болючу ногу?

171. Практичний.

Прохожий підбігає до жида, котрого віз переїхав:

— Може піти за лікарем?

— Пощо мені лікаря, я потребую адвоката, щоби вніс позів о відшкодованє.

172. Чи його зворушив.

Пан Розенкранц старав ся о руку панни Штінскравтівни, але єї батько противив ся сій звязи.

— Пане Штінскравт, — сказав Розенкранц, — дайте мені свою доньку і розмягчіть своє серце.

— Я нічого не зроблю серцем, тільки мозгом, — відповідає батько.

— А коли можу сподівати ся у вас розмягчення мозгу?...

173. Загадка.

Гуляють люди в шинку тай причепили ся до жида:
— Загадуй, жиде, загадóк!

— Ну, то й загадóк! — каже жид. — А щож буде, як ніхто не вгадає?

— Та не жури ся про се! Хто не вгадає, той заплатить корону.

— Ну, герсти! А щож воно таке є, що у день чорнїє, в ночі біліє, а ранком синїє?

Думали-думали — ні не втнуть; довело ся давати жидови по короні.

— Ну, скажиж, Мошку, що воно таке? — питають ся у жида люди.

А жид: — Герсти, що то таке? А я почім знаю?!

— Е, так вертай гроші!

— А на щож так? І я не вгадав — і я сам собі віддаю корону.

174. Розмова двох жидів на селі.

Айсік: Моріц, гаст ду майне шкапе гезеен. *Моріц*: Ну, зі гайт аф попове болоне. *Айсік*: Віже? Гепендет? *Моріц*: Найн, зі гайт таки просте.

175. Порозумів.

Однорічняк *Васерман*: Пане фельдвебель, мельдую послушно, я звільнений завтра від служби. *Фельдвебель*: А то чому? *Однорічняк*: Іматрикуляция. *Фельдвебель*: Все ті прокляті жидівські сьвята.

176. Також питанє.

Гершко: Ти, Мошку, дуже мудрий, тож скажи мені чи се правда, що вода кипить при 100 степенях? *Мошко*: Та певне. *Гершко*: Скажиж мені звідки вода знає, що вона має як раз 100 степенїв.

177. Розумні люди.

Два рабіни зашабасували в коршмі у жида, відправили свої борухи, посідали за столом і сидять мовчки. Аж входить наш чоловік тай питає ся шинкаря: — А то хто? *Коршмар*: А тож два рабіни. *Селянин*: Та чогож вони сидять мовчки, — нічого й не говорять? *Коршмар*: Ет, Іване, і на що питати? Хіба про що такі розумні люди мають розмовляти? Що оден з них добре знає, те й другий знає, — а чого оден не знає, того й другий не знає.

178. Допитав ся.

Украв злодій у жида козу, взяв на мотузок тай веде. Той його наздоганяє: — Гей, слухай! Слухай! На що ти взяв мою козу? *Злодій*: На мотузок. *Жид*: Але за що ти її взяв? *Злодій*: За роги. *Жид*: Але, питаю ся тебе: що я тобі винен? *Злодій*: А хіба я з тебе правлю?

179. Загнав в кут.

Фельдвებель: Кон, як стоїш? *Кон*: Так як я виріс. *Фельдвებель*: Та тобі бракує гузик при плащи. *Кон*: Ну, то що маю робити? *Фельдвებель*: Пришити. *Кон*: Таж плащ не належить до мене. *Фельдвებель*: Як в службі, то належить до тебе. *Кон*: Ну, як він належить до мене, то що вас обходить, чи гузик є там, чи ні?

180. Перечислив ся.

Салі Фріденталь хотів звинути свій інтерес з мужескими одягами і зарядив випродаж. Вкінці лишило ся йому ще 49 одягів, на які він не міг найти покупця.

— Що я з тим пічну? — питав ся він свого приятеля Лілієнфельда, — завтра мусить бути sklep опорожнений.

— Нічого більше поєдинчого як се, — відповів Лілієнфельд. — Тиж прецінь будеш мати, ну скажім, сїм приятелів.

— Маю, — чому ні, — сказав Фріденталь.

— В такім разі пішли кождому з тих семи приятелів по сїм одягів з фактурою на шість. Вони певне не скажуть нічого і задержать, бо й так кождий має заплатити тільки за 6 хоч дістане сїм одягів.

— Знаменита думка! — каже Фріденталь і взяв ся її виконувати.

По вісьмох днях подибує він знов свого приятеля на улици.

— Ну, і що стало ся з одягами?

— А нехай їх чорт возьме! — крикнув Фріденталь. — Вони всі позвертали свої посилки, але ні оден з них не прислав більше як 6 одягів.

181. Не винен.

Думка: Срульку, якже ти міг впасти з того коня, таж він такий спокійний як дитина?! *Срулько*: Ну, що я тому винен, що кінь вирвав ся зпід мене і втік собі...

182. Добре відповів.

Натан Плінкер до подорожуючого агента: — Я вправді був також в своїм часі подорожуючим агентом, але мушу вам сказати, що я ніколи не поводився так щоби з запаленою папіроскою в устах приходити до тих, з котрими я хотів зробити інтерес.

Агент: — В такому случаю ви певне мусіли мати до діла із значно ліпшими інтересентами, аніж я, пане Плінкер!

183. Оправдана відповідь.

До рабіна приходить *Айзік* і питає його: Рабі, чи в шабас можна забити блоху? *Рабін*: В шабас можна забити. *Айзік*: А ще одно питанє: чи в шабас можна забити вош? *Рабін*: Ні, сего не можна. *Айзік*: Чомуж то блоху можна забити, — а вош ні? *Рабін*: Бо блоха може скочити і втечи в шабас, а вош задержить ся.

184. Де є кітка?

Супруги приходять до рабіна. Чоловік оповідає, що він купив рано кільограм мяса, але в полудне десь те мясо нараз зникло. Жінка присягає ся на все в сьвітї, що кітка зіла масо. Рабін казав принести кітку і положив її на вагу. Вона важила як раз кільограм.

— Ну, — каже рабін, — тут є кільограм мяса, але де є кітка?

185. Почув відповідь.

Побожний Давид Яйтелес пішов по смерти до неба. Там почав він жартувати зі всіми людьми, відтак з Авраамом, Ізааком і Яковом, з Мойсеєм і пророками, — а вкінци набрав відваги звернути ся до Господа Бога:

— Скажи мені, милий Боже, що є для Тебе тисяч літ?

— Тисяч літ, то є для мене так як одна мінута.

— Гм, гм. А скажи мені, милий Боже, що є для Тебе мільон корон?

— Оден мільон корон є для мене так як оден сотик.

— Як так, милий Боже, то подаруй мені оден сотик.

— Пожди одну мінуту.

186. Лист.

З площі бою пише піхотинець Хаїм Дуфт до своєї матери: „Кохана мамо! Я дякувати Богови — бранець. А твій другий син Іцко лежить в шпиталї. Щоби ти була така здорова як він є“...

187. Несповна розуму.

Шадхен *Хаїм Фіцнер* (приходить до Натана Вурцля і предкладає йому партію): Але то гарну дівчину маю для тебе! *Натан*: Дай мені спокій! Я маю власну голову. Дівчина, з котрою я одружуся, мусить бути дуже, дуже гарна. *Хаїм*: Так? А ще що має вона бути? *Натан*: Відтак мусить вона бути розумна і освічена. *Хаїм*: А може ще що? *Натан*: Мусить бути музикальна. *Хаїм*: І ще може що? *Натан*: Як то може? Мусить бути богата... *Хаїм*: Знаєш що, Натане! То вона буде хіба несповна розуму, як би пішла за тебе... *Натан*: Несповна розуму може бути, Хаїме...

188. Практичний.

Мортка Сільбера взяли до війська. Жартуючи питає його генерал: — Ну, Сільбер, де ви воліли би охотнійше служити: при піхоті, чи при кінноті? *Сільбер*: При кінноті, пане генерале. *Генерал*: А то длячого? *Сільбер*: Бо колиб надійшла скрутна хвиля, то прецінь на кони можна швидше утечи перед ворогом.

189. А що тепер буде?

Питаєся пан жида: — Був ти у Варшаві? *Жид*: Ні, не був. *Пан*: Дурень же ти, що не був. А в Парижі був? *Жид*: Ні, пане, не був. *Пан*: Дурень же ти, що не був. А в Римі? *Жид*: І там, пане, не був. *Пан*: Дурень же ти, що не був. *Жид*: Я й сам, пане, знаю, що дурень... Алеж я і пана запитаю: чи були пан там, де я свою козу напуваю? *Пан*: Ні, не був. *Жид*: Ну, герехт! А шож тепер буде?

190. З фізики.

Йосько Шор читав раз, що горячо тіла розтягає, а зимно — стягає. Він оповідав сю новину рабінови і питався чи се правда.

— Та певно що так, — відповів рабін: — в літі, як є спека, то день буває довший, за те в зимі, як є зимно, день є коротший.

191. При асентерунку.

Лікар: (до жида): Прошу обернути ся — геайгнет! (Здатний).

Жид: А в лице, пане докторе, не мали відваги мені се сказати.

192. Готова річ.

Шадхен (посередник в подружжях) Айзік Гінтерфїртель приходить до молодого чоловіка і пропонує йому партію до подружжя:

— Є ся дівчина красна, мудра, освічена і музичальна, та й гроший має, дуже багато гроший, однакож...

— Що однакож? — питає ся молодий чоловік.

— Вона налягає на ногу, — відповідає шадхен.

— Такої, що налягає на ногу, не возьму.

Шадхен починає намовляти і зауважає:

— Ну, а що буде, як ви ожените ся з дівчиною о здорових ногах, а вона у вісім днів по вінчанню злетить із сходів і зломить ногу? Втоді ви будете мати великий страх, ваша жінка великі болі, ви будете мусіти заплатити лікаря і аптику, а по тім всім ваша жінка буде налягати на ногу. А тепер в тім случаю що я кажу, ви не потребуєте мати страху, ваша жінка ніякого болю, ви не будете потребувати нічого платити ані лікареви ні аптикареви, одним словом будете мати готову річ.

193. Злосливо.

На пероні двірця стоять неподалік від себе крмар Хаїм і генерал. Останний стоїть коло пса, якого він кличе Мошком і приказує цікавому звір'яті робити різні штуки: „Мошку ту, Мошку там“ — тягне ся се довгий час.

— Ну, Хаїме, — відзиває ся вкінці генерал. — Як тобі подобає ся мій пес?

— Чудовий пес, справді чудовий, пане генерале. Колиб пес не був жидом, то вже давно був би генералом.

194. Зачинали з малого.

Банкир Йосько Тайтельбаум йде на прохід з своїм приятелем Айзіком Гольдфінгером. В тім зауважав останний, як якийсь хлопець витягнув Йоськови з кишені цювкову хустку до носа.

— Йоську, не чуєш та тебе обкрадає?!

Йосько оглянувся, побачив на пів виголоднілого хлопака і каже йдучи дальше:

— Дай йому спокій, Айзік!.. Ми також зачинали з малого!

195. Чеснійший.

Данило: Чи знаєте, Мошку, той Срулько хоче мені забрати остатну корову, бо я йому винен 50 кор.

Мошко: Срулько є лайдак! Але я вам пораджу: дайте мені корову, я Срулькови заплачу тих 50 кор., а ви мені за вигоду обробіте мої два морги огороду. Добре?

196. Мужик та жид.

Було се десь на переправі через велику ріку, от хочби через Дністер. Було там багато всякого народу. Був там і жид, — ходить собі і нюхає табаку; а мужикови давно хоче ся понюхати та нічого, просив він жида, так не дає жид. Аж тут дивить ся мужик — ходить якась пані і теж таки нюхає табаку з табакирки. Він і в пані попросив би та не сьміє. Думав, думав, що йому робити, — а табаки аж кортить понюхати. Не втерпів, тай до пані:

— Пані, позвольте, — не у гнів вам буде, взяти у вас трошки табаки понюхати.

Пані подала йому табакирку. От мужик і повернувся до жида тай каже:

— От, бач, і пані, та не така свиня, як ти, — дала табаки!

197. Має завсїгди слушність.

— Слухайте, Мошку, нехай вас лихо бере з вашою шапкою, котру ви продали мені перед роком. Ви запевняли, що вистарчить мені до кінця життя, а тепер дивить ся — вируділа і розлізла ся.

— Я казав, що вона вистарчить вам до кінця життя. То могло бути. Ви, Матвію, втоді таки дуже зле виглядали.

198. Лейба і Хаїм.

В однім місті було два жида і оден називав ся Лейба, а другий Хаїм. Хаїм лишив ся в місті, а Лейба пішов на аренду на село. Приїздить хлоп з того села, де той жид був на аренді, а Хаїм питає ся його: — „Що там мій брат Лейба робить?“ А той хлоп каже: — „Підносить ся“. Хаїм питає: — „Та кажи на чім підносить ся, на грошах чи на худобі?“ Хлоп: — „Ні,— каже, — долиною жупан дре, а горою латає“.

199. Кривий ніс.

Фельдвебель при нарокованню рекрутів списує так зв. „націонале“ (опис особи) молодих оборонців держави. При однім жидівським рекруті записує: „Літ 20, постава струнка, волосє ясне, ніс рівний і т. и. релігія мойсеева“. Коли написав останню нотатку, перечеркує ніс — „рівний“, і натомість пише: „кривий“. На питанє рекрута, який ще не знає військової дисципліни, чому він не хоче йому лишити носа рівного, відповідає фельдвебель:

— Як ви є мойсеевої релігії, то маєте тим самим кривий ніс, а то я дістану нагану від капітана.

200. Питанє на питанє.

Поручник: Рекрут Маєр, чому жовнір не повинен йти з запаленою папіроскою через подвірє касарні?

Маєр: Маєте рацію, пане поручнику: справді для чого властиво жовнір не повинен йти з запаленою папіроскою?!

201. Зрозумів.

Панночка: Пане раднику, посилайте скоро по лікаря, бо ваш син Арон ликнув золоту десятикоронівку.

Радник Райцес: Та що кричите!? Яж преці через одну десятикоронівку не збіднію.

202. Над чим рабін думав?

Мошко: Над чим пан рабін так думають?

Рабін: Ну я думаю, чи Ева зіла яблуко тому, що їсти хотіла, чи тому, щоби убрати ся у фігові листки.

203. Іван і Мошко.

Жид: Чуєте, Іване, продайте мені... *Мужик* (перебиваючи): Слухай Мошку... *Жид*: А то хто вам казав, що я Мошко? *Мужик*: А ти звідки знаєш, що я Іван? *Жид*: Ну, що хлоп то — Іван. *Мужик*: А що жид — то Мошко.

204. На рати.

— *Мужик*: Мортку, ану подивіть ся кільки я вам винен, бо хочу заплатити. *Мортко* (урадований каже): 3 кор. і 3 сот. *Мужик*: Е, то дуже багато! Нате вам тепер 3 сот., а решта нехай лишить ся на рати.

205. Ще не може віддихати.

Лікар (приложивши слухавку, каже до Шмуля): А тепер віддихайте свobodно! *Шмуль*: Пане докторе, я ще тепер не можу віддихати. *Лікар*: Чому? *Шмуль*: Ну, то пан доктор не може додумати ся, щому я не можу ще віддихати свobodно? *Лікар*: Ну, та чому? *Шмуль*: Ну, а чи пан доктор ставав вже до бранки? *Лікар*: Щож се має значити? Я ставав. *Шмуль*: А я доперва потребую ставати. По бранці я вже собі зроблю свobodне віддихане...

206. В цукорні.

Тато: Ічку, вибери собі що з буфету, бо я тобі хочу щось купити. *Ічко*: Та я вже вибрав. *Тато*: А щож ти собі вибрав? *Ічко*: Срібну ложочку...

207. Спусти з посагу.

Мошко (до свого тестя): Я рад би, щоби весіле було о місяць скорше. *Тесть*: Ну, ну то воно може бути, але любий Мошку, спусти трохи з посагу.

208. Дотепний жебрак.

Жебрак, що кожного року діставав від одного купця 20 кор., не дістав одного дня на свою просьбу нічо. Коли він запитав ся про причину, сказали йому, що купець дав своїй доньці так багато віна, що мусів здержати раз на все всі підмоги. Жебрак був тою відповіддю обурений і відізвав ся до слуги:

— Скажи своєму панови від мене, щоби вінував свою доньку своїми а не моїми грішми.

209. Добросердний.

Начальник одної малої громади йшов одного дня коло гостинниці і бачив як оден знаний з побожності жебрак жид в день великого у жидів посту на память зруйнованя Єрусалима заїдав в найліпше і попивав. Коли відтак згаданий начальник робив йому з того приводу викиди, відізвав ся жебрак:

— Я чув як оден казав до другого: „Щоб я мав тільки тисячів, кільки жидів буде нині їсти й пити“. Тож думаю собі: певне чоловік дуже потребує тих тисячів, — нехай жеж через мене не тратить.

210. Швагер Господа Бога.

До Ротшільда прийшов одного дня жебрак.

— Замельдуй мене пану баронові і скажи, що швагер Господа Бога хоче з ним поговорити, — відізвав ся він до льокая.

Льокай повідомив свого пана, що швагер Господа Бога стоїть в передпокою. Ротшільд велів запросити високого гостя.

— Звідки ви приходите до сего, щоби називати ся швагром Господа Бога?

— А може ні, — відповів жебрак; мій тесть мав дві доньки, з тих одну взяв Господь Бог, а другу — я. Тож Господь Бог є моїм швагром.

Ротшільдови сподобала ся відповідь і він обдарував щедро мнимого „швагра“ Господа Бога.

211. Перше на горівку, потім на хліб.

Жебрак: Помилуйте бідного каліку, дайте грошик на хлібець. *Пан*: Чи може на горівку? *Жебрак*: О ні! На горівку я вже назбирав.

212. Прости біг.

Прийшов старець до газдині тай каже:

— Газдинько! Дайте мені що, давби вам Бог здоров'я, а помершим душенькам царство небесне!

— Нате вам, старчику, — каже газдиня, тай дає йому в пригорщі горячої кулеші.

Старець взяв, тай перекидає з руки в руку, та за всігди мовить: „Прости біг, прости біг!“ А далі, як його добре припекло, тай ляп тим насеред хати: „Нате вам до дідька!“

213. Дід.

Донька: Нате вам, дідуню, за татуневу душечку!

Дід: Бог да прости! А як же ваш татуньо помер?

Донька: Та втопив ся. *Дід*: Дідько його бери! Най не пхає ся на глибоке!

214. Притомний.

— Як то? Такий ще молодий і не стидаєте ся жебрати.

— Але ба, я збираю тільки статистику, кілько є милосердних людей.

215. Чотири діди.

Ишли чотири діди від села до села: йшов сліпий і глухий і кривий і голий. А здибали на поли горох і залізли в него рвати. Насамперед каже сліпий: — „Втікаймо, бо я виджу що хтось йде“. А глухий мовить: — „Я чую, як тупає“. А голий відзиває ся: — „Я найбільше бою ся, щоби мене не обдер“. А кривий говорить: — „Я не бою ся нічо, бо я втічу“. Нарвали доволі і пішли далі.

216. Після наукових дослідів.

Жебрак: Подайте, Христа ради, кілька сотиків: два дні не їв!

Професор: Новіші наукові досліді доказують, що чоловік може жити без їди 9 днів. Прийдіть десятого дня!

217. Нумізматик.

Пан: Чи ви не стидаєте ся так жебрати? Не маєте ніякого заняття? Що ви є властиво?

Жебрак: Я є — збирач монет

218. Практичний.

Пані: Ви могли би заробити собі обід, колиб мені перерубали ту купу полін на менші полїна.

Жебрак: Ну, а що буде на обід?

219. Ну, певно.

Жебрак: Добрий пане, подаруйте мені корону!

Пан: Що, зараз корону, се безличність!

Жебрак: Так, корону, бо я хотів би зачати щадити.

220. В громадськім уряді.

Війт: Укарано тебе 50-ма сотиками, бо мимо заборони таки жебраєш.

Жебрак: Пане війте, та я маю тільки 37 сотиків.

Війт: Ну, то йди вижебрати ще 13 сотиків.

221. Жебрак в клопоті.

Жебрак, який дістав порядне ще убранє, надумує ся що з тим зробити:

„Як вберу на себе, то буду так порядно виглядати, що ніхто не дасть мені нічого, — а як схочу продати, то мене заарештують підозріваючи що я вкрав... Все якесь нещастє мусить чоловіка подибати!“

222. Як брехати то добре.

До одного пана в селі Т. прийшов жебрак, от такий собі жебрак з лїнивства і просить: — Споможіть, вельможний пане, бідного погорільця, що все стратив.

Пан: А маєте сьвідощтво, що дійсно спалила ся вам хата? *Жебрак:* Та певне що я мав сьвідощтво. *Пан:* Ну, то покажіть се сьвідощтво. *Жебрак:* Спалило ся, вельможний пане, враз зі всім.

223. Добродїйна.

Панї (до жебрака): Слухайте, маєте, тут сотик, але памятайте щоб його не пропили! *Жебрак:* О, панї добродїйко, я зараз половину з того занесу до каси ошадности!.. а якже...

224. Не зрозумів.

Питав ся наш чоловік Москаля:

— Коли у вас Великдень?

— Ну, — каже Москаль, — велїк день в Петровки.

— Та нї бо, — каже наш, — коли Воскрєсенє?

— У нас каждую недєлю воскрєсенє.

З тим і розійшли ся, не порозумівши ся.

225. Шинеля — злодїй.

Ночував салдат у баби тай поцупив там щось. Почала бабка шукати тай знайшла в салдацькій шинелї загорнене.

— На щож ти, службо, взяв?

— Што? Как? Сьмєєш ти салдата парочить?! Пайдьом сєйчас к капітану!

— Та цить бо вже, цить! — каже баба перелякавши ся. — Ти, службо, добрий чоловік, але шинеля твоя — злодїй.

226. На приказ царя.

Зайшов Москаль до пасїки Українця, став перед вулиєм, придивляє ся тай каже: — Ето у вас такія малютокїя бжолї? *Українець:* Ну, а якіж мають бути?! А у вас які? *Москаль:* Ну, как гусята. *Українець:* А очка які? *Москаль:* Как у вас. *Українець:* А якже ваша пчола вилїзе очком? *Москаль:* Кагда цар прїкажет, то трєснє а палєзє.

227. Салдат і баба.

Сидить салдат, насипає порох. А стара баба з роду того дива не бачила, тай питає ся:

— А що то, — каже?

— А ето ікра салдатская, — бреше салдат; — з ентаво у нас, бабка, виходят салдати.

Тільки салдат з хати, а баба: — Чекай же ти, бісів сину! Не дам я вашій ікрі виплоджувати ся!

Та як ухопить той порох, та в піч його. Як бухне він — так печі мов і не було. От тобі баба:

— Чи не дивож з салдатом!? В ікрі ще салдатиня, а диви ся, що виробляє!

228. Нема коли розбирати.

Стояли в літї салдати на селї, а далї вже треба їм було відходити.

— Сліш, бабка, — каже салдат до своєї господинї, — завтра в паход, штоб рано всьо гатова било.

То та вже баба встала рано ранесенько: наварила, напекла, нагодувала салдата, — радїє, що він вже забирає ся. Коли се як затуркотить тарабан, як схопить ся салдат та як почне пхати в торбу і своє і господинї, і своє і господинї. Баба репетує:

— Що ти, служивий, чи не здурів? Куди се ти мое добро забираєш?

А він як визьвірить ся: — Стану я, — каже, — раздивлятса тепер, што твайо, а што майо, — так і в паход не паспею.

Тай забрав ся.

229. Невередливий салдат.

Оден салдат став на квартиру тай умовляє ся з господинею:

— Ти міня, тьотушка не ганї: я челавек доброй.

— Та знаю я знаю! Усі ви, Москалі, добрі, аж нікуди!

— Нет, тьотушка, я не такой, как другіє-прочіє, ілі как твой муж. Как прійдють, так і начньот крічать да командовать: „Давай борщ! Давай кашу! Давай то! Давай сьо!“ А я, тьотушка, челавек прастой: мне адну куріцу сваріш, другу ю іжжаріш, да єнтіх штук не-скалька спекьош, што на скавародке падпекаютса да маслом падліваютьса, да єнтіх, што с тварагом анї, — сметанке єдят — десятачкоф несколько да і будет мне на деньок.

230. Не гусак, а гуска.

Ночував перехідний салдат у баби, а як ішов, то гуску вкрав. Наздоганяє його баба: — Слухай, підожди. *Салдат*: А што бабушка, мнє скажеж? *Баба*: Та гуску мою віддай! *Салдат*: Ах ти, Бог мой! Ето гуска разве?! Екой я дурак! Вазьмі бабка, — ей-ей думал, што ето гусак!

231. Злодій та сало.

Злодій заліз в ночі до чоловіка Сави красти сало, а забравши сало увірвав ся з ним з бантів тай гепнув серед сінний. Сава почув лоскіт і питає ся:

— А хто там?

А злодій не дурний був та відповідає:

— Саво, — каже — Саво. Прислав тобі чорт сало!

А Сава: — Геть з ним! Я з чортами не братаю ся, той сала їх не хочу.

— Ну, — каже злодій, — коли не хочеш, то відчини двері та поможи винести сало.

Так той сердега ще й поміг.

232. Навчить красти.

Пан, зловивши злодія, кричить: — Почекай, не-боже, навчу я тебе красти.

— Або ви, паночку, вмієте? — питає ся злодій.

233. Потішенє.

Судия: Слухайте, Оленчуку, я вже сграчу терпеливість, як ви не перестанете красти у хлопів.

Злодій: Пане судийо, будьте терпеливі, я й до вас ще колись загляну.

234. Кому яке щастє.

Заліз злодій до панів у палату, став перед портретами тай міркує:

— Зразу видно ріжницю між нами і панством: їх батьків, дідів і прадідів повішано ось тут усіх вкупці, а моїх батьків, дідів і прадідів вішали у всяких місцях.

235. На все є спосіб.

— Іванку, — каже злодій до свого товариша, — ти чув, що міністер заборонив забивати свої кози.

— Овва! — відзиває ся на те товариш, — будемо чужі бити.

236. Покуса.

Жандарм (до злодія): Ти здурів, чи що? Та на що захотіло ся тобі обкрадати війта?

Злодій: Ех, то така вже наша жилка. Ніч темна, комора навскрізь отверта, гей би просила ся, щоби залізти до неї. Вас, пане жандарме, самих скортіло би навіть...

237. Нема вже жадної душі.

Війт (до злодія): Твоя душа, здає ся, така чорна як твоє волосє. *Злодій*: Не журіть ся, пане начальнику, як ви душу по волосю судите, то таким способом у вас нема вже жадної душі.

238. Лихі часи.

Балко: Як тобі поводить ся, брате? *Гурко*: Погано. Нині хйба чорт може красти. Люди стають з кождим днем що раз більше нервові і не можуть спати.

239. Якби був знав.

Заложив ся циган, що зість 50 пирогів. Коли вже їв 48-ий тай більше не міг, глянув на два осталі в мисці і каже:

— Ой, як би був знав що ви два на останку лишите ся, був би я вас найсамперед зїв.

240. Циган.

Чоловік заколов веприка, порас ся вже коло нього в хаті, коли входить циган і каже: — Сала, пане-господарю... чи то властиво, добрий день! *Селянин*: Добрий день! Сідайте у нас! *Циган*: Ах, то будемо їсти, пане господарю! *Селянин*: Будемо їсти та не всі. *Циган*: А хйба вас дома не буде?

241. Циганів батько.

Селянин: Цигане, твого батька злапали. *Циган*: Де? *Селянин*: В коморі. *Циган*: Е, в коморі! В коморі хоч кого, то злапають. Ви його в поле пустіть, тай злапайте.

242. Пішли в гору.

— Цигане, он твого батька повісили.

— О! пішли наші в гору!

243. Чужі ноги.

Ішов п'яний циган з ярмарку у нових чоботах, упав на дорозі тай заснув. Поки він спав, хтось уже й зняв чоботи.

Прокинув ся він, протер очи, позіхнув, глянув на ноги раз і другий:

— Не мої се, — каже, — ноги, хоч як — не мої. Бож мої в чоботах були, а сі без чобіт.

244. Добрий циган.

Іде циган дорогою, коли спить п'яний чоловік.

— От, — каже циган, — ще йому хто, борони Боже, чоботи здійме, а він і не вчує. Так чоботи у бідного чоловіка й пропадуть.

Взяв, стягнув з нього чоботи тай пішов.

245. Циганова помилка.

Ішов циган через село тай побачив коня привязаного до плота.

Зараз його за поводи, відпинає тай хоче сідати. Аж тут вибігла жінка з хати тай кричить:

— Гей, цигане, що ти дієш із нашим конем? А геть!

— Пек, пек! А я думав, що то кобила! — каже циган, кинув важки тай подав ся собі.

246. Уга́дьки.

— У мене, — каже циган, — три сини, та всі три уга́дьки: як скаже оден, що буде дощ, — другий що хмарно, — третій, що соняшно — так оден з них певно і вгадає.

247. Циганова обіцянка.

Знайшов циган мід у дуплі, але високо на дереві.

— Ей, — каже, — Боженьку! Колиб я на се дерево виліз, то з того воску, що там є, до церкви свічку всукав би таку завбільшки, як я сам.

Поліз втоді і якось таки видрапав ся. Наїв ся меду добре та втоді й каже:

— Чим будь Бога одурити, щоби душу засолодити.

Скоро те сказав, — як гупне до долу.

— Ай, — каже, — Боженьку! Як же ти, нічого жарту не знаєш! Я то так пожартував, а ти за правду взяв.

248. Хитрий циган.

Обідає в коршмі якийсь купець і подали йому печене поросся. А тут нагодився циган і просить їсти. А купець:

— Добре! — каже. — Що ти найсамперед зробиш поросяти тому, те й я тобі зроблю, а тоді вже й будеш їсти.

А циган зараз те поросся поцілував та втоді:

— А ну, пане, й мене так!

249. Головку скрутив.

Циган унадився кудись обідати і вже зауважав, що господиня, як покрає мясо на тарілці, то красшими кусниками до чоловіка або до дітей. От циган і пішов на хитрощі: почав розказувати що він воробця піймав та: — „Оттак, — каже, — головку йому скрутив!“ — та хіп за тарілку і крутнув її красшими кусниками до себе.

250. Не гріши на Бога.

Циган зайшов до шевця, а в того діти на той час померли. Питаєся циган: — „А деж твої діти?“ Швець каже: „Бог забрав“. Просить тоді циган напитися. Той з свого жалю не дивлячись: „Он, — каже напийся!“ — А там шевський квас стояв. Циган як сьорбнув та втоді! — „Не гримай, чоловіче, на Бога: від чортового квасу діти померли“.

251. Циган та хлібороб.

Циган хліборобови оповідав, кілька у него роботи:

— Мені, — каже, — дути!... кувати!... ухналі робити!... на торг носити, хліб купувати, діти годувати!... А тобі що? Ори, мели, їдж!...

252. Ян циган купував чоботи?

Прийшов циган на ярмарок купувати чоботи. Взувся і питає шевця: — Чи втік вже хто від вас в чоботах? *Швець*: Не від мене втічи. *Циган*: Ану, я спробую. — Швець за ним і все кричить: „Тримайте злодія!“ А циган кричить собі: „З дороги, людоньки, з дороги, бо хочу виграти заклад“. І втік.

253. Циган просить ся на ніч.

Просив ся циган до газди на ніч:

— Прийміть мене, газдуню, на ніч, та не самого, а з родиною. Та там нас небогатечко: от тільки сам та сама, та він і вона, та дідуньо з бабунею, та татуньо з мамунею, та я, та жінка моя, та діточок двоє маленьких, троє більшеньких і той Іван, що несе ксвбан, і той Данило що несе точило; а ще не всі — є пятеро у всіх.

254. Добрий батько.

Стояв циган шатром, а зима була люта. За день намерзли ся і циган, і циганка й циганчата так що аж-аж-аж!... Приходить ніч, треба лягати спати, а циган ухналі зубами кує тай каже:

— Тож то мені холодно, а як же вам, діточки!

Діточки й зовсім у плач, а він втоді:

— Лягайте, діти, на мене, — нехай уже я замерзну.

255. Побалакали.

Іде на ярмарку пан і зайшов туди, де люди безроги продають.

От пан бачить, що у кожного мужика лежить на возі свиня, він і каже: „Що мужик, то свиня“. А мужик бачить, що як пани йдуть, то за ними собака біжить, — от він і каже: „Що пан, то й собака!“

256. Занадто добрий.

Оден шляхтич купував на ярмарку коня. Вже хотів вибрати собі відповідного коня, коли торговник хотючи захвалити свій товар, каже:

— Сей кінь є знаменитий, він перебігає 12 миль без відпочинку.

— 12 миль без відпочинку! — каже сей шляхтич, — в такім разі не можу його купити, бо мешкаю заледви 8 миль звідси, тож завіз би мене шельма за далеко.

257. Щасливий.

Пан з міста: Гей, а де тут є мельник? *Мельничка:* Пішов заставляти воду. *Пан з міста:* А то доперва щасливий! Я годинника не можу заставити, бо мало нині дають, а той собі воду заставляє.

258. Монольоґ.

„Хотїв я собі замовити нове убранє, але нї оден кравець не мав охоти зробити його менї на кредит. Одні казали, що за мало мене знають, а другі давали пізнати, що знають мене аж надто добре!“

259. Наша аристократія.

Киприян: Чи ти чув, Дорош має, кажуть, двобій?

Славко: Двобій, як двобій, але його першу часть...

Киприян: Не розумію. *Славко*: Ано, посварив ся з Банахом і дістав в лице.

260. Все добре.

Вертає пан з заграниці. На дорозі витає його гуменний. *Пан*: А що Іване? Все добре в дома? *Гуменний*: Та все добре, пане. Одно тільки... *Пан*: А щож там таке? *Гуменний*: Та ніж, пане, ваш складаний поломав ся. *Пан*: Ну, поломав ся, то поломав ся, — що там балакати! Мабуть хлопці бавили ся тай поломили. *Гуменний*: Та тільки не бавили ся, а з гнідого коня шкіру стягали. *Пан*: А з чогож то гнідий згинув? *Гуменний*: Та пігнали до міста по ліки тай підірвали. *Пан*: По ліки? А хтож хорий був? *Гуменний*: Та пані нездужали... *Пан*: Пані? Щож вони і довго нездужали? *Гуменний*: Та нї усього оден день, а другого дня від пожежі і Богу душу віддали... *Пан*: Як від пожежі? *Гуменний*: Та так, пане, як зайняв ся хлїв, то все в пана вигоріло — нічого не лишило ся.

261. Наші слуги.

Служача: Прошу пані, дякую за службу. Я тепер сама хочу бути панею. *Пані*: Що? Так відразу? *Служача*: А так, бо я вже переконала ся, що не вмію варити, ані шити, ані робити порядку, ані бавити дітий, то вже хіба можу бути панію і нічо не робити.

262. Невдоволений.

Кася (в кухні до капраля): Нехай пан капраль не буде заздрісний! Я йому віддала своє серце! *Капраль*: Так!... А вчора цілу телячу утробу то панна Кася віддала тому шельмі канонїрови!...

263. Пошана таланту.

Слуга приніс від свого пана гарний букет відомій артистці.

— Спасибіг! Скажіть своєму панови, що я дуже дякую. А отсе вам корона на чай. Не пропийте тільки, не варто пити, — каже артистка.

— Та ні, пані, не проплю, бо пан сказали мені за сі гроші купити ковбаси: вони нині й не обідали, бо не було за що.

264. Догепна покоївка.

Пан: Коли хто прийде, скажи, що мене в дома нема, а верну ся за годинку.

Покоївка: А як ніхто не прийде?

265. Відпалила.

Пан дому: Марусю, я тебе дуже люблю!

Служача: Добре, але длячого пан оженили ся з нашою панею?

266. Три засади.

Пан: Максиме, мені здає ся, що ти надпив з фляшки вино тай доляв води, щоби я не зміркував ся, що вина убуло.

Максим: Нехай Бог боронить! Я сего не зробив: бо по перше я не пю ніколи вина; друге, як пю вино, то ніколи не доливаю води, а третє — як вже доливаю воду, то за кожний раз додаю трохи горівки, щоби вино не втратило сили.

267. Незрозуміле.

Графиня: Іване, кухарка жаловала ся переді мною, що ти її цілував?

Іван: Так? І що зробило ся їй потім може не-добре?

268. Довірочно.

Кухарка: — Коли я вже відходжу зі служби у вас, ласкава пані, то мушу вам сказати, що ключ з кухні придає ся зовсім до спіжарні.

269. Поміч.

Пан (до наймита): Василю, що ти робиш? *Василь:* Нічо. *Пан:* А ти, Іване, що робиш? *Іван:* Я йому помагаю.

270. Представленє.

Панї: Я тебе прийму до служби, однакож випрошую собі, щоби ти приймала у себе яких своїх братів чи взагалі мушин.

Слуга: Алеж, панї, се не зробить вам ніякого клопоту, а менї за те — незвичайну приємність.

271. Довідав ся.

Пан: Ну, Євцю, чи панї розповіли тобі добре про твої службові обовязки?

Слуга: О, так казали менї панї, щоби я пана берегла ся, бо пан часто вертають в ночі в дуже підохоченім станї...

272. Невинна.

Панї (до кухарки): Гаңю, подиви ся — в зупї плаває цілком ясний волос, значить твій власний? *Ганя*: Ну, то що — я тому винна, що не маю на тільки гроший, щоби я так як панї купувала собі фарбу на волосє.

273. Викрутила ся.

Панї: Касю, що то за оден той жовнїр, що приходить до тебе що днини до кухні? *Служниця*: Та то прошу панї, мій брат. *Панї*: Ба, алеж бо він приходив також і до твоєї попередниці. *Служниця*: Ах, то прошу панї, вона певно мусїла бути моєю сестрою.

274. Легка служба.

Пан (до нової слуги): Уважай добре! У мене йде все по військовому: о 6-тій вставати, о 12-тій обїд, о 10-тій спати! *Служниця*: Га, коли більше не треба нічо робити, я радо пристаю на се.

275. В ресторанї.

Ланський: Обїд і решту прошу записати до книжки на мій рахунок. *Старший кельнер*: Алеж, добродїю, на вашій сторонї вже нема ані трошки місця. *Ланський*: В такім разї напишіть на чужій сторонї, о те не буду мати до вас ніякої претенсії.

276. На вулицї.

Остан: Що за гарну маєш лїску! *Стефан*: Се родинна памятка. Нею ще мій покійний дїдусь молотив бабусю.

277. Обчислив.

Пашкевич: Чи ви читали про се, що кождий килішок горівки скорочує житє о чотири години? *Дашкевич*: Не тільки читав, але навіть обчислив, що мене вже від трьох лїт нема на сьвітї.

278. В менажерї.

Горбаль: Я чув що потребуєте служачого. *Директор*: А чи вмїєш годувати звїрята? *Горбаль*: Знаменито, таж я був десять лїт кельнером.

279. Побожне бажанє.

Худий і високий: Чого ти так зітхаєш? *Низький і грубий*: Бо маю одно бажанє, яке вже не може сповнитися. *Худий і високий*: А якеж то бажанє? *Низький і грубий*: Доктор казав, що горівка забиває мене поступенно, по цілю, тож хотїв би я бути о кілька стїп висшим, щоби жити довше, але се річ... неможлива.

280. Що сказав?

Оксана: Володку, ти сказав пану Петрови, що я ще не була убрана? *Володко*: Ні, сестричко, ні. Я йому сказав, що ти... малюєш ся.

281. Не засмутив ся.

Батько: Чи ви, пане директоре, вдоволені з мого сина? *Директор*: На жаль, ні; прикро менї, але мушу вам сказати, що хлопець є остатний в класї. *Батько*: Ну таж прецінь хтось мусить бути остатний!

282. Відтяв ся.

Дротар: Не маєте, пане, якого начиня друкувати, або може потребуєте лапку на миши? *Панок*: Лапки на миши не потребує. Але може маєте лапки на блохи? *Дротар*: Ні, на блохи не маю лапки; але маю каганці на злосливї морди.

283. Небезпечне порученє.

Фротер представляє ся одній пани, котра запитує його, чи він має які від кого порученя.

— Так, ласкава панї, прошу поспитати про мою роботу, паню Мійську, — я там чишу підлоги від давних лїт, і ті підлоги суть так гладкі, що аж приємно — в однім роцї вісім осіб поломало собі на них руки і ноги.

284. Темний бік багатства.

— Алеж, мамо, чому ми так дуже боїмося бурі, коли всі наші сусіди зовсім спокійні?

— Дитино, се самі бідні люди, котрі не притягають до себе блискавок так як ми, що маємо на собі і при собі золоті річі та й золоті гроші.

285. Великий комплімент.

Князь: Скажи мені, Катрусю, чи взяла би ти мене за мужа? *Сільська дівчина*: Такого пана, яким є ласкавий пан, — то я взяла би зараз трох.

286. Грозьба в листі.

— Як ти мені, приятелю, не надішлеш відвратною поштою пятнайцять корон, то я заголоджуся на твої кошт.

287. Перешкода.

Пан: Чи се помешканє вогке? *Власник*: Зовсім ні. *Пан*: Але канали попсовані? *Власник*: Ні. *Пан*: То певне печі димлять ся. *Власник*: І то ні, бо печі цілком нової конструкції. *Пан*: То дуже жалую, що не можу взяти сего помешканя, бо я потребую його для моєї тещі.

288. Заміняний.

Оден з лиця дуже поганий чоловік удержував твердо, що він за молодих літ був дуже гарним хлопцем, але злі цигани його заміняли.

289. Парадокс.

Жінка до чоловіка (в злости): Я знаю, що я знаю. *Чоловік*: Ти нічо не знаєш і навіть то знаєш доперва від мене.

290. Надармо.

— Се дійсно розпука! Минулого року позбув ся я кобили, бо вона ставала перед кожною коршмою, а тепер коли я собі справив ровер, то проклята машина також вже знає кожду коршму.

291. Самозрозуміле.

Пані: Чи се тріває довго, наколи малює ся паню? *Молодий маляр*: Як вона красна, то тріває дуже довго.

292. Найвисша скромність.

— Ганю, заслони вже раз чим небудь фотографію мого судженого, бо я хочу перебрати ся.

293. Груба правда.

Наколи багатий дурак оженить ся з гускою ще багатшою — то кажуть що се подруже з розуму.

294. Чиста совість.

— Чи вам не спричинюють журби ваші великі довги?

— Ні! Сю приємність переняли на себе мої вірителі.

295. Страшно.

Донька: Мамусю, коминар з гори на даху післав мені пальцями поцілуй. *Мама*: Страшно! Йдиж зараз до умивальні і обмий ся!

296. Відвдячив ся.

— Ви дійсно не є такі глупі, як виглядаєте.

— Та в тім власне є різниця між нами обидвома.

297. Правильне житє.

Жук: Як ти тепер добре виглядаєш! *Луць*: Нічого дивного. Я випочав собі цілий рік! В тім часі не трафило ся мені нічого неприємного, правильно я їв, по ночах не волочив ся. *Жук*: А деж ти був? *Луць*: У вязниці.

298. Умова.

— Милий Боже! — молив ся чоловік побожно. — Обдаруй мене сто тисячами корон. Я готов в таким разі половину з сего роздати бідним. Або як мені, милий Боже, не віриш, то обдаруй мене тільки половиною, а другу половину сам задержи для бідних.

299. Невдатна похвала.

Пан (до торговника псами, який держить в руці пса): Мудрий пес, що? *Торговник*: Так, а ви що за оден? *Пан*: Професор. *Торговник*: То купіть того пса. Такі два розумні сотворіня повинні безуслівно належати до себе.

300. Дозволені злочини.

Можна допускати ся ось яких злочинів, за котрі нема кари: 1. Убивати час. 2. Труїти воздух. 3. Ранити серце. 4. Дусити сьміх. 5. Бити байдики. 6. Красти поцілунки.

301. Відзначенє.

Ганя: Татусю нині в школі дістала я дві похвали: одну за добру память. *Тато*: А другу? *Ганя*: Та коли ніяк не можу собі пригадати.

302. Непорозуміла.

Пані: Ну, а що порабляє ваш син? *Пан*: Та він є неврастеніком. *Пані*: Так....., то певне заробляє красні гроші.

303. Глухий.

Сусід: Здоров Петре! *Глухий*: Хлїв плету. *Сусід*: Боже поможи! *Глухий*: На свині. *Сусід*: Алеж ти дурень! *Глухий*: Спасибіг!

304. Ріжниця.

Студент: Котрою рукою пані обтираєте ніс? *Пенсионарка*: Правою. *Студент*: А я хусткою.

305. Злосливий.

Пан: Як же, пані, мають ся? *Пані*: Дякую, зовсім добре. *Пан*: А чоловік? *Пані*: Не знаю, бо ми розлучили ся. *Пан*: Так? Но, то певно і він має ся дуже добре.

306. Вияснів.

Екзекутор: Де тут мешкає Іван Лихолатник? *Хлопець*: Коло Петра Дрантюха. *Екзекутор*: А Петро Дрантюх? *Хлопець*: Коло Івана Лихолатника. *Екзекутор*: А вони обидва де? *Хлопець*: Та... оден коло другого, прошу пана.

307. Двозначне оправданє.

Пан: Вибачте, ласкава пані, чи я вас сильно надоптав? *Пані*: Ні, тільки трохи. *Пан*: Дуже мені жаль.

308. Представив ся.

Жандарм (до панка гуляючого і підспівуючого собі на дорозі): Що ви за оден? *Пан*: Веселий тай трохи п'яний.

309. Збирач антиків.

Макух: Що, старий полковник бере тепер вже четверту жінку? *Дідух*: Так він завсігди був пристрасним збирачем старих предметів.

310. Поясненє.

— Пане докторе, що властиво є метереольогия?

— Метереольогия є, наколи оден каже, що завтра буде гарна погода, — а відтак йде дощ.

311. Порозуміла.

— Ганю, я не хочу більше видіти того на палець грубого порошу на моїх плюшових меблях! — сказала пані до покоївки, яку приняла перед трьома тижнями.

— Дуже добре, — відповіла покоївка, — я зараз спушу роletи.

312. Відтяв ся.

Свистун: Слухайте, чи ви все пописуєте ся такими нудними дотепами? *Гаркун*: Ні, я в тім згляді кермую ся після товариства...

313. Визнала ся.

І-ша панї: Я не розумію, як можна виходити за бідного. Ось мій чоловік: він правда підстаркуватий, але за те дуже багатий. *ІІ-га панї*: Чи він сам доробив ся того багатства, чи одідичив? *І-ша панї*: Ні, се він взяв за мною придане.

314. Він знає себе.

— Пане професоре, та же ви взяли дві парасолі!

— Так, так — се якраз добре, як одну забуду, то друга лишить ся.

315. У сьвященника.

Петро: Оженіть мя, панотче, дам вола...

Іван: А мене як розженете, дам вам два.

316. На вічу в селі.

Оден бесі́дник: Треба бути остатнім дурнем! *Другий бесі́дник* (зі злостію): Но, більшого осла я ще ніколи не бачив. Ви хіба тут одинокий!... *Предсідник ві́ча* (дзвонячи, перериває): Тихо, тихо!... Не забувайте, панове, що і я тут є!

317. О, так!

— Чи ви зауважали, кілька дурнів ходить по тім сьвіті?

— О, так! І то вам ще скажу, що є ще о одного більше, ніж ви думаете...

318. Він і вона.

Діє ся се в медових місяцях.

Вона: Продав би ти мене? *Він*: Ніколи в житю. *Вона*: За тисяч корон? *Він*: Анї за тисяч. *Вона*: А за сто тисячи? *Він*: Не говорім про се. *Вона*: А за мілїон? — Він зриває ся з місця і питає: А деж є такий дурний, котрий давав би тільки!

319. Сільський мудрагель.

Михайло: А знаєш ти, Павле, на що Бог сотворив бульбу? *Павло*: Та знаю: щоби люди мали що їсти. *Михайло*: Та йди, дурний! Та на то, щоби і бідний хлоп мав щось, щоби лупив зі шкіри.

320. Викрутив ся.

Батько багатой панни: То моя донька присилає вас до мене? *Панич*: Так, просила мене, щоби я запитав ся, кілька ви, добродію, зложили для неї віна, бо вона сама не має сьмілости о се запитати ся.

321. На селі.

Панич: Ну, газдо, як тепер вам тут на селі живе ся? *Мужик*: Зле, паноньку, мух у нас багато, а гроший мало. *Панич*: Хочете гроший, то я вам пораджу. Робіть з кожної мухи слоня, продавайте слоневу кість а небавом станете багатцем. *Мужик*: Дякую вам за раду, але zarazом прошу вас на директора до тої фабрикації.

322. Добрий намір.

— Гей, жінко! Де горівка поділа ся? Було ще з пів фляшки.

— Та було, але я її сама випила, щоби тебе, п'яного, відучити від п'яньства.

323. В дворі.

Дідич до ключниці: Так, так, моя Адамово. Злі часи, зараза на худобу винишила нам половину обори. *Адамова*: Щоби тільки Бог хоч ясного пана хоронив від тої зарази.

324. Пантофляр.

Ганько: Не розумію, як можеш на се pozwalати, щоби жінка обходила ся з тобою в такий брутальний спосіб! *Панько*: Завсїгди собі думаю, бачиш, що на се я заслужив, женячи ся з нею.

325. Непорозумінє.

Вуй: Скажи мені, любий Петрусь, які у вас в шестій клясї найважнїйші години? *Петрусь*: Латина, грека, українське і математика. *Вуй*: А яка є у тебе наймилїйша? (*Петрусь* мовчить). Ну, та мені можеш сказати. *Петрусь*: Наша своячка Оля.

326. Добра рада.

Студент: Ви, пане, мене обидили. Визиваю вас на пістолі! Моє ім'я — Рогович.

— Ну то купіть собі перше ловецьку карту, заки будете могли на мене стріляти: моє ім'я — Заяць.

327. Укаране підхлібство.

Власник дому (до наймаючого): Як вам подобає ся моя молода жінка? *Наймаючий*: Дуже гарна, незвичайно приємна, високо осьвічена — цілком після мого смаку. *Власник дому*: Дуже мене се тішить, але я вам помешканя не найму.

328. Юридичний погляд.

Перший студент: Чи ти знаєш, що я подам донесє до суду на мого екзамінатора, через котрого я впав? *Другий студент*: А то чому? *Перший студент*: Таж параграф карного закона гласить, що хто користує з несвїдомости другого, щоби йому спричинити шкоду, має бути караний в'язницею до одного року.

329. За великі вимоги.

Торговець кінями: Ну, пане, тож коник вам не подобає ся? *Купець*: Як би він ззаду був такий, яким зпереду повинен би бути, то ще би мені подобав ся, а так, як є, то він мені непридатний.

330. Добра заохота.

Гість: Чи ваша бритва остра? *Голяр* (на провінції): Ой, борони Боже, сїдайте, пане, без страху... нема чого бояти ся.

331. З минулого столїтя.

— Памятаєш, як ми на отсій лавці присягли собі були вічну любов?

— Памятаю... і хто був би втоді подумав, що ми як раз поберемо ся.

332. Справедлива причина.

— Чому так мало людей пише дневник свого життя?

— Бо ті, що мали би що писати, не мають на се часу, а сї, що мають час, не мають про що писати.

333. Поправив ся.

— А що, Іване, чи вже не беш ся тепер в коршмі?

— Та вже не бю, бо мусїв приречи панотцеві на сповіді; тепер лише давлю за горло.

334. Хитрець.

— Прийдїть до нас нинї на обід! — запрошує начальник безплатного практиканта.

— Звинїть ласкаво, пане начальнику, — я не можу прийняти ваших запросин на нинї, бо вже ваша добродїйка зволила мене запросити. Але завтра служу вам, пане начальнику, з цілою охотою.

335. Біда з радниками.

— Відколи мій муж став радником, я не можу спати в ночі.

— Чи се з жури, чи з радости?

— Нї, але він виспить ся на сесії, а потім дома перевертає ся на ліжку цілу ніч.

336. Є ким похвалити ся.

— Моя пані Адамово, так нині виглядаєте весело, чи часом не виграли на лютерії?

— Не виграла я, пані, але мені сина випустили з вязниці.

— Таж його засудили на три роки, а доперва сидить два.

— Так, але за те, що добре справував ся, дарували йому оден рік.

— Но, то позавидувати вам такого сина, є ким похвалити ся.

337. Зрадив ся.

— Алеж то є мій ровер, що його мені вкрали.

— Дайте, добродію, спокій, се неправда... Зрештою, як ви можете його пізнати, коли я його перемалював на зелено?!

338. Злосливо.

— Що скажете про останнє виданє моїх поезий?

— В порівнянню з тамтогорічним бачу значний поступ: є о сто сторін коротше!

339. Чиста раса.

— *Продавець*: Нехай, ясна пані, куплять того псика. *Пані*: А чи се чиста раса? *Продавець*: Незвичайно чиста, чесне слово. Ніякого непорядку ніколи в дома не робить: скробає лапкою до дверей.

340. Професор внутрішних недуг на викладах.

— На сю недугу, мої панове, знає медицина тільки оден лік, але й він не помагає.

341. Приятель музики.

— Який музичний інструмент волите, скрипки чи фортеп'ян?

— Алеж скрипки, очевидно. Потребую тільки вирвати з руки граючому і викинути через вікно тай конець. З фортеп'яном на жаль не можу сего зробити.

342. Ноги болять.

Мати: Сину, піди стовчи пшона на кашу! *Син*: Ох, мамо, ноги дуже болять. *Мати*: Сину, іди їсти кашу! *Син*: А деж, мамо, моя велика ложка?

343. Приязнь.

Дорош: Бувай здоров! Відїзджаю. Вже більше не побачимо ся, не потїшимо ся, не поплачемо! *Горбач*: Та не вжеж ніколи? *Дорош*: Ніколи, братику! *Горбач*: Ну, то позич мені, друже, двайцять корон.

344. Очи.

Принїс чоловік податок, а писар подивив ся в книгу тай каже: „Ти ще всего не віддав“. *Чоловік*: „Нї, віддав“. *Писар*: Не віддав“. *Чоловік*: „Отже віддав“. Бачить писар, що не одурить, то щоб якось викрутити ся, каже до писарчука: „А подай мені окуляри!“ Надїв окуляри, глянув: „Правда твоя: віддав“. Втоді той чоловік: „От спасибіг отсим скляним очам, а тамті хоч би й повилазили!“

345. Мала перешкода.

Панна: А ожените ся зі мною? *Пан*: Чому нї? Я оженив ся би, але маю малу перешкоду. *Панна*: Яку, коли вільно спитати? *Пан*: Маю вже жінку і четверо дітий.

346. Тяжка операція.

Жінка: Бій ся, Бога! Як ти виглядаєш!... Подрапаний... Чи ти бив ся з ким? *Чоловік*: Нї, я ходив до дентиста, щоби мені вирвав зуб. *Жінка*: І він тебе так подрапав? *Чоловік*: Так!... Але треба тобі його бачити, як він виглядає!

347. Недодержанє умови.

Агент: Ще перед роком доставила наша фабрика вам машину до молоченя; чомуж ви її не сплачуєте? *Господар*: Таж ви казали при умові, що машина сама виплатить ся!

348. З розмови жінок.

Марта: Щож то ви, Іванихо, такі смутні? *Іваниха*: Дивуєте ся? Доперва третій рік жию з чоловіком, а вже мені вибив чотири зуби. *Марта*: То не добре. Мій ліпше зробив, бо мені зараз в першім році вибив всі зуби і тепер маю спокій.

349. Пеховець.

Пан Н. приходив що вечера п'яний до дому. Жінка задля того йому дорікала, але надармо. Одного разу однакж занадто вже собі догодив, а обурений сам на себе, прирік жінці, що від завтра поправить ся, ніяких трунків навіть до губи не возьме, почне вести инше жите, одним словом стане ся зовсім иншим чоловіком.

Другої днини в ночі прийшов знов п'янісенький.

— Отже так, — відзиває ся жінка, — так додержуєш слова? Таж від нині мав ти стати ся иншим чоловіком!

— І став ся я, — каже на се пан Н. ледви стоячи на ногах, — але представ собі мій пех: бестия той инший чоловік такий самий піяк, як і тамтой.

350. Відвдячив ся.

В однім домі мали малювати помешканє. Газдиня поглянувши з недовірем на малярів Богови духа винних, відзиває ся до случачої:

— Моя Касю, сховай ті дві фляшки вина до шафи і дай мені ключі.

Втоді оден з малярів виймає з кишені годинник та срібну папіросницю, а віддаючи їх хлопцеві, каже:

— Віднеси се до дому, бо тут, здає ся, непевне місце.

351. Між знакомими.

Бобяк: Но якже там з вашою рукою по щепленю — чи почервоніла? *Рондяк*: Де там, добродію, доперва від носа починає щось фарби набирати.

352. В готелі.

Гість: Як то? В рахунку кажете собі платити дві корони за топливо, а в кімнаті було зимно як на Сибірі. *Готельник*: Ба... коли добродій хочуть, щоб ще й тепло було — то треба знов окремо платити.

353. Ще тяжший.

Почтовий урядник: Лист є за тяжкий, мусите наклеїти ще одну марку. *Селянка*: Але в такім разі він буде ще тяжший!

354. У фотоґрафа.

Селянка: Пане, приходжу з просьбою, щоби зробили фотоґрафію мого покійного сина. *Фотоґраф*: А маєте з собою його портрет? *Селянка*: Ні, пане, але маю його військовий пашпорт. Він там є в нїм докладно описаний.

355. Срібне весіле.

Петро: А що тобі, Павле? Впив ся? *Павло*: Певне, бо нині моє срібне весіле. *Петро*: Яке весіле?! Таж ти не маєш жінки, ані ніколи не був жонатий! *Павло*: Но так, то правда, але перед 25 роками, колиб я був оженив ся, то як раз нині припадало би моє срібне весіле.

356. Не додержав.

— Но, тепер, дорога жінко, по трийцяти літах нашого подружжя признаєш мені хиба слухність... Я вже так довго не поживу!

— А якже!... Кілька рази ти те мені обіцявав, а додержав бодай раз?

357. О півночи.

Пані (сьпіває): „Тихо пливуть мої пісні“...

Сусід (через стіну): Просивби я ще тихше, як ласка...

358. За багато жадає.

Шеф: Так! Так! Таке то вже те молоде покоління! Коли я був в твоїм віці, то не тільки працював цілий день пильно, але навіть в ночі снів я про інтерес. *Практикант*: Ага! Як ви можете жадати чогось подібного?.. За марних шістьдесять корон місячно трудно ще й снити о тім!...

359. Осторожність.

Мати: Що тобі, Оленко, приплило, що ти мене представила пану Дашкевичеві яко свою тітку? *Оленка*: Вибачте мені, мамо. Пан Дашкевич, здає ся, задумує мені осьвідчити ся, а не було би пожадано, щоби в сій справі станула в дорозі яка перешкода. Він саме має велику відразу до тещ.

360. Викрутила ся.

— Знате, пане докторе, що ви знов на бали зробили велике вражінє! Мене знов запитували, що се за оден той прегарний молодий чоловік з стрункою поставою!

— Вибачте, ласкава панї, але я зовсім не був на бали.

— Ось бачите тепер як раз, що ви робите вражінє там, де вас навіть зовсім нема.

361. Між двома касиєрами.

— Ти читав, що в північно-американських пристанях не може ніхто висісти, хто не викаже ся що зможе вижити три місяці без роботи?

— Мене се мало цікавить, бо як я виберу ся до Америки, то певне буду мати більше...

362. Перший.

В однім місті при нагодї вистави рогатої худоби була бесіда про окази заслугуючі на нагороду. Богатий дідич і пивовар, котрий від довгих літ мав найкрасші воли, відіззав ся до одного з виставових судців:

— На конях не розумію ся багато, але коли про воли є мова, то я є перший.

363. Офензива.

Передміщанка (до своєї приятельки): Знаєте, ку-масю, що та „офензива“ то мусить бути велике місто, коли там їде тільки війська і все там помістить ся.

364. Ніби не зрозумів.

Побережник (приловивши мужика в лісі на крадежи дров): Як то? а то вільно дрова з ліса брати? *Мужик* (удаючи дурного): Або я вам бороню?!... Збирайте, кілька лиш хочете!..

365. Між супругами.

Жінка: Кажуть люди, що жонаті живуть три рази так довго, як нежонаті... Чи се правда? *Чоловік*: Гм.... воно уважаєш не те... жонатим так лиш видає ся, що вони живуть три рази так довго...

366. У голяра.

Хлопець: Прошу мене оголити. *Голяр*: Вибачте, але я не маю знарядів до сего. *Хлопець*: Як то? Пречінь маєте голярню, а не маєте бритви? *Голяр*: Так, але для вас треба — радирки.

367. Обиджена.

Оля: Марусю, чим ти так занята? *Маруся*: Прошу тебе, сестричко, маю вже літ чотирнайцять! *Оля*: Щож з того? *Маруся*: Питай ся радше ким я занята, а не чим...

368. Сумнів.

Кулик: Я, ласкава пані, не зношу учених жінок. Моя жінка мусить бути дурнійша від мене. *Любська*: Тільки... чи ви знайдете таку?

369. В дроґерії.

Гість: Недавно тому купив я тут плястер, щоби позбути ся пострілу. *Продавець*: А чим тепер можу служити? *Гість*: Я хотів би щось таке дістати, щоби позбути ся плястра.

370. При виборчій борбі.

Стецюк: Скажіть мені, чому властиво ви не хочете вибирати? *Мисюк*: Я раз в моім житю вибирав, але якось так нещасливо що я вже ніколи більше не буду вибирати. *Стецюк*: Колиж се було? *Мисюк*: А було втоді, коли я вибирав собі жінку.

371. Перевернений сьвіт.

— Подумай собі, кохана Марцю, як се дивно: коли я не залюбила ся ще, переперли мої родичі, що я заручила ся, — відколиж я однакож залюбила ся, не є я вже більше заручена.

372. Кровожадна дружина.

Капшій: Члени моєї театральної дружини суть найбільше кровожадні ества, які тільки можна собі подумати! *Красій*: Так? *Капшій*: Ну певне, бо я є директором — театру бліх.

373. Трафне.

Пан (в злости): Ну, подивіть ся, як тепер виглядає те убранє, яке я купив у вас минулого тижня! *Купець*: Не казав я, що ви скоро знов прийдете.

374. Не вірять в братів.

Брат: Як тільки буду в місті зараз прийду до твоїх паньства, щоби тебе відвідати. *Сестра*: Не роби сего; я маю тепер таке паньство, яке не вірить в ніяких братів.

375. Завчасу.

Мати (до своєї доньки): Доню, як ти можеш так сперечати ся з своїм судженням — люди вже думають, що ви одружили ся.

376. Або-або.

Муж (до жінки, яка пробує дуже коштовну сукню): Ти, моя дорога, забуваєш, що я не є ніякий міліонер, а тільки бідний маляр. *Жінка*: В таким разі або я мушу відмінити сукню, або ти змінити свій завід.

377—378. В гостинниці.

Гість жалує ся, що на поданім тарелі є ще трохи сосу.

— Алеж прошу пана, — каже кельнер, — то наш Гектор винен, бо не хотів всего вилізати.

Гість: Кельнер! Ті булки дуже сухі. *Кельнер*: Та то правда, але чому добродій не прийшли минулого тижня, то вони були сьвіжі.

379. Обрахунок.

Жінка до чоловіка: Ах ти непотрібе! Де ти подів тих вісім корон, що дістав за роботу? *Чоловік*: Де?... *Рахуй*: коронка сюди — коронка туди, вже дві; а за шість хотів тобі купити хустку, — от і всі вісім корон. Чогож то дармо напастувати?!

380. Не може видержати.

Сьвязиценик: Як то, Марто, ти доперва перед трьома місяцями овдовіла, а тепер знов виходиш замож? *Марта*: Та прошу отця духовного, самій жити страшно нудно, нема з ким в дома сварити ся.

381. По півночі.

Нічний сторож подибає одного пана в дуже неприємнім положенню: лежав в рові перед самими дверми свого помешкання. Змилосердивши ся на ним, починає його будити і питає ся: — „Пане! Ви певне згубили ключ від брами?“ А сей протираючи очи, каже: Ні, ключ маю в руці. Я згубив десь дірку від ключа.

382. Поміж приятелями.

Савук: Но, прийми від мене бажання! Раз прецінь ти вже оженив ся. Але скажи мені, длячого ти вибрав собі таку малу? *Гринюк*: Річ проста: з того що зле, бере ся завсігди найменше.

383. Не знав.

Данило: Чи тобі не стид? Як ти міг бідній вдові вкрасти стару курку? *Іван*: Я не знав, що вона стара.

384. Котра ліпша?

Миронко: Татусю, яка війна ліпша, чи на мори, чи на землі? *Отець*: Та, мій сину, котра менше коштує. *Миронко*: А котра менше коштує? *Отець*: Здає ся — хиба на морю, бо кошти похорону майже ніякі.

385. Доказ відваги.

Лесик: Чи ви дуже відважні? *Чмелик*: Ну певно, не потребує навіть сумнівати ся о тім. *Лесик*: А, як так, то знаменито! Підіть до моєї жінки, возьміть від неї ключ і скажіть що я верну пізно до дому.

386. Вияснів.

Мащак: Чому ви в дома носите вату в ухах, а виймаєте її виходячи на улицю? Не розумію сего, прецінь повинно бути як раз противно. *Тадрак*: Е, мій пане, зрозуміли би ви се відразу, як би мали так, як я, шість доньок музикальних в дома.

387. Також причина.

Чоловік бє жінку, а вона маючи голку в руках, наставляла її до мужа. Тоді муж хапає за макогін, бє жінку і каже: Ти до мене з зелізом!

388. Мало їсть.

Господар: Ти, бісового сина дочко, по десять разів на день їси! І хліба тобі не настарчиш! *Слуга*: Деж там по десять разів! Усього три рази! *Господар*: А зрахуй, сяка-така! *Слуга*: Снідала-обідала, — раз їла: полуднувала-підвечіркувала — два рази їла! вечеряла-повечіркувала — три рази їла. От і все!

389. Наймитів звичай.

Наймит першого року каже: „Десь господарські воли зайшли“. На другий рік: „Чи не бачили де наших волів?“ А на третій — то вже: „От, десь мої воли зайшли! Шукаю сам і хлопців розіслав — і ніде не знайдемо“.

390. Троє яєць.

Казав пан своєму хлопцеві: — Звари мені троє яєць і так звари, щоб не переварив. Як же звариш, то обчищай і принеси.

За якийсь час приносить хлопець до пана одно обчищене яйце.

Пан: А тамті де, що ти одно тільки приніс? *Хлопець*: Та де? — поїв! *Пан*: Як же ти поїв? *Хлопець*: Та так: став яйця варити, так не знаю, чи вони ще не доварилися, чи може вже й переварилися. Ну, я взяв одно, розбив, — а воно ще не дуже вкипіло, ще не доварилося, став я коштувати тай випив його. Ну відтак ще трохи поварив, розбив друге — се вже бачу так немов доварилося. Обчистив та кинув оттак у рот тай зїв.

Та те кажучи, кинув у рот ще й третє яйце тай те зїв.

391. Ощадність.

Стрийська: Чи пані прийняли ту сироту на покоївку, що то хотіла перших три місяці служити без винагороди? *Мостенська*: Та якже я могла її прийняти?! А як би що стовкла, то з чого би я їй потрутила?...

392. Страшний сон.

Ганько: Сеї ночі я майже не спав. *Панько*: А то чому? *Ганько*: Віритель приснив ся мені два рази і відтак я бояв ся вже заснути.

393. Розміркувала.

Чоловік (до жінки): А що, стара, як помremo, кому лишимо своє добро? *Жінка*: Звісно кому, нашим дітям. *Чоловік*: Алеж, як у нас дітий не буде? *Жінка*: Знайшов що питати! Не буде дітий, внуки заберуть.

394. З жалю.

Чопей: Знаєш, наш Іван Дідора розтратив вже цілий маєток, який одідичив по своїм батькови. *Клепей*: Диви! А то, як би батько знав, в гробі обернув ся би! *Чопей*: Та чого? За свого сина? *Клепей*: Ні з жалю, що сам того маєтку не розтратив!

395. Переконав.

Війт: Петре, сей віз, здає ся, буде для мене і для моєї жінки за слабий, бо ти сам бачиш, які ми є! *Петро*: Не бійте ся, сідайте на безпечне, бо я вчора віз на сім возі такі дві безроги, що зо три рази були тяжші від вас, та не поломив ся.

396. Також розсіянність.

Старий професор: Чи пан меценат дома? *Служниця*: Ах... пан меценат умерли сеї ночі! *Професор*: Се не шкодить. Прошу сказати, що я лиш на кілька слів.

397. З асентерункової салі.

Перед асентерунковою комісією стає Пархенблїт. Лікар питає ся його, що йому бракує? *Пархенблїт*: Я є цілком мишігене. *Лікар*: Зовсім на такого не виглядаєте. Маєте може лікарське посвідченє? *Пархенблїт*: Я не маю лікарського посвідчення, але маю щось ліпшого. *Лікар*: Но, но покажіть мені! — Пархенблїт подає лікарєви корабельну карту зперед двох лїт. *Лікар*: Та то є якась стара корабельна карта, а не сьвідоцтво вашої хороби. *Пархенблїт*: Прошу пана доктора, я перед самою війною приїхав тут з Америки... Чи я не є цілком мишігене?!

398. Порадила собі.

Орися: Як ти, Марцю, можеш заживати се лікарство? Та воно страшно неприємне. *Марця*: Я собі втоді представляю, що се мармоляда!

399. Запросини.

— Бідному заяцеві відобрати жите, не робить мені ніякої приємности. Я йду тільки втоді на лови, коли є при тім небезпека.

— Ну, то будьте ласкаві, ходіть зі мною! Доперва вчора пострілив я наганяча і два пси.

400. Готовий викрут.

— Споможіть бідного батька шестерох діточок.

— Як то? Передвчера я вас здивав, то ви казали що маєте троє дітей.

— Так прошу пана, але вчера народилися ще троячки.

401. Біда з коротким зором.

Фесенко: Алеж тут можна з нудьги вмерти. Ходім звідти, друже Андрію! *Кульженко*: Я вправді не називаюся Андрій, але ви маєте повну слухність, я й сам пішов би охотно з вами, колиб я не був господарем дому.

402. В тяжкім становищі.

Жінка: Ти страшно прибитий. Я ніколи не надіялася, щоби ти смерть стрія так дуже відчув! *Чоловік*: Але встався ти в моє становище! Та я прецінь довів до сего, що покійний стрій останні три роки мусів перебувати в домі божевільних, а тепер, коли він записав мені цілий свій маєток в своїм завіщанню спорядженім перед літами, мушу доказувати, що він був зовсім здоровий на умі...

403. Кандидат на наємця.

Підпанок (до каменичного дозорця): Слухайте, маєте тут двайцять сотиків, але скажіть мені правду, кільки той пан, що тут мешкає, платить місячно за мешканє? *Дозорець*: Правду сказавши, то він нічого не платить і длятого його викидаємо. *Підпанок*: Ну, то й я на тих услівях з охотою винаймаю мешканє...

404. Краєвий промисл.

Одарка: Мамуню, та ви нездалі гриби збираєте, отроїтеся! *Мати*: Та хто би то їв, та се до міста на продаж.

405. Як се нарисувати?

Одного разу розповідала учителька своїм ученицям, що вони як виростуть, то кожда з них вибере собі якесь занятє, тому нехай кожда подумає, чим схотіла би бути і нехай се нарисує на зошиті. Дівчата зараз взяли ся до роботи. Найбільше з них хотіло бути учительками. Вони рисували дівчата в довгих спідницях, при таблиці або з книжкою в руці. Кілька дівчат нарисувало дівки при кухні, що означало що хотять бути кухарками. Одна нарисувала дівчину при машині до писаня, а одна що була в театрі, нарисувала танцюристку. Одна лише дівчина сиділа спокійно й не забирала ся до роботи. На личку у неї малювало ся велике клопотанє... Учителька підійшла до неї і спитала ся :

— Чомуж ти, Олечко, не рисуєш? Чи не знаєш, чим хочеш стати?

— О ні! Я знаю, чим хочу стати, лише не знаю як нарисувати. Я хочу... віддати ся...

406. Ріжниця.

На двірці в буфеті всі місця коло стола обсіли пани, а з краєчку сидів оден селянин і пив чай. Увійшов ще оден панок і, взявши собі склянку чаю в руки, став коло селянина, думаючи, що той уступить йому своє місце. Та селянин і не ворухнув ся. Щоб дошкулити мужикови, панок звернув ся до цілої компанії:

— Скажіть, панове: яка на вашу думку ріжниця між мужиком і свинею?

Всі зиркнули, зразу догадувавши ся, куди закидає пан, і цікаво ждали що далі буде. Селянин же, немов не про нього тут мова, спокійно каже:

— Ріжниця, пане, є.

— Ну? — всі глянули на селянина.

— А та, що мужик їсть сидячи, а свиня стоячи... Всі засьміяли ся, а панок десь хутко зник в юрбі.

407. Побожні пияки.

— Слава Ісусу Христу! А куди тепер йдете?

— На віки віков... До коршми по горівку.

408. Заохочуюче.

Гість (до голяра): Чому ваша жінка так нагло вийшла? *Голяр* (приступаючи до голеня): Бідачка не може знести виду крові.

409. Звіт з господарської вистави.

В одній газеті так написано про отворенє вистави: „З хвилиєю прибуття пана бурмістра розпочинає ся вистава худоби“.

410. Дотепний синок.

Мама: Видиш, Івасю, Стефан встав рано, пішов на вулицю і найшов корону, бо „хто рано встає, тому Бог дає“. *Івась* (витягнувши ся на ліжку): Е, той що загубив ту корону мусів ще скорше встати від Стефана.

411. На торзі.

Перша кума: Який же бо, кумонько, ваш малий (син) бридкий! *Друга кума*: Які ви кумонько дивні, абож я його в крамі купувала? Якого Бог дав такий і є.

412. Перед купелию.

Малай: Дивно! Ти ще бруднійший, ніж я... *Галай*: Щож тут дивного? Аджеж я старший.

413. Сам не знає.

Гасюк: Ви у власнім домі мешкаєте, чи наймаєте мешканє? *Стасюк*: Та, знаєте, як би то сказати? Мало що не у власнім, бо вже два роки за хату не плачу.

414. Пошана таланту.

На проходї одна *панна* каже до знайомого: Ось подивіть ся на того пана, що туди пішов; се мій улюблений письменник. *Знайомий*: А який же з його творів вам найбільше подобає ся? *Панна*: Я властиво ще ні одного його оповідання не читала, але три рази вже танцювала з ним на вечерках.

415. Не штука.

Гнатович: Моя жінка вже від року не слухає сплетнів. *Кубович*: Чому? *Гнатович*: Оглухла.

416. Чоловіки.

Данило: Як ти думаєш, *Петре*: жінку треба бити?
Петро: Певне що треба. *Данило*: А ти свою беш?
Петро: Я? Ні. *Данило*: Чогож так? Хибаж вона не така, як всі жінки? *Петро*: Та ні... теє... Вона сильнійша від мене.

417. Добра порада.

Хлопчик притиснув собі палець дверима і почав з болю страшно кричати. Мати хотіла йому чим небудь завязати палець, але *дядько*, що тут був, каже:— Встроми хлопче, палець у рот тай сси! *Мати*: Хиба се що помагає? *Дядько*: Від крику дуже помагає.

418. Дивна любов.

Батько (до гостя): Мушу вам сказати, що моя дочка дуже любить свій фортеп'ян. *Гість*: То чогож вона так збиткує ся над ним?

419. На виставі.

Коло будки, де продає ся всякий дрібязок, Німець-крамар вихвалює свій крам:

— Ось, панове, чудовий ніжик: ріже все, що хочете; може навіть скло різати... Всякий дурень може його уживати і різати все, що схоче. Ось попробуйте самі, пане! — звертає ся він до одного з публіки. — Що схочете, те і вріжете. Прошу!

420. Одна душа.

Мати (до дочки): Памятай, моя дитино, що чоловік і жінка — то одна душа. *Дочка*: А чогож се, мамо, як ви лишаєте ся у двох із батьком, то можна подумати, що там вас десятеро?

421. Однакові погляди.

Якийсь панок з далекого села привіз у велике місто свою хору жінку до знаменитого лікаря-спеціаліста. Оглянувши хору, лікар дав свої поради, а потім покликав чоловіка у другу кімнату і каже: — „Знаєте, добродію, ваша жінка дуже... мені не подобає ся“. На те відзиває ся панок: „Цілком пристаю на вашу думку, пане докторе: вона вже трийцять літ і мені не подобає ся. Така сварлива, що не доведи Господи!“

422. Зрозумів.

Оден пан, приїхавши на дворець з міста, оглянув ся, що нема при нїм скриньки з подорожними при-чандалами. А був з ним його слуга. От пан і каже до нього: — Біжи швидко й подиви ся, чи не стоїть моя скринка в дома на столі.

Слуга побіг; уже мав поїзд рушати, як він вернув ся, задихавши ся. Нетерпеливий пан питає: „Ну що?“ На те слуга каже: „Стоїть скринька на столі“. *Пан*: „Чомуж ти не приніс її сюди?“ *Слуга*: „А хибаж ви ка-зали принести?! Ви-ж казали, біжи, подиви ся, чи стоїть“.

423. Завзята вдовиця.

Пан: Отсе ви, пані, вже два роки вдовою. Не ду-маєте знову віддати ся замож? *Пані*: Хорони мене, Боже! Хоч би я й десять разів овдовіла, то ні за що вдруге не вийду замож.

424. Невтішна вдова.

— Бідна я, нещасна, одинока! Знаю кого втратила, а не знаю кого знайду!..

425. Щира сповідь.

Оден селянин признавав ся на сповіди до крадежи сїна. Сповідник питає ся його, кілько забрав, чи було трийцять вязанок. На те *селянин*: Е, ні! *Сповідник*: Ну, то кілько? Шістьдесять? *Селянин*: І то ні, але зарахуйте, отченьку, цілий візок, бо ми з жінкою ви-бираємо ся по решту.

426. Приємність.

Балко: Ну і помер наш коханий Петрусь. *Бурко*: Добрий був то хлоп! Знаєш, що я мав таку приєм-ність відпроводжуючи його на кладовище, як би то був хто з нашої родини.

427. В каварні.

Воркун: Як думаєте, буде ще яка нова війна, чи ні? *Скокун*: А котра у вас година? *Воркун*: Дванай-цята, північ. *Скокун*: Ой, то буде війна, як верну до дому.

428. Також причина.

Данило: А на що ви, Петре, продали свою хату? *Петро*: На те, як якийсь казав, щоби мене песя мама при податку не називала „халупником“.

429. У вагоні.

Чоловік: А що, Ганю, добре тобі там сидіти? *Жінка*: Добре. *Чоловік*: А не холодно? *Жінка*: Ні. *Чоловік*: А чи не тягне там з вікна? *Жінка*: Не тягне. *Чоловік*: Ну, як так, то пусти мене там, а сама сідай на моє місце.

430. Тільки питала ся.

Целень: Слухай, Андрію, що се діяло ся у вас сеї ночі? Здавало ся, немов все бє ся з собою. *Мелень*: То не було нічого,— моя жінка тільки питала ся, чому я так довго був в гостинниці.

431. Добре, однакож...

Оден радник, що мав жінку дуже поетичної вдачі, запрошує одного свого приятеля на вечірний чайок і каже: „Надію ся вас, о годині сімей. Моя жінка буде деклямувати, а старша донька — сьпівати. О 8-ій годині буде вечера“. На те відповів приятель: „Добре скористаю з ласкавих запросин, однакож — перед 8-ою не можу прийти“.

432. Артистично.

Нічний сторож: Що то у вас там кого бють, що так хтось виє? *Служача*: Ні, та то наша панна вчить ся сьпівати.

433. Інший в буддень а інший в сьвято.

Панї: Ганю, що се за такий поганець, з котрим ти що йно так довго розмовляла? *Служача*: То мій коханець на буддень, — а на сьвято я маю красшого.

434. Коротка відповідь.

Панночка: Пане редакторе, ті всі поезії, які я вам посилала через три місяці, звернено мені. Що я маю робити, щоби зеднати собі вашу ласку? *Редактор*: Не посилати мені ніяких більше поезий!

435. Нечемний.

Пан: Що жадаєте за се помешканє? *Власник дому*: Пять тисяч корон річно. *Пан*: А де є стайня? *Власник*: Що за стайня? *Пан*: Ну та стайня, в котрій можна би було умістити вола, що платив би вам таку суму.

436. Сьпівак.

Прийшла баба до церкви, а дяк сьпіває: „Іже Херувими“. Слухає баба, та як заплаче! Дяк глипнув на ню, тай далі сьпіває. Але бо баба ще гірше плаче. Кличе її дяк до себе тай питає ся: — Чого ви так, сусідо, плачете? Баба: Ей говоріть! Я мала козу, тай вовк роздер. А як її роздирав, то коза просила ся в нього таким голосом, як ваш. А я собі пригадала, тай ми жаль зробив ся.

437. Треба всюди приятеля.

Прийшла баба до церкви, поклонила ся перед образом сьв. Михайла, тай ліпить одну сьвічку сьв. Михайлови, а другу чортови. Але єї сусідка дивить ся на тоту роботу, дивить ся тай каже:

— А ви на що, кумо, ліпите сьвічку і тому, щезби?

— Та то, кумцю, добре всюди мати приятеля; хто знає, що нас чекає, а забезпечити ся треба.

438. Пан і Іван.

Віз Іван фіру дров, дубини. Йде якийсь пан, тай питає:— „А сконд ти?“— „Я, — каже Іван, — везу дубину не гонти.“— „А з ктурей ти всі?“— „Та вже поїхали всі!“

439. Хто на що звик?

Хто на що звик? Пан на гонор, жид на гроші, хлоп на працю.

440. Що роблять голодні?

Пан, як голоден то свище, а жид як голоден то бомкає, а хлоп як голоден то жінку бє.

441. Се залежить...

Будучий тесть: Колиж ви хочете взяти слуб? *Будучий зять*: Се залежить від доньки пана добродія. *Тесть*: А в котрій церкві? *Зять*: Се залежить від пані добродійки. *Тесть*: А маєте на удержанє родини? *Зять*: Се буде залежати від пана добродія... *Тесть*: А шож буде залежати від вас?... *Зять*: Одно: щоби ожени-ти ся...

442. і так буває.

— Спиваєш дороге винце, а мені не хочеш сплатити довгу.

— А ти відки знаєш, чи я плачу за вино?

443. Кого він властиво віз?

Візник везе до міста дідича, а з противного боку надіхав другий візник з якимсь паном. Оден другому не хоче вступити ся з дороги.

— Вступи ся з дороги, кажú тобі, бо я везу пана!— каже оден.

— А се що, свиня?... — відповідає другий, показуючи на дідича.

444. В книгарні.

Панночка: Я потребувала би гарної композиції до сьпіву. Чи могла би я просити щось такого мені вибрати? *Помічник*: Може „Знаєш ти тугу любови?“ *Панночка*: Се знаю вже. *Помічник*: Маєте може „Перший поцілуй?“ *Панночка*: Дякую, се маю також вже. *Помічник*: А може: „Утікай зі мною і будь мені дружиною!“ *Панночка*: Так то є добре, се як раз було би щось для мене!

445. Нема хліба.

Прийшов жебрак до богача тай просить хліба. А богач втоді їв пироги тай каже: Іди, дурний, я сам хліба не маю, бачиш — пироги їм.

446. Влучив.

Дідусь, що частенько брав ся до чарки і мав від того червоний ніс, одного разу каже внукови, що їв страву без хліба: „Заживай, дитино, більше хліба: від того й сили буде більше і щічки твої почервоніють“. На те спитав внук: „А ви, дідусю, мабуть багато нюхали хліба?“

447. Не так страшно...

Одній вдові зявив ся привід єї покійного чоловіка. З початку вона була злякала ся, а потім відважила ся поговорити з ним.

— Як же тобі на тамтім сьвітї, Павле?

— А добре... Краще навіть, ніж тут було, коло тебе.

— То ти, значить, в раю?

— Ні, в пеклі...

448. Кінь і свиня.

Казала свиня до коня: „В тебе ноги криві, ще і шерсть не гладенька!“ А кінь їй на те: „Поглянь краще в воду та на свою вроду!“

449. Радість.

Панько: Чого ти такий веселий, друже? *Грицько*: Добра пригода, брате! *Панько*: А що? Дитину Бог дав? *Грицько*: Де там! Бери висше.. *Панько*: Спадщини великої діждав ся? *Грицько*: Ще висше, голубе! *Панько*: Ну, вже не вгадаю. *Грицько*: Теща загоріла так, що вже її не відтерли!...

450. Ледачий пасерб.

Дідак: А знаєте, ваш пасерб умер! *Кобак*: От ледащо! Знов знайшов спосіб витягнути в мене гроші: мушу поховати його на свої кошти!...

451. Дика претенсія.

Смик: Чого ти дивиш ся на яблуню? *Штик*: А хибя через твої яблука на небо не можна глянути?!

452. То — мене.

Панї: Моя купчихо, менї здає ся, що сю рибу чути. *Купчиха*: Не бійте ся, панї, то чути не рибу, але мене...

453. Перед асентерунком.

Мошко: Чи ти вже ставав до асентерунку? *Мортко*: Ну, а чому ти мене питаєш ся про такі неприємні річі? *Мошко*: Я тобі тільки хотїв сказати, що як вони тебе будуть питати ся що ти за оден в цивілью, щоби ти не сказав, що ти продаєш селедці, бо вони зараз призначили би тебе до підводних лодок.

454. Крутарська.

Панї: Що то за оден був у тебе перед хвилиєю? *Служача*: То мій брат. *Панї*: А як він називає ся? *Служача*: Петро Гриців, прошу панї. *Панї*: Якто? Таж ти звеш ся Крутарська. *Служача*: А бо то, прошу панї, він є жонатий.

455. Поглядовий виклад.

Маруся: Татусю, що то є монольог? *Отець*: Монольог? А но то коли прислухай ся моїй розмові з мамою... то називає монольог...

456. Добрі сусіди.

Жінка: Тепер приходиш до дому з коршми, по півночі! Чи не стигаєшся сусідів? *Чоловік*: Вони мене цілком не бачили, бо самі лишили ся ще в коршмі.

457. Міркованя пияка.

— Що се є? Не можу виміркувати, як то може бути: шість рази тільки заплатив я за горівку, як давнійше, чотири рази випив я більше, як давнійше, а в голові чую два рази менше як давнійше!.. Як то може бути? Чи попсувала ся горівка, чи може моя голова?

458. Забезпечила ся.

Недобра і теркотлива теща завітала ненадійно. Невдоволений зять бажаючи спонукати тещу щоби сейчас вертала, відзиває ся до неї при повитанню удаючи велике переражене:

— Що мама найліпшого зробили!... Яж писав прецінь, що в тім домі, в котрім ми мешкаємо, суть хорі на віспу і тиф, а кілька осіб є навіть підозрілих о холеру... Мама не можуть наражувати ся і мусять як найскорше...

— Алеж не бій ся, мій дорогий зятеньку, — перервала йому теща, нічого мені не буде, бо я дала себе защепити проти тих хороб.

459. То дивне.

Оден селянин купив у жида кона. Не минуло навіть три дні, а селянин приходить до жида і каже: „Слухайте, Мортку, той кінь що я його передвчора купив у вас, вже здох“. На те відзиває Мортко: „Що? Що кажете? Він у мене сего не зробив ані разу!“

460. Якого каменя у воді найбільше?

Оден мудрий чоловік запровадив другого у воду і питав ся його з берега якого каменя у воді найбільше. А той що у воді відповів, що — білого, а відтак як побачив більше сивого, казав що — сивого; на всі боки штудировав. А той з берега сказав на се, що — ні білого, ні сивого, тільки — мокрого.

461. Припросив.

На празнику гості посідали за стіл, поставлено м'ясиво, а господар припрошує: — Живіть ся гостеньки, живіть! Їдьте собі печінки, крайте собі серце!

462. Вдатна відповідь.

Оден багатий мудрагелик хотів собі запити з ветеринаря і здибавши ся з ним, питає ся його: „Мені здає ся, що ви той лікар, що лічить худобу?“ На те ветеринар відповів спокійно: „Так, я... А що вас бо-
лить?“

463. Середник на поти.

Оден кандидат на доктора медицини дістав при екзамені питанє про середники, які викликають поти. Кандидат вичислив багато середників, всі які тільки міг собі нагадати.

— Але що зробите тоді, коли нї оден з тих середників не викличе потів у хорого? — запитав професор.

— Тоді, — відповів кандидат, — пішлю хорого до вас на екзамен.

464. В гостині.

Господар: Що будете пити? Горівку, чай, чи пиво?
Гість: Наперед горівку, потім чай, а на кінци пиво.

465. Найщасливіший день.

Білило: Витаю тебе, друже: нині найщасливіший день твого житя. *Крутило*: Спасибіг! Алеж має весіле завтра. *Білило*: Томуж то я й кажу, що нині найщасливіший твій день.

466. Обережні товариші.

Умер оден чоловік на далекій чужині. Товариші його, щоб не перелякати відразу його жінку, вислали їй таку телеграму: „Приїжджайте зараз, чоловік трохи занедужав. Похорон завтра“.

467. Добра жінка.

Жінка: Петре, прошу тебе: не їдь на човні! *Чоловік*: От ще! Хиба я дитина? *Жінка*: Ну, то принайменше передягни ся в стару одіж і лиши годинник в дома.

468. Однакові.

Бабак: Я родив ся голісенький; все майно добув своєю власною працею. *Чабак*: А ти думасш — я родив ся у шерсти, що нічого не маю?

469. Обережний.

Синюк: Чого се ви, куме, не вчите свого хлопця?
Федюк: Та, бачите... хто його знає, що з того вийде? Он сват Терешко свого хлопця вчив, у гімназію віддав, кілька коштів пішло, а той взяв тай вмер!

470. На двірці.

Кондуктор: Куди лізете? Не бачите, що се друга кляса? *Селянин* (шкробаючи ся в голову): А деж перша кляса?

471. Одному смердить а другому пахне.

Купив чоловік догтю аж за три корони тай несе його вулицею за мотузок, що причеплений був до мазниці. Ще не далеко відійшов він від крамниці, коли сей мотузок — трісь! і увірвав ся; мазниця гепнула на землю і доготь потік із неї. Біда чоловікови! За остатні гроші купив, а тут така шкода! Почав він збирати той доготь пригорщами. Де не взяв ся купчик, ішов за ним та порівнавши ся з ним і почав лаяти ся:

— Ой ти, дурний хлопе! Насмердїв тут дохтьом!

— Е тобі він смердить, — відізвав ся чоловік, — бо ти гроший за нього не платив, а я заплатив за нього три корони, то він мені пахне.

472. Дурні на продаж.

Одному чоловікови та треба було в місті купити догтю. От, не втрафив він куди треба, тай зайшов у таку крамницю, де всякі фіги-міги продають. Увійшов, мазницю поставив коло ніг тай дивить ся. А в крамниці тільки оден крамарчук, і питає ся він того чоловіка: „А чого тобі?“ *Чоловік*: А дивлю ся, що тут продає ся. *Крамарчук*: „А тобіж чого?“ *Чоловік*: Та мені догтю. *Крамарчук*: „Та не доготь же, а дурні, дурні, дурні тут продають ся“. Подивив ся чоловік на нього тай каже: — Отсеж, як тих дурнів дуже купують, коли тільки оден всього і зістав ся.

473. Витолкував.

Син: Татуню, що то є байка? *Тато*: Байка, то ви-диш, сину, є втоді, коли зьвірята розмовляють, на приклад свиня з ослом так, як я з тобою.

474. Чемність.

Пані (яка приходить з відвідинами до другої пані, не застає її і каже до служачої): Тож скажіть пані, що я була, але на жаль не застала її в дома. *Служача*: Добре, моя пані дуже з сего утішить ся.

475. Причина.

— Добрий Боже! — каже батько до жениха, який ходить до його дому, — от і виховав я дві донечки. Одній даю трийцять тисяч, а друга дістане сорок тисяч.

— Певне улюблена? — відзиває ся жених.

— Ні, тільки трохи косенька..., — зауважав батько.

476. Новий спосіб.

Чоловік: Що стало ся з тобою, серце, що ти вчера цілий вечір у паньства Мійських нарікала на біль зубів? Прецінь вже давно... *Жінка*: Який ти недогадливий, чоловіче! Я нарікала навмисне, щоби не підозрівали, що маю зуби... вставлені.

477. Слаба сторона.

Жінка: Мій мужу, нема чоловіка, котрий не мав би своєї слабої сторони. *Чоловік*: То сьвята правда! Я, моя люба, маю тебе...

478. З подружого житя.

Чоловік всуває скоро зложену чвертку паперу до шуфляди бюрка, однакож так, щоби се жінка бачила.

— А що там маєш? — питає жінка.

— То нічо, — відповідає чоловік і виходить з кімнати.

Жінка розуміє ся підбігла в одній хвилі до бюрка і виймає папір, на котрім написано:

„Заложу ся з тобою о весняний капелюх, що ціка-вість не дасть тобі спокою, доки не перечитаєш“.

Якже тепер може домагати ся капелюха, не при-знаючи ся zarazом до страшної цікавості.

479. Взаїмно.

Кухарка (до жовніра): О Костю, ти й не знаєш, як страшно я тебе люблю! Кожний раз, як роблю котлети, то думаю про тебе! *Жовнір*: І я думаю кожний раз, коли від тебе йду, про ті котлети, котрі ти для мене зробила.

480. Найліпше забезпеченє каси.

Лисак: Як то прийшло до того, що ти свою доньку дав власному своєму касиєрови за жінку? *Рисак*: Ну, бачиш, я думав собі, що наколи він мене обкраде, то всеж моя дитина буде також щось мати з того.

481. Підозріло.

Станьчак: Отже ви не маєте довіря до сего нового банку? *Тадрак*: Признаю ся вам, що не маю; якжеж зрештою і мати, коли касиєр носить ся цілий день з залізничим пляном!

482. Оправдана назва.

Пан Крогулецький: Бачиш, з пані Гребельської повинна ти собі взяти приклад! Вона поводить ся супроти свого чоловіка з більшою любовію як ти супроти мене: ніколи не скаже до него інакше, як: „Мій дорогий муж!“ *Пані Крогулецька*: Ну й нічого дивного, він жеж є аптикаром.

483. Старі привички.

Савюк: Ви недавно одідичили значну суму гроший. Чомуж ви не платите мені? *Гришок*: Я не люблю чванити ся. Не хочу щоби люди говорили, що богатство позбавило мене моїх давних привичок.

484. Також причина.

Мати до дітей: Діти, нині справуйте ся чемно і не галасуйте, бо тата рука болить, то не буде міг бити.

485. Запопадлива ґаздиня.

Чоловік: Моя люба, длячого та нянька сидить безнастанно в дома а наші діти сами бавлять ся в городі? *Жінка*: Длятого, що на ню сьвіжий воздух дуже погано впливає. *Чоловік*: Таки справді? *Жінка*: Запевняю тебе... як тільки кілька годин побавить ся з дітьми в городі, то дістає так скажений апетит, що при обіді не можна їй настарчити.

486. Залюблений.

Орися: Прошу мамусі, пан Ярослав залюбив ся в мені на смерть. *Мама*: Як то? Чи тобі вже осьвідчив ся? *Орися*: Е, то ні! Але питав ся, в котрім банку мають тато гроші і кілько...

487. Любить дуже.

Жінка: Що, тепер доперва вертаєш до дому? О я нещасна, ти певне пив цілу ніч? *Чоловік*: Успокій ся, серце; бачиш, я тебе люблю дуже, а як тебе не бачу, го сташно нуджу ся і мушу трохи розірвати ся.

488. Примівка.

Річ діє ся на дорозі.

— Мій приятелю, позвольте мені положити на вашім возі кіш з бульбою, на торзі відберу його собі, а сам піду піхотою.

— Добре, а як через дорогу висиплять ся?

— То я до вас присяду ся і допильную, щоби доїхали в цілости.

489. Мудрий.

Лесь йдучи на відчит, затикає собі одно ухо ватою. *Приятель* (питає ся його): Чому се робиш? *Лесь*: Щоби се, що увійде одним ухом, не вилетіло мені другим.

490. Пімста.

Запитали раз одного, длячого свою доньку видав за свого приятеля.

— Щоби пімстити ся, — відповів.

491. Міщанин і маляр.

Оден міщанин післав хлопця до маляра, щоби його відмалював. А маляр каже: „Я його не буду малювати, бо я його не видів. Нехай прийде, я його відмалюю“. А він не ходив, але чекав через якийсь час, аж здибав ся з малярем на дорозі, тай каже до нього: „Ти чому мене не намалював, як я посилав до тебе хлопця?“ На се відзиває ся маляр: „Як я тебе міг намалювати, як я тебе не видів? Тепер то міг би я тебе відмалювати, бо тебе виджу“. А міщанин вдарив маляра два рази в лице тай каже: — „А ти, дурню, Бога видів і всіх Сьвятих, що їх малюєш?“

492. Шляхтич, хлоп і жид.

Хто в що твердий? Шляхтич в уха, хлоп в груди, а жид в п'яти, бо аби який мороз з вітром, то шляхтич буде йти дорогою і капелюх або шапка на чубку, а уха голі і він не чує, чи змерз. А хлоп хоч би в який мороз йшов дорогою і задягнений, чи зле, чи добре, то рощіпає одержу на грудях і так з голими грудьми йде, хоч би й який мороз. А жид то набере на себе лахів, що як би скидав на купу, то було би що і одним конем везти, а на ноги возьме патинки, а п'яти голі і так по коршмі ходить тай не чує, що змерз в п'яти, хоч би й який мороз.

493. Хлопська, жидівська і циганська дитина.

Хлопська дитина ще маленька, то пальцями перебирає, бо вже її думка заносить до роботи. А жидівська дитина, то головою крутить, вже її думка пошибає шахрувати. Циганську дитину як народить ся, то в полонку кидають, щоби загартувала ся.

494. Добра рада.

Жінка: Ах якже мене ті зуби страшно болять!
Чоловік: А видиш, тільки разів казав я тобі, щоб ти не клала зубів на ніч до зимної води.

495. В передпокою.

Личковський: Пан в дома? *Льокай:* Нема... виїхав за границю! *Личковський:* Так! Но то скажи своєму панови, щоби на другий раз виїжджаючи, забрав і свою голову, котра перед хвилиною виглядала вікном!...

496. Хто дурний?

Пан: Як сьмієш мені казати, що я не приказав тобі збудити мене рано? Хто тут з нас дурний, я чи ти?
Льокай: Припускаю, що вельможний пан не тримали би дурного льокая.

497. Отвертість.

Турбацька: Була у мене вчора Марійка і сиділа ціле пополудне. *Любська:* Ви говорили певно про дурниці?
Турбацька: О так, моя дорога. Цілий час ми говорили про тебе.

498. На селі.

Демко: Куме, ви були нині в коршмі? *Нау.м*: Не був, бо не маю гроший. *Демко*: Та я також не маю, то може би ми пішли разом? *Нау.м*: Маєте слухність, завсїгди що двох голих, то не оден.

499. Два питання.

Рудко: Що ти робив би, як би був так багатий, як Ротшільд? *Щурко*: То менше, але що робив би Ротшільд, як би був такий голий, як я?

500. В коршмі.

Данило: Чому, куме, завсїгди замикаєте очі, як пете горівку? *Гаврило*: Бо я присяг моїй бабі, що ніколи не загляну до килішка, но — і додержую слова!

501. В інституті.

Маруся: Коханий — що то за часть мови? *Одарка*: Прикметник. *Маруся*: Гм, а як буде висший степень? *Одарка*: Сўджений... *Маруся*: А найвисший? *Одарка*: Муж.

502. Пшеничне.

Жінка: От біда! Все на житнім та на житнім сидимо. Скоро сьвято буде, хоч би паланиць пшеничних напечи. Хоч би ти де вкрав, чоловіче, пшеничної муки! *Чоловік*: Тю на твою голову! Ще що вигадай! Таж люди знають, що в нас нема пшениці, то зараз вгадають, що крадене. *Жінка*: І, чоловіче! Та я так його спечу, що ніхто й не добере ся в ньому смаку — чи воно пшеничне, чи житне!

503. Коний жалує.

Їде чоловік, наздоганяє бабу: вона несе на плечох великий клунок, ледви тягне.

— Сідайте, бабо, я вас підвезу трохи! — каже чоловік.

— Ой, спасибіг тобі, синочку! — відповідає баба; відтак сіла на віз тай держить той клунок на плечох.

— Та вам же тяжко, бабо, клунок держати, положіть його на віз.

— Е, дай тобі, Боже, здоровля, що мене везеш, а то ще таку вагу на віз класти! Требаж і коний пожалувати.

504. Добра баба й коминар.

На селі ще ніколи не було коминара, і люди його не бачили. А то раз ішов він на село до пана комини вимітати. Іде лісом, а баба гриби збирає. Побачила його, що такий чорний та страшний — певне чорт. А саме тут стежка розбігала ся на два боки. *Коминар* і питає ся: Бабо скажіть, якою стежкою ближе до села: правою, чи лівою? *Баба*: Воноб правою й ближе, але бо там на кінці села стоїть хрест... то вже йдїть лівою, хоч і далї.

505. У годинникаря.

Пан: Алеж сей будильник зовсім не дзвонить! *Годинникар*: Дзвонить, дзвонить, якжеж би ні! Його лише треба трошки потрясти втоді, коли він має вас збудити.

506. В переділї третьої класи на залїзниці.

Бріль: Чи можна знати, де їдете? *Гіль*: Я, пане, до Городка. *Бріль*: Но, но, ви пане заховуєте ся так бундючно, як колиб їхали до Відня!

507. В хайдері.

Ляйбусь: Ребе, що то є дипльомат? *Ребе*: То є чоловік що торгує політикою.

508. Ріжниця.

Гасько: Яка є ріжниця поміж дипльоматом, а бандитом? *Касько*: Така, що дипльомат може піти високо, коли є зручний, а бандит, коли є незручний.

509. Діточе питанє.

Шестилїтна донька директора гімназії Оріся зайшла до габінету, а побачивши кістяк чоловіка питає ся тата: „Що то може бути?“ *Тато*: „То суть кости помершого чоловіка“. На те Оріся, надумавши ся хвильку, питає ся: „Тож тільки мясо йде до неба?“

510. Підчас катихизації.

Катихит: Скажи менї, Володку, що треба передовсім зробити, щоби дістати відпущенє гріхів? *Володко*: Треба згрішити.

511. Добра проба.

Служача (до перекупки): Моя панї казала вам віднести назад ті глиняні горшки, які купила, бо за слабї!

Перекупка: Не може бути! Чи котрий пук на коминї?

Служача: Навіть не був на огни, панї кинула тільки оден на голову панови... а він розсипав ся на дрібний мак!

512. Дорога папуга.

Кияк: Чого ви так дорого правите за сю папугу? Хиба вона багато вміє говорити? *Продавець*: Ні, говорити вона не вміє, але за те все розуміє.

513. Добрий господар.

Насмець: Пане господарю, у нас в покоях нема подвійних вікон. Може би ви нам зробили їх? *Господар*: Та на що вони вам здали ся? Кухня у вас димить; як уставлю вам подвійні вікна, то труднїйше буде вам; тепер відчинили вікно і ввесь чад вивітрили, а як подвійні вікна вставлю, то більше клопоту буде.

514. Чепурна жінка.

Гриць: Моя жінка як прийде до церкви, то всім носи повитирає. *Матвій*: Як то? *Гриць*: Бо хто на ню гляне, то всякому здає ся, що й він такий самий соплявий і чим скорше свій ніс витирає.

515. Звичка.

Скитський цїсар побачив зимою голого чоловіка і спитав його:

— Хиба ти не мерзнеш оттак, голий?

— А хиба ти, царю, не мерзнеш в лице, що воно в тебе голе?

— Ну, лице... Воно завсїгди голе, то вже привикло, — сказав цїсар.

— А в мене все моє тіло — лице, — сказав голий чоловік.

516. Наварила би пирогів.

Казала одна жінка: І нецки добула, і води принесла, — як би сир та масло, пирогів наварилаб, так лишенько моє: муки нема.

517. У вагоні.

Кондуктор: А що везете, дядьку? *Селянин*: Не вам питати, не мені відповідати, — се річ вам добре відома: заяців.

518. Не знає де мешкає.

Пляний: Перепрашаю, чи ви, панночко, не знаєте, де мешкає Теофіль Бардин? *Служача*? Таж се ви самі, пане! *Пляний*: Та то я знаю, але не знаю, де мешкаю.

519. Не дурний Олекса.

Пан (до слуги): Щож, Олексо, твій вуйко, старий Микола, помер? *Олекса*: Та помер. *Пан*: А щож тобі записав? *Олекса*: Не міг нічого записати, бо був неписьменний. *Пан*: Ось бачиш, як то треба вчити ся писати. *Олекса*: А вжеж! буду вчити ся писати, щобим мав кому ґрунт записувати — не дурний!

520. Анонім.

Лесьо: Татусю, що то є анонім? *Тато*: Анонім, моя дитино, є то чоловік, котрий щось зробить, на приклад напише, нарисує і т. и. і хоче, щоби ніхто про се не знав що він то саме зробив. *Лесьо*: Ага, розумію. — В два дні опісля питає ся *тато*: Лесю, хто збив склянку? *Лесьо*: Анонім, прошу татуся.

521. Ріжниця між лікарем а гарматою.

Базюк: Згадайте, яка є ріжниця між лікарем а гарматою. *Кваснюк*: Я думаю, що нема ніякої, бо і сей і тамта вбивають часами людей. *Базюк*: Так, але гармата вбиває як трафить, а лікар як не трафить.

522. За пізно.

Агент: Я агент від обезпечень. Може, пане, позволите, щоби я вас обезпечив від нещасливого случаю? *Пан*: Приходите за пізно; я вже оженив ся.

523. В сніданковій торгівлі.

Бабій: Що ви такі прибиті, пане Василю? *Рабій*: У нас в дома була буря. *Бабій*: А бачу, бачу! Навіть з градом, бо лівє лице вам трохи спухло.

524. Викрут.

Лазар Гринюк розповідав таку історію: „Разу одного їхали ми до гори і там натрапили ми на сніг, а під снігом було озеро. Ми само собою вельми налякалися. Лід заломався і сани з людьми впали до води...“ На те поспитав розмовець: — Ну, а як же ви виратувалися? Що на Бога сталося? *Лазар Гринюк*: „Що? Бог так дав, що те ціле моє оповідане є проста брехня“.

525. Люблячий зять.

Родина зібрана в салоні. Втім нараз падає тяжкий годинник з стіни в місці, де перед хвилиною стояла теща. На те відзиваєся зять: — Я завсігди казав, що той годинник спізнєся.

526. Тано.

Банах: Позич мені дві корони. *Ласюк*: Дуже радо. *Банах*: Чомуж то ти так урадувався? *Ласюк*: Бо знаю певне, що не віддаш, а знов так довго як ти винен, на ново не позичиш, тож і радуюся, що я так тано забезпечився.

527. Між дівчатами.

Ганя: Як називаєся сей гарний хлопець? *Оля*: Називаєсяой зараз... от, сидить мені на язиці... *Ганя*: То покажи язик, бо я дуже цікава.

528. Розумний дурень.

Дереш: Ти, серце, дурень! *Береш*: Правда, твоя, правда, коли дурні правду кажуть.

529. На перестанку.

Подорожний: Пане кондукторе! А длячого то поїзд стоїть так довго? *Кондуктор*: Та дивіться, прошу вас, курка сіла поміж шинами, та чекаємо доки не знесе яйця.

530. Домова карність.

— Моя мамусю, — просить п'ятилітня Оля, — позоволь татусеви піти зі мною нині на прохід.

531. Розмовили ся.

Одної дівки теля збрикало ся, побігло, перескочило в другої сусіди через пліт, тай в капусту, а з капусти в лози. А вона потому прийшла питати ся до одної хати, де було багато челяди. Каже: „Сестрин вечір, добричко!“ А та відповідає: „Як маєш ся, сестричко?“ — „А не телятила ти, — каже, — мого відятка?“ А тота каже: „Телятила“. — Каже: „А якеж воно“. — „Попід лас черевеньке, а шийка на мотузочку. Кажи? Мені перелазяц переплótило, мені храбúстиц перекапúтило, задерло лози тай в хвіст побігло“.

532. Найліпший лїк.

Найліпший лїк на біль: злапати бульку на водї, кинути в мішок і принести до дому, а дома напалити в печі, викинути бульку з мішка і всушити. А як болить в серединї, то сушену бульку розтерти і її випити, то зараз перестане.

533. Ясний пліт і вельможна хаща.

Одному хлопови потрібно було плота. І пішов до пана просити, щоби йому подарував якого прутя. Приходить і зачинає просити: „Прошу пана вельможної хащі ясний пліт загородити!“ А пан йому на те й каже: „А ти, дурню, то пліт — ясний, хаща вельможна, а я лише пан?“

534. Швачки.

Палій: Що ваші дівчата роблять? *Рабій*: Шиють та сьпівають. *Палій*: А мати що роблять? *Рабій*: А щож? Порять тай плачуть.

535. Чому до коршми ходить.

Учитель: Чому ти, Грицю, все до коршми ходиш? *Гриць*: Ну, говоріть, звісно чого: бо коршма до мене не прийде.

536. Заслужений ордер.

Демчук: Чув я, що шановний пан доктор дістали ордер? *Лїкар*: Дістав. *Демчук*: Ну то знаєте, ніхто собі більше на него не заслужив, як ви... *Лїкар*: Чому? *Демчук*: Бо ордер дають тим, котрі найбільше трупів положили на площі бою.

537. Пізнав відразу.

Слуга: Прошу пана, прийшов якийсь дурноватий.
Пан: А почім ти так відразу пізнав? *Слуга:* Та бо каже, що його батько позичив у пана без векся 500 корон, — батько вмер, а він тепер приніс ті гроші.

538. У фризiera.

Пан: Прошу мене остригти. *Фризier:* Добре, зараз. *Пан:* Але позвольте, що я не здійму капелюха, бо тут великий протяг у вас...

539. Шевська льогіка.

— То прецінь річ цікава!... — казав шевський термінатор. — Як челядник хорий, то називає ся, що п'яний, а як майстер п'яний, то називає ся, що хорий.

540. Слюбні дари.

Авраам: Ти що дав Сальці на слубний дарунок?
Ізаак: Я дав їй срібну заставу до чаю на 36 осіб.
 А ти що дав? *Авраам:* Столову порцеляну на 36 осіб.
 А ти Якове, що подарував? *Яків:* Я — срібне ситко до чаю на більше як 36 осіб.

541. Виясненє.

Синок: Татусю, що то є воєнний стан? *Тато:* То є, моя дитинко, такий стан, підчас котрого всьо що вільно, то не вільно...

542. Довжник без рахунку.

Кравчук: Скажи мені на правду, кільки ти маєш довгів? *Ляшук:* Мій дорогий, колиб я хотів всі мої довги заплатити, то я мусів би з п'ять рази ожени-ти ся.

543. Ярмарочник.

Оден богач казав, що напе ся до цілого ярмарку горівки, а всім було дивно, відки він може тільки гробший взяти, щоби кождому ярмарочникови купити килішок горівки. А він взяв з килішком горівку, вийшов серед міста тай каже: „Здоров цілий ярмарку!“ Тай випив. І пішов тай нікому не відкупив.

544. На ярмарку.

Як приїхав хлоп з міста, питає ся жид: „Чи був добрий ярмарок?“ А хлоп каже до жида: — „Що хлоп то свиня, а що жінка то курка, а що пан то пес, а що жид то парх!“

545. Гріхи.

Здибав мірошник арендаря в пеклі і питав його, за що тут сидить. Відповідає арендар: „Бо я не доливав“. А мірошник каже: „Ей, говори, ти не доливав, та сидиш, але я без верх брав, та сиджу“. Той гріхів заробив, що не доливав, а той, що брав без верх.

546. Парубок.

Газда: Чоловіче, не йди через город, бо затолочиш! *Идучий*: Е, я ще не чоловік. *Газда*: А щож ти? *Идучий*: Я парубок!

547. Проклін.

Той, що коні продає, то клене ся: „Видите, газдо, як маю семеро дітий, то абим їх усі на лаві застав, як отсей кінь не варта триста корон!“ А він добре знає, що їх таки й застане на лаві, бо як приїде до дому, то всі повилазять до вікна подивити ся, чи тато гостинці попривозив.

548. Богатий.

Грицак: Ну й чуєте, показує ся, що Прачук має довгів поверх пятьдесять тисячів... *Дурбак*: Но, но! Я ніколи не гадав, що се такий богатий чоловік!

549. Зручна пригадка.

Гольдблят: А знаєте на ярмарку бачив я пана, котрий мені цілком вас пригадував. *Панчак*: Так? Був до мене подібний? *Гольдблят*: То ні, але мені також довгу не віддає...

550. На вулиці.

Віритель: Вже час, щоби ми обрахували ся. О котрій годині можу прийти до вас, пане? *Довжник*: О котрій вам подобає ся, бо мене цілий день звичайно нема в дома.

551. Скорше і лекше.

Максимиша : Чи пан є лікарем? *Лікар* : Так. *Максимиша* : То може пан підуть до мене, бо мені чоловік вмирає. *Лікар* : Та як вмирає, то по що я там піду? *Максимиша* : Ну та при пану докторі буде вмирати скорше і лекше.

552. В справі здоровля.

Скрипчук : Длячого поміж зьвірятами є менше хорих, ніж поміж людьми? *Химчук* : Длятого, що на сто лікарів, припадає залédви оден ветеринар.

553. На почті.

Урядник : Що в тім листі, пані, пересилаєте? *Пані* : Грамоту. *Урядник* : Яка є вартість сеї грамоти? *Пані* : Не має ніякої вартости... се є свідоцтво мого вінчання...

554. Для памяти.

Жінка (до чоловіка) : Ти повинен безсүлвно відфотографувати ся. *Чоловік* : По що? Для кого? *Жінка* : Для мене, мій любий. Так рідко буваєш в дома, що побоюю ся, що зовсім забуду як виглядаєш.

555. Пів біди.

Була собі жінка та така скупа, не жалувала чоловіка : сама ласеньке їсть, а йому — хлїб сухий. От купила одного разу ковбасу, та так щоб чоловік не знав. Половину зіла, а половину сховала в шіпці. Та все ходить і пє воду. А чоловік і питає : „Чого се ти, жінко, все воду пєш?“ На те жінка : „От, напала якась біда, та і пє ся вода!“ А чоловік зміркував : здає ся щось воно і є. Та з хати, мов за якимсь ділом та нишком до шіпки, намацав там ту ковбасу та й зїв. Відтак входить до хати, а жінка знов до коновки з водою. „Отсе якась біда, що пє ся вода!“ А чоловік : „Тай я зїв пів біди, — дай і мені води!“ Жінка спершу не доміркувала ся, до чого він се говорить. Аж за якийсь часок пішла до шіпки за ковбасою, аж там ні крихітки.

556. Найвідважнійший.

Бордун : Котрий чоловік найвідважнійший? *Воркун* : Лисий. *Бордун* : Чому? *Воркун* : Бо не боїть ся, щоби йому хто волосє обсмикав.

557. Скупар.

Жінка: Чоловіче, бігай скоро по лікаря, бо наш Онуфрунь ковтнув шістку. *Чоловік*: Алеж, жінко, здурів би я для марної шістки платити лікареви п'ять корон.

558. Оженив ся.

Петро: А що, вже оженив ся? *Іван*: Та оженив ся. *Петро*: А що молоде взяв, путяще? *Іван*: Молоде! сорок літ ходило без запаски, а сорок в запасці. *Петро*: А взяв що за нею? *Іван*: А взяв. Дванайцять дідів та дванайцять поводиторів, — коли хочеш, щоб всі були вкупі, то збирай по дорогах.

559. Нещастє.

Красько: От шкода нашого приятеля Миколи! *Гришко*: А що з ним стало ся? *Красько*: Нещастє. *Гришко*: Занедужав? Калікою став? *Красько*: Гірше!... *Гришко*: Та кажиж бо, не муч. *Красько*: Втік з моєю жінкою за границю...

560. Добрі брати.

Борис: Маю брата у Львові, а другого в Стрию. Обидва запрошують мене на свята в гостину, та я сам не знаю що робити... Мабуть нікуди не поїду. *Денис*: Чомуж то так? *Борис*: Бо той що у Львові, пише, щоб я їхав до Стрия, а той що в Стрию, радить їхати до Львова.

561. Без ніг.

Лисак: Отсе я зважив ся нині: 105 кілограмів тай то без ніг. *Дурбак*: Якже без ніг? *Лисак*: Бо на вазі посадили мене так, що ногами я не торкав ся ваги і вони баламкали ся собі вільно.

562. Перед вечерою в гостинниці.

Гість: Маєте там печеню? *Кельнер*: Чому би не було. *Гість*: А яка? *Кельнер*: Гузарська. *Гість*: Е... що там гузарська; чи я гузар, чи що, щоб я їв гузарську? Є яка инша? *Кельнер*: Свиняча. *Гість*: О видите, так то розумію. Дайте порцію.

563. Обидив ся.

Подорожний: Скажіть мені, добрий чоловіче, чи добре я їду до Завалова? *Стрічний*: Я не є жаден добрий чоловік, а війт у тім селі.

564. Батько і син.

Батько: Учи ся, синоньку, не лїнуй ся і не тужи за родичами, а я тобі небавом напишу добре письмо.
Син: Добре, тату, але пишіть на поштовім переказі.

565. Жалісливий дяк.

Був дяк на селі, — добрий пияк. Прийшов Страстний Четвер, а він упив ся тай не прийшов на страсти. Другого дня біжить вулицею до коршми поправляти, та в тім здибають його люди і питають: „А чому, пане-дяче, на страстях не були?“ На те дяк: „Ой, люди добрі! Як згадав я, як жиди мучили Ісуса Христа, то так мені жаль Його стало, що з того жалю випив трохи тай на страсти не пішов“. Аж ось приходить Великдень. Дяк знов упив ся тай не прийшов до церкви. І знов таки люди питають його: „А чому, пане-дяче, не були вчора на Службі?“ Дяк: „Ох, людоньки добрі, парохияни мої любі! Я так зрадїв, що Ісус Христос воскрес, що таки пішов до коршми та трохи ковтнув з радости“...

566. Нема коли.

Їхав чоловік на ярмарок і подибали його в лісі розбійники. Обдерли його та ще й хочуть повісити. Одні кажуть вішати, а другі — ні. Сперечають ся, а чоловікови навкучило слухати, і він відізвав ся до них: — Та ну бо вже, або вішайте, або пускайте, бо мені на ярмарок треба!

567. Практична.

— Длячого ви, пані, завсїгди приймаєте таку огрядну кухарку до служби?

— Тому, щоби не могла уживати мої сукні, коли я виїду до купелїв.

568. Нема часу.

Пан: Хлопче, поклич мені тут майстра. *Хлопець*: Майстер тепер не має часу. *Пан*: А щож майстер робить? *Хлопець*: Та нічо, тільки його тепер майстрова бє за те, що вчора впив ся.

569. Не знає котрий.

Чоловік: Моя люба, приший Василькови гузик до блюзки, бо вже від кількох днів ходить без гузика. *Жінка* (по хвилі з невдоволенням): А котрий гузик йому пришити, бо бачу, що тут аж два бракує.

570. Рідкий сьвятий.

Марчак: Длячого своєму хлопцеві хочете конечно дати імя Висаріона? *Іщак*: То рідкий сьвятий, мало хто носить його імя, тож буде міг ліпше опікувати ся моїм сином.

571. В блаватній торговлі.

Мати (з 4 доньками): Якже, пане Мендель, йде інтерес? *Мендель*: Так як вельможній пани з доньками. *Мати*: Як то? *Мендель*: Кождий оглядає, розкидає, торгує, а ніхто не купує.

572. Торгова конкуренция.

Собчак: Ляйбку, хто вам так погано підбив око? *Ляйбко*: Ну, або то щось такого великого?! Воно зовсім не є підбите. *Собчак*: А щож до лиха? *Ляйбко*: То є тільки торгова конкуренция... Сусід мені попсув око, а я йому видер 75% волося з бородини.

573. Принятє.

Кулик: Звідки вертаєш? *Кушлик*: З арешту. *Кулик*: А якже там тобі було? *Кушлик*: Незвичайно. Приймали мене як удільного князя: хлібом і сілю.

574. Злапав ся.

Лікар: Деж ви були минушого року? *Ратич*: В Трускавці. *Лікар*: Що за ідиот дорадив вам Трускавець? *Ратич*: Та ви самі, пане докторе!

575. На кінських ярмарку.

Пан: Куплю ту кляч, але предложи мені її метрику... *Абрамко*: Ну, на що їй метрики, або вона буде виходити замуж?

576. Пшениця.

Пшениця — то є хлопська мўка, мельницька біда, а панська їда. Хлоп втоді мучить ся, як оре і збирає; мельник втоді бідує, як її питлює; а хто її їсть, то найліпше смакує — тому панська їда.

577. Підгірянин і Подолянин.

Здибав Підгірянин Подолянина в дорозі і питає його: „Що там чути в Коломій?“ А *Підгірянин* відповідає: „Біда, брате“. *Подолянин*: „Та що за біда?“ *Підгірянин*: „Иде чотири неділі на місяць, а чотири гілетки на корець. А на Поділю що чути?“ *Подолянин*: „Нового нема нічо, а старе минає ся“.

578. Бас і скрипки.

Як ішов бас на весіле з скрипками, то скрипки мовили: „Будем їсти, будем пити, будемо ся веселити“. А бас гудів: „Як Бог дасть, як Бог дасть“. Идуть з весіля, скрипки кажуть: „Не їлисьмо, не пилисьмо; не їлисьмо, не пилисьмо“. А бас гуде: „Мовив я, мовив я“.

579. В поспіху.

Встав селянин рано. Прийшов до сьвященика досьвіта. *Сьвященик* питає: А щож ти, Іване, так прийшов з рана? *Селянин*: Говоріть, єгомость, своє, а я буду своє. Ми вчора в вечір полягали вечеряти, посідали спати, а нім дитина запіяла, когут і Богу душу віддав.

580. Поміж товаришами.

Іван: Петре, позич мені 10 корон. *Петро*: А от маєш на пальці перстїнь, піди та застав. *Іван*: Та деж би я його заставив, таже то памятка від тітки. *Петро*: Так?! Ну, а мої гроші то знов памятка по моїх родичах!

581. Гарна родина.

Оден старший панок приходить відвідати одну родину, котру він вже не бачив п'ятнайцять літ. — „Галю“, — питає ся пані дому своєї доньки, гарної 20-літньої дівчини, — „чи пізнаєш пана?“ — „Певно“, — відповідає донька. — „Яку ти маєш память, моя дитино! Перед 15 роками, ти була ще маленькою дитиною, як пан остатний раз був у нас“. — „О, мамусю, так то давно не є, як я бачила пана. Він мене вчора вечером переслідував, як я хотіла йти до тітки і питав ся мене чи я не пішла би з ним на вечеру. Втоді то я подумала собі, що се мусить бути певне твій знакомий“.

582. Вирозумілий господар.

На четвертім поверсі танцюють аж геть поза північ. Господар велить о першій годині запросити наємця і відзиває ся до него в лагіднім, вітцівським тоні: — Я зовсім не маю нічого проти сего, щоби ви при сьвяточних нагодах уряджували у себе танці, але ви мусите з огляду на співмешканців сего дому пильно на се вважати, щоби ваші гості поскидали черевики і чоботи та танцювала в пончохах і скарпитках.

583. Обосторонна помилка.

Пані: Я чула дуже замотаний случай. *Пан*: Щож такого? *Пані*: Бачите граф К. поцілував напотемки свою жінку думаючи що се єї сестра. Вона знов його поцілувала бо думала що се його брат. Так держали ся вони в обіймах десять минут, заки зміркували ся, як має ся річ. І тепер хочуть розділити ся з собою (взяти сепарацию)...

584. Завсігди інтерес.

Молодий Цвібельдуфт, що оженив ся з донькою посередника подруж і саме одержав віно, питає ся тестя: — О кілько мені здає ся, то тато обіцяли, що дістану десять тисяч віна, а тут є тільки вісім. *Тесть*: І цілком слушно. Тих два тисячі відтягнув я собі яко провізію.

585. При екзамені.

Професор: Скажіть мені, яка є найвисша кара за двожењство? *Кандидат*: Дві тещі.

586. Тільки то...

Мати: Подобає ся тобі сѹджений? *Доня*: Дуже, мамусю. *Мати*: А що найбільше подобає ся тобі у него? *Доня*: То, що зі мною хоче женити ся!...

587. Заплата.

Гришук: Щось дав цируликови за то, що зуб тобі вирвав? *Савчук*: Дві корони і раз в лице.

588. Сказав що знав.

Кобак: Куме, люди кажуть, що наш дідич вже покійний. *Кум*: Одні кажуть, що вмер, а другі, що ще жиє, але я, правду сказати, не вірю ані одним ані другим.

589. Великодушно.

Братанич: Знаєте, стрийку, нині снило ся мені, що я написав до вас письмо з просьбою позичити мені сто корон. Входить листар і подає мені коверту; от-вираю і замість сто корон знаходжу там двіста корон. *Стрийко*: Дякую тобі за те, що ти не укрити моєї помилки. В нагороду можеш задержати собі цілу суму, котра тобі приснилася.

590. Довідав ся.

Одна пані, що ніколи не забувала языка в губі, відходячи від лікаря у котрого радила ся на свою недугу, положила на бюрку десять корон. Лікар, котрому сей гонорар здавався надто вже скромним, поспитав її, для кого має бути тих десять корон, чи для него, чи для його служачого? На те почув відповідь: — Для обидвох.

591. До одної мети.

Сусід: І знов сварите ся! Застановіть ся, добродійко: чоловік і жінка повинні представляти взірцевий лучник, — повинні прямувати до одної мети... *Сусідка*: Для того власне сваримо ся, бо мій чоловік хоче доконче рядити домом, а я також...

592. Чи слушно?

Кажуть, що чоловік на сьвіт приходить і зі сьвіта сходить, — між тим в першій случаю він ще не вміє ходити, а в другій вже не може.

593. Нечемний.

Пані: Я чула, що ви, пане, любите дуже добру музику? *Пан*: Так, дійсно! Але то нічо не шкодить... Прошу пані грати дальше!

594. Також критика.

Інжінер: Якеж вражінє віднесли ви, пане раднику, з останнього концерту нашого п'яніста? *Радник*: Кажу вам, він мене по просту очарував!... Які вироблені у него рухи пальців!... Але з тим чоловіком бояв би ся я грати в карти...

595. Передше.

Вона : Передше ти казав, що я для тебе цілий сьвіт. А тепер?... *Він* : І тепер кажу те саме, але на сім сьвіті суть страшні нуди.

596. Підозріє.

Жінка до чоловіка : Ти мене ошукуєш, бо хто пришив тобі сей гузик при камізельці, котрий відпав тобі перед місяцем?!

597. Ґрунтовна відповідь.

Вовчук питає ся дяка : Кілько ви можете випити горівки? *Дяк* : А чи по обіді, чи на тще серце? *Вовчук* : На тще серце. *Дяк* : А з закускою, чи без закуски? *Вовчук* : З закускою. *Дяк* : А за гроші, чи за дармо? *Вовчук* : За дармо. *Дяк* : О, коли так, то — до безконечности.

598. Зрадив ся.

Бучак : Твої чоботи страшно скриплять ; видко, що не заплачені. *Жирак* : А чому анї мій сурдут, анї камізелька не скриплять?

599. Близняки.

Гість : Отже ти і твій брат то близняки? *Хлопець* : На жаль так. *Гість* : Чому на жаль? *Хлопець* : Бо ми до себе дуже подібні і батько не може полапати ся, котрий з нас завинив, та все обидвох нас разом бє.

600. Нещасне коханє.

Грищук : Чи знаєте ви, добродію, що то є коханє? *Савчук* : І не кажіть! Я дуже, дуже добре знаю, що таке коханє. Оден раз я кохав панночку, а вона... щоб ви думали? О, Боже мій, Боже!... Одружила ся! *Грищук* : З другим? *Савчук* : Зі мною.

601. Дрібниця.

Воркун : Отсе трохи-трохи не одружив ся з молододою, гарною, багатою і розумною дівчиною. *Ско-кун* : А щож вам перешкодило? *Воркун* : Та дрібниця : я хотїв одружити ся, а вона не хотіла, гарбуза дала.

602. У голяра.

Гість: Оголїть мене. Упереджаю однакож вас, що я трохи паний. *Голяр*: Нічо не шкодить, добродїю; я також нинї не є тверезий...

603. Розсїяна мати.

Іренка: Мамусю! Ярko зїв менї більше яблочко. *Мати*: А ти, відземку якийсь! Зараз менї зїдж те менше яблочко, а тамте віддай Іренці!...

604. На ярмарку.

Власник дїбр: Що менї, жиде, так захвалюєш того коня, скоро бачу, що то шкапа слїпа! *Жид*: Ну, що є? Що то кому шкодить? Вона і так не буде читати газет!

605. Простив.

Гурко: Вибачте менї, що я вчора по пьяному назвав вас шубравцем. Чи не гніваєте ся на мене? *Бурко*: Хорони, Господи!... Таж ми товариші!

606. На двірци.

Скрипчук: Що се за славний винахід парова машина! *Химчук*: О, дійсно!... Я на приклад завдячую тільки залїзници моє теперїшне становище. *Скрипчук*: То ви, пане, певне залїзничий інжинїр! *Химчук*: Е нї, але мій стрийко стратив жите підчас того як розбив ся поїзд і лишив менї значну спадщину!...

607. Дотепний льокай.

Льокай: Дякую панови за службу. *Пан*: А то для чого? *Льокай*: За малу маю платню. *Пан*: Платню маєш вправдї невелику, однак не забувай про се, що за пильнованє мене в часї моєї хвороби достав ти окрему винагороду. *Льокай*: Так, то правда, але чи то пан що року будуть так слабувати?

608. Він знає о тїм сам.

Сенюк: Так! мушу вам сказати отверто, що ваш свояк — то остатний шубравець. *Федюк*: Що? І ви сьмієте се казати?! Іду сейчас до него і повідомлю його про се. *Сенюк*: Не спішіть ся, не спішіть ся! Він знає о тїм і сам.

609. Дотепна мати.

Шарська: Чому пані не видаєте свою доньку за муж, вона вже є в тім віці... *Умська*: Так, вона певне, але я ще не в тім віці, щобим могла мати замужню доньку.

610. Між приятельками.

Крупська: Я, моя дорогенька, держу ся тої постанови, що кожда з моїх доньок мусить бути заручена у вісімнайцятім році життя... *Шумська*: А коли не заручить ся у вісімнайцятім році? *Крупська*: То так довго має вісімнайцять літ, доки не трафить ся сūdжений.

611. Спритний.

Марчак: Я щось хорий. Потребую спокою... *Пациак*: І щож зробите? *Марчак*: Піду до лікаря і попрошу його, щоби мою жінку вислав на кілька тижнів.

612. Щирий.

Дурдела: Ви оженили ся? Колиж ви запізнали ся з своєю жінкою? *Бурбела*: Та я запізнав ся з нею вже дуже давно, але пізнав її доперва в тиждень по весілю.

613. Між жінками.

Равська: Мій муж незвичайно любить музику. Скоро хочу від него щось узискати, сідаю до фортепяну, граю його улюблені мельодії — і наслідок певний. *Кавська*: Мій муж є ще більше залюблений в музиці: скоро хочу щось осягнути, зближаю ся тільки до фортепяну, а він відразу запитує: кілька гроший тобі треба?

614. Невірна.

Чоловік вертає пізно в ночі добре п'яний до дому. *Жінка*: І тобі не сором так пізно в ночі вертати до дому? *Чоловік*: Алеж, серденько, прецінь то доперва пів до десятої. *Жінка*: Не плети дурниць, маєш тут годинник, о, третя година по півночі! *Чоловік*: Отже ти віриш дурному годинникови більше, аніж мені своєму чоловікови?!

615. В торгівлі.

Міщанка: Моя купчихо, чи той чай є правдивий? *Купчиха*: А чому він не має бути правдивий? *Міщанка*: Бо тепер всьо фалшують. *Купчиха*: Правда, навіть мій чоловік, то є такий чоловік, що я не раз собі думаю, що він також фалшований чоловік.

616. Завіщане.

Оден дуже хорий чоловік запросив до себе нотаря, просить його написати йому завіщане і каже: — Все моє майно записую моїй жінці під тим услівем, щоби вона доконче в рік по моїй смерті вийшла за муж. *Нотар*: На щож таке услівє? *Хорий*: Бо я хочу, щоби хоч одна людина на сьвітї пожалувала, що я вмер.

617. Догадав ся.

Грибенко: Чого жаби перед дощем ховають ся у воду? *Бобенко*: Та мабуть щоби не змокнути.

618. Милосерна майстрова.

Хлопець у слюсаря: Пані майстрово, я такий голодний, що цьвоки їв би. *Майстрова*: Иди до варстату і возьми собі, але не багато, щоби майстер не видів.

619. За трох нараз.

Бойчук: За когож то виходить ваша донька за муж? *Рибчук*: За радника суду, власника камениці і посла. *Бойчук*: Та що ви говорите!... Якже то можна за трох нараз?!

620. В гостинниці.

Гість: Просив я тебе, хлопче, подати мені вино і воду. Вино ти приніс, а деж вода? *Хлопець*: У вині, прошу пана.

621. Між бабами.

Іваниха: Я вам, кумо Горпино, страх не люблю гостини. То моя смерть! *Горпина*: А я також! Як хто до мене прийде, я зараз до вас втікаю.

622. У різника.

— Дайте мені за двацять сотиків охляпів для нашого пса, але не давайте таких товстих, як остатним разом, що тато аж розхорували ся від них.

623. Обезпечений.

Служниця будить свого пана: Пане, вставайте! Хата горить! *Пан*: Чого вставати? Хата обезпечена. *Служниця*: Так, хоч добро повиносити, яке встигли би! *Пан*: І майно все обезпечене. *Служниця*: Так хоч самі вийшли би, бо згорите. *Пан*: І моє жите обезпечене, лихो його бери!

624. Клопіт письменника.

Гасюк: Здоровенькі були, пане! Чого ви тут шукаєте? *Тарасюк*: Материялу шукаю. *Гасюк*: Для драми, чи для поеми? *Тарасюк*: Маю я досить материялу для драми, маю і для поеми. А от не маю ніякого материялу на пальто.

625. Паний, а голову має.

Пяному впала шапка з голови, а він дивиться на ню та каже сам до себе: Не дурний я тебе здоймаю. бо як здоймаю то сам упаду а ти мене не здоймеш! Сиди до дідька в болоті!

626. В шинку.

Олекса: Що може бути ліпше як гальба пива по обіді? *Петро*: А дві гальби пива.

627. На всякий випадок.

Гануська: Кумо! А се що за оказия, що несете цілу фляшку горівки? *Горпина*: То бачите, кумонько, мій хлоп має завтра термін. Як вийде вільний, то випе з радости, а як його засудять, то випе зі злости.

628. Після хрестин.

Василь: Охрестив ти свою дитину? *Михайло*: Охрестив. *Василь*: І назвав у мою честь Василем, як був колись обіцяв? *Михайло*: Ні. *Василь*: Забув, що обіцяв? *Михайло*: Не забув, а не можна було. *Василь*: Чому? *Михайло*: Бо дівчина... Назвав Мариєю.

629. На передмістю.

Парубок: Ходи, Ганю, гуляти. *Ганя*: Не піду, бо мені не хоче ся. *Парубок*: Ходи, бо як не підеш, то тебе лусну в пику... *Ганя*: Но, як так гарно просиш, то вже йду...

630. В молочарні.

Господар до своєї жінки: Насте! Чи ти вже доливала воду до молока? *Настя*: От єй Богу забула, чи доливала, чи ні. Діти геть заморочили голову. *Господар*: Ну, то доливай, щоб певнійше було.

631. Довідав ся.

Лікар (до історика): Будьте ласкаві поясніть мені, длячого біблійні люди жили так довго? *Історик*: Се цілком ясно. Втоді прецінь медична наука не стояла так високо, як нині!

632. Сила музики.

Священник: Можна заслабнути, балакаючи з вами. Я не перечу, що ви мусите бути записані в метриках, однакж, щоби знайти дату, мушу прецінь знати хоч в приближеню час ваших уродин. *Туманюк*: Як моя мати жили, то казали мені, що я прийшов на світ саме в той час, коли бульбу вибирають...

633. Догодив собі.

Пані: Ви пане, оженили ся з любови, чи для гроший? *Пан*: І з того і для тамтого: з любови для гроший...

634. Досвідна учителька.

Маня: Прошу пані, чи „кохати“ то є теперіший час? *Учителька*: Ні, моя Маню, кохати се страчений час...

635. Що втоді робити?

Мати: Коли тобі, моя доню, який мужчина скаже: „Люблю тебе, Олю, а чи ти любиш мене?“ відповідж йому втоді, що без волі родичів не можеш нікого любити. *Доня*: Добре, мамусю. Але що маю йому відповісти, коли він буде любити і нічого не бути говорити?

636. Батьківська рада.

Петро мав перший раз їхати до міста з молоком. Бере його отже батько на бік і так поучає: Насамперед влєєш до бляшанки води, а потім доперва молока, — бо як буде треба, то можеж втоді цілком безпечно присягати в суді, що ти води до молока не доливав.

637. На дорозі.

Ребко: Де так спішиш ся? *Древко*: Не маю ані хвильки часу, бо я женю ся і йду до судженої. *Ребко*: Но то я піду повільнійше, бо я вже оженив ся і йду до жінки.

638. Притомний.

Майстер (до термінатора, котрому дав направляти кілька пар чобіт): Но, а котру пару вже направляєш? *Термінатор*: Вже другу. *Майстер*: То покажи мені першу. *Термінатор*: Ту першу направлю, як скінчу другу.

639. Із споминів між супругами.

Жінка: Чи памятаєш, дорогенький, се місце, тому десять літ? *Чоловік*: О так, то є те саме місце, де десять літ тому не повинен я був здибати ся з тобою.

640. Має вправу.

Вона: Чи ви, пане, вже любили коли? *Він*: О, кільканайцять разів. *Вона*: Як то? І ви сьмієте визнавати мені свою любов? *Він*: Але то власне повинно вас, пані, утвердити, що я вмю любити. *Вона*: Длячого? *Він*: Маю вже в тім вправу.

641. Потішив його.

В однім товаристві сидить старший панок і зітхає. На те *сусід*: Чому ви такі якісь не свої? *Панок*: Жінка мені хора. Від тижня жию між надією а побоюванням. *Сусід*: Котрий же лікар її лічить? *Панок*: Доктор Симович. *Сусід*: В таким разі будьте доброї думки! Він лічив мою небіжку жінку.

642. Добра хвилька.

Прихожа: Чи пані є в дома? *Слуга*: Моя пані вийшла на хвильку до своєї приятельки. *Прихожа*: А чи давно вийшла? *Слуга*: Буде вже зо три години.

643. На кінськім ярмарку.

Арон: Стидайте ся, Петре, ви як би рідну тітку мали на продаж, то ще не дорожили ся би з нею так, як з тою сліпою кобилою! *Петро*: Певно — а ви, Ароне, то й рідну маму хотіли би купити за пів дармо!

644. В пенсіонаті.

Професор (до учениці, котра не відповідає): Чи моє питанє ввело вас в такий клопіт? *Учениця*: О, не питанє, пане професоре, тільки відповідь...

645. Вже знає.

Пан: Юрку, як закличу „Жорж“, то памятай, щоб зараз оглянув ся. *Юрко*: Добре, вельможний пане! А як я схочу, щоби вельможний пан оглянули ся, то як маю кликати? *Пан*: Дурак! *Юрко*: Добре, вже знаю...

646. Помисловий наємець.

Власник дому: Наколи не заплатите мені чиншу, то заскаржу вас до суду. *Наємець*: Прошу вас, не робіть мені стиду; я вже волію, щоби ви піднесли мені чинш.

647. Ощадний.

Він: І знов хочеш йти до театру... на ту драму „Хто винен?“ Сплачеш ся тільки і що будеш мати з сего?! *Вона*: А як мені не дозволиш піти, то також буду плакати. *Він*: Плач! Ті сльози будуть принайменше таньші.

648. Спритний майстер.

Білило: Пане майстре, мене страшно гнетуть нові чоботи; кілька рази рушу ногою, чую прикрий біль. *Майстер*: А то я навмисне зробив вам, пане, такі тісні чоботи, щоби ви на кождім кроці пригадували собі, що вони не заплачені.

649. Практична мамуся.

Приятель дому Скрудж побачивши що діти пють тран здивував ся чимало і питає ся малого Олюнька, чи йому тран смакує. *Олюнько*: Та не смакує, але пемо, бо мамуся платить нам за кожду ложку трану, яку хто з нас випе. *Скрудж*: А що робите з грішми, котрі дістаєте за те, що пете тран? *Олюнько*: Гроші складаємо до глиняної каси. *Скрудж*: А потім певне за ускладані гроші купуєте собі якісь ласощі? *Олюнько*: Ні! Як наскладаємо повну касу, розбиваємо її, перераховуємо кілька на нас припадає і відтак мамуся купує за сі гроші знов тран.

650. Влучне виясненє.

Базюк: Від чого походить слово „довг?“ *Радюк*: Від того, що його найчастійше довго не віддає ся.

651. Потішив.

Малий Василько просить свого тата, щоби йому купив великий тарабан до забави. На те *тато*: А певне! Куплю тобі тарабан, а ти будеш мені цілий день тарабанити. *Василько*: Ні, татусю, я буду тарабанити тільки втоді, коли ти будеш спати.

652. Добрий годинник.

Сусід: Як ви, Дзюбихо, знаєте, о котрій годині ваш чоловік вертає з коршми, коли у вас нема годинника? *Дзюбиха*: Перед півночю іде тримаючи ся стіни, а по півночи звичайно приходять рачки.

653. Неможливо.

Липко: Чи чули ви, яке нещастє стало ся з Павлом Вендишом? *Симко*: Яке? *Липко*: Попав під трамваєвий віз; поторощило йому ноги, побило голову і заки довели його до лічниці, то він дорогою помер. *Симко*: Та не може бути! Яж його позавчора здибав: здоровісенький був, веселий...

654. Залюблений Семен.

— Так тебе, Марусю, страшно люблю, що як би ти мала йти замуж за Ониська а не за мене, то ліпше щоби тебе шляг трафив в одній хвилі!...

655. Мудрі мухи.

Батько: Той папір на мухи нічого не варта. Вони не трують ся зовсім. *Синочок*: І ні одна не згине... бо й нічого в тім дивного. *Батько*: Як то?... Длячого? *Синочок*: Бо і пощо то, прошу татуся, виписувати великими буквами на кождім аркуші: „Трутина на мухи“ — прецінь вони то бачать.

656. В залізнім складі.

Кливак: Приходжу з претенсією. В моім шпихліри миши роблять шкоду, як давнійше. Ваші лапки нічого не варті. *Купець*: Вибачайте, пане, може то ваші миши нічого не варті.

657. Нерівна міра.

Івась: Мамо, а для кого ви таку байду хліба краєте? *Мама*: Та для тебе, мій синочку. *Івась*: Овва! та таку маленьку скибочку.

658. Розумний Гершко.

— Писала мені моя сестра, — чванився Гершко, — що їй вродила ся дитина. А не писала, чи хлопець, чи дівчина і я тепер не знаю, чи я є вуйко, чи тітка?

659. Незвичайне.

Головка: Глянь, бачиш: за домовиною того бідного Богдана йде його домовий лікар. *Соловка*: Се справді незвичайне! Перший раз бачу на світі, щоби причина йшла за наслідком.

660. Наївність.

Наталя: Скажи мені, Павлуню, чи то правда, що твій дядько завсїгди говорить про мене?... *Павлунь*: А так; ще вчора говорив до мами: „Щоби не ті гроші, котрі маю дістати, то я не оженив ся би з нею, бо така погана і стара“.

661. На вулиці.

Грицак: Бачиш, се йде пара сїдженых. *Дурбак*: З чого се вносиш? *Грицак*: А бо бачу, що він їй безнастанно наступає на сукню... *Дурбак*: Но, то прецінь і пізнійше може те саме робити. *Грицак*: О, ні! Будь певний, що відтак буде осторожнійший, бо переконає ся, кільки ті сукні його коштують.

662. Добра нагода.

Вона: Не знаю, чим я могла би зробити несподіванку своїм родичам. Що ви мені радите? *Він*: Дуже легко. Представте їм мене своїм сїдженням.

663. Чому багато води у морі.

Пігнав чоловік до моря напувати волів. Не пють води, а він завсїгди привертає їх до неї; а далі й каже: „Що за лихо, чому вони не пють? Здає ся вже би й пора. Ану лише сам наплю ся“. Напив ся раз — солона; хлиснув у друге — мов і солона і гірка. „Е, — каже чоловік, — там же її й багато, що її ніякий біс не пє“.

664. Бідолашна баба.

Пішла стара баба до церкви тай почула, що там вичитували, як то на тамтім сьвітї буде плач і скрежет зубів. Іде вона з церкви та так гірко плаче. Подибує її чоловік тай питає: — Чого се ви, бабо, плачете? *Баба*: Та як же мені, синочку, не плакати: прочитали в церкві, що буде на тамтім сьвітї плач і скрежет зубами, — а чим же я скриготати му, коли в мене ні однісінького зуба нема?!...

665. Між приятелями.

Деркач: Твої уха стають чим раз довші... *Стукач*: От, як би їх причепити до твого розуму, то вийшов би порядний осел з того.

666. Правдолюб.

Соломка: Чи знаєте мою тещу? *Воронка*: Не маю приємности. *Соломка*: Ну, до приємности се зовсім не належить.

667. Теперішнє сватанє.

Марисюк: З рукою на серци можу вам сказати, що люблю щиро вашу доньку. *Данисюк*: Гм, я шукаю такого жениха, що міг би мені се сказати з рукою на кишені.

668. На стілько не одуріла би.

Чоловік: А що би ти робила, жінко моя, як би я вмер? *Жінка*: Одуріла би з жалю. *Чоловік*: А по раз другий вийшлаб замуж? *Жінка*: Ой ні, на стілько я вже не одуріла би.

669. Особлива єрархія.

Данько: Скажи мені, Паньку, хто з вас найстарший? *Панько*: Пані майстрова. *Данько*: Длячого? *Панько*: Бо бє майстра. *Данько*: А потім хто? *Панько*: Майстер — бо ганьбить челядників, челядник бє хлопців, а хлопці суть наймолодші — бо їх всі бють.

670. Із штуки.

Василько: Татусю, що то є артист-маляр? *Тато*: То є, бачиш, такий пан, що вола зість, заки вималює воробця...

671. Ясне і зрозуміле.

Скрипчук: Твій образ дуже мені подобає ся, але скажи мені, чому то ангели на всіх твоїх образах мають чорне волосє? *Химчук*: Моя жінка має русяве волосє.

672. Знайшов ся в точці.

В теплий літний вечір проходила ся по парку розмріяна пара. *Вона*: Пане, чи ви вірите в те, що люди походять від малп. *Він*: О пані, колиб навіть так було, то та малпа, від котрої ви походите, мусіла бути дуже гарна...

673. Рай.

Редчук: Як же ви чуєте ся в супружій стані? *Сеньчук*: Знаменито. По цілих днях її нема в дома, а по цілих ночах знов мене нема в дома. Жиємо з собою як в небі.

674. Наївне питанє.

Панок: Пані в дома? *Слуга*: Ні, на селі. *Панок*: А пан в дома? *Слуга*: Також щось! Пан сидів би в дома, коли пані на селі.

675. При заручинах.

Доцїй: Хочете посватати мою доньку? Добре, дам вам її, але віно дістанете доперва по моїй смерті. Чи згода? *Куцїй*: Позвольте, що перед тим нїм згоджу ся, прийду тут з лікарем нехай вас огляне і скаже чи довго будете жити.

676. І вір то кому!

Жінка будить сплячого чоловіка:

— Чоловіче, чоловіче! Мені здає ся, що злодій в коморі.

Чоловік схопив ся, відхилив двері і питає:

— А нема тут злодія?

— Нема! — відповідає якийсь голос.

Потім ляг чоловік знов спати. Рано входить жінка до комори, а комора порожня.

— Чоловіче, а ти не дивив ся до комори? — питає жінка

— Та де не дивив ся, я навіть питав ся чи нема тут злодія, а він, Бог би його побив, казав що нема. І вір то кому!

677. В ресторані.

Панок: Кельнер! Сей котлет має страшно неприємний запах. *Кельнер*: Сейчас отворю вентилятор, прошу добродія

678. На зміну.

Оден пан подибує якусь бідну жінку, що пхає перед собою візок з хорим чоловіком. Приступає до неї, дає їй милостиню і питає ся із співчутєм: — Чи мусите так цілий день обвозити по місті того каліку? *Жінка*: О ні, вельможний пане, ми змінємо ся. Від полудня я знов сідаю до візка, а чоловік мене возить.

679. Злосливо.

Поїзд починає відходити зі стації. В куті переділу розплакала ся дитина. *Стара панна*, затикаючи руками уха, відзиває ся: — То страшна річ! Подорож мені обридла! *Батько дитини* зауважає: То тяжко, ви пані також були дитиною і плакали: *Стара панна*: Але не на залізниці! *Батько дитини*: Та певне, бо коли ви пані були дитиною, то люди ще не знали залізниць.

680. Трохи далеко.

Львівський поліцай знайшов панка добре п'яного, що лежав в рові. Підносить його з трудом і питає: Чи ви, пане, спите, чи що? *Панок*: Ні, я вже... те... не сплю. *Поліцай*: Я вас хочу відпровадити до дому. *Панок*: Добре, ходім! *Поліцай*: А де, пане, мешкаєте? *Панок*: В Золочеві.

681. По п'яному тяжко вертати.

Білас: Ходите часто на прохід? *Валяс*: Майже щоднини. *Білас*: А далеко? *Валяс*: Ні, бо по п'яному тяжко вертати до дому.

682. Почуте.

Панок (до шевця): Мій пане, ледво тиждень тому як я взяв від вас черевики, а вони вже кривлять ся... *Швець*: Та якже не мають кривити ся, коли вони незаплачені.

683. Не кийом — то палкою.

Савула: Чи то правда, що поліція може арештувати кого їй подобає ся? *Чичула*: Кого їй подобає ся — ні, тільки того, хто їй не подобає ся!

684. Перед двором.

Дідич: Ну, то ви бачили, як пес Івана Музички покусав свиню Петра Курчаби? *Пиндус*: Бачив. *Дідич*: І як то було? *Пиндус*: Ано так, пан дідич стоять, ніби той пес, пані дідичка з паннами, як свиня з поросятами, а я ніби арендар...

685. Щирий.

Будучий тесть: Кілько ви отже жадаєте віна? *Будучий зять*: Мушу наперед порозуміти ся з моїми вірителями.

686. Розумні.

Був у батька син Грицько. От, Грицько пішов на вулицю, а злодій заліз в комору. Батько чує, що там щось стукає, тай питає ся: — Се ти, Грицьку? „Та вжеж не хто!“ — Береш кожух? „Та вжеж не що!“ — Візьми й сірак! „Та вжеж не як?“ — А може й куцину? „Та вжеж не покину!“

Оглянули ся рано батько з сином — аж лишили ся вони так, що нічим і пальця овинути.

687. Гарна дівка.

Микола: Ти, дівко, не вмієш прясти. *Олена*: Та не вмію. *Микола*: Ти не вмієш і в печі топити. *Олена*: Не вмію. *Микола*: Ти не вмієш і шити. *Олена*: Та певно що не вмію. *Микола*: Ти не вмієш і танцювати. *Олена*: А брешеш!

688. Парубок швець.

Парубок швець вчив ся в місті. Одного разу він прийшов до дому і був на селі на обіді. Сидить він, пишає ся — ніби то *ми, учені*! Люди бачуть таке, то й не дивлять ся на нього. То він втоді до них:

— Не вважайте, люди добрі, що я швець: говоріть зі мною, як з простим.

689. Напуванє.

Господар: Напував ти коня? *Наймит*: Напував. *Господар*: А чомуж в нього морда суха? *Наймит*: А води не дістав.

690. Хоче переконати ся.

Нічний сторож: А що то ви, пане, так безнастанно третє сїрник оден по другім? *П'яний* (тримаючи ся муру): Я... хочу переконати ся, чи там в горі сьвітить ще місяць, чи сонце.

691. Не штука!

Сембай: Чуєш, Мошку, громадський писар з Баранячих Перетоків купив собі гарний хутір? *Мошко*: Ой, йой! чому нї... коби я міг вскубати собі в громаді тільки по пять перців з кожної гуски, то також міг би я вже мати дуже порядну перину.

692. На вулиці.

Перекупка: Ласкавий пане, ваш пес зїв мені дві оселки масла! Що я зроблю? *Панок*: Но, но, успокойте ся, нічого йому не буде.

693. Сильний зір.

Микула: Я знав чоловіка, котрий мав такий сильний зір, що з віддаленя десяти кроків міг читати дрібний друк. *Павула*: Велике диво, я в Собачівці знав почтмайстра, котрий кожний запечатований лист відчитував як найлекше.

694. Послюбна подорож.

Ганя: Колиж, Дорцю, твій слюб? *Дорця*: При кінци сїчня. *Ганя*: І певно зараз поїдете в послюбну подорож? *Дорця*: Безпроводочно. *Ганя*: Щасливі! Аж тобі заздрощу! А де їдете, як вільно запитати? *Дорця*: Я до торгівлі, в котрій занята яко касиєрка, а мій чоловік до бюра, як звичайно.

695. Питанє.

Бойко: На що має передовсім уважати кінний поліцей? *Йойко*: Щоби з коня не впав.

696. Не зрозуміла.

Чоловік: Знаєш що, я обезпечив ся на житє, — ось поліса. *Жінка*: Що? Число 535.943? Но то будеш довго ждати, заки прийде на тебе черга.

697. На польованю.

Декайло: Бійте ся Бога, пане Гекайло! Лис о сто кроків від вас, а ви стоїте як мальований! *Гекайло*: Ну, я бою ся... він так скоро летить... може він скажений?...

698. Неоднакова міра.

Недбала жінка напекла негарного хліба, та вже й підлещує ся до чоловіка: „Глянь чоловіче, який бо то хліб гарний — як пух легенький!“ Тільки жінка відвернула ся, а чоловік геп її тим хлібом. А вона втоді: „Отсе харциз, ударив як камінюкою!“

699. Дяк.

Дацко: Дяче, дяче! Чого твоя сімя плаче? *Дяк*: Не всім же сьпівати!

700. Розмова.

Їде чоловік Смик дорогою з торгу, а другий Штик йому на зустріч. *Смик* до *Штика*: Здоров! *Штик*: Здоров! *Смик*: А що? *Штик*: Бичка. *Смик*: А де? *Штик*: На торзі. *Смик*: За кілько? *Штик*: За вісім. *Смик*: Прощай — соб гей! *Штик*: З Богом — гей!

701. Скільки літ?

— Як же мені знати, кілько мені літ? Як родив ся, то без памяти був; як ріс, то розуму не мав, а як уже до розуму дійшов, то втодіб то й рахувати, та багато літ минуло.

702. Щоби швидше.

Зібрали ся їхати на ярмарок, чоловік і жінка, тай сіли обідати. *Жінка* й каже: „Їдж ти чоловіче, юшку, а я курятину — щоби швидше“. *Чоловік*: „Добре“. Пообідали. Втоді встає чоловік і каже: „Ну, сідай же ти, жінко, на віз, а я верхом — щоби швидше!“ Сіли. Чоловік відіпняв посторонки та й гайда, а жінка лишила ся: „Отсеж тобі, жінко, — щоби швидше!“

703. Сонність.

Градюк: Чи не міг би ти порадити мені що на сонність? *Тиндюк*: І овшім. Стань на голові, ногами до гори, а в тій позиції певне не заснеш.

704. Хвалько.

Оден пан, коли його запитали, чому говорить до себе, відповів: — З двох причин: 1) люблю говорити до мудрого чоловіка і 2) люблю слухати, коли мудрий чоловік говорить.

705. В коршмі.

Олекса: Йоську, а що там вам належить ся від мене? *Йосько*: Ну за три килішки по 12 сотиків разом 36 сотиків. *Олекса*: Як то за три? Таж я випив тільки два. *Йосько*: Ну, але зараз певне випете третий!

706. Пояснив.

Син: Прошу татуса, що то значить „рецидивіст?“
Тато: То є уважаєш... вдовець, котрий другий раз оженив ся.

707. Мудра гостинниця.

Гість (до кельнера): Що то має значити, вчера я дістав печеню два рази так велику, як нинішня?!
Кельнер: А добродій де сиділи? *Гість*: А от там під вікном. *Кельнер*: Е, то що іншого, там гості заглядають з вулиці, то для реклями подає ся великі порції.

708. Практична.

Чоловік: Знаєш, жіночко, тіш ся серце, вже не буду ходити в єгерівських кафтаніках, бо раз на все позбув ся я гістця. *Жінка*: Що, тобі вже не буде докучати гостець? Що за шкода, яка шкода? З чогож ми тепер довідаємо ся, чи дощ буде, чи погода?...

709. Додаток до росолу.

Пані: Тут маєте сильний росіл для чоловіка; нехай їсть і покріпить ся. Щож поздоровійшав вже трохи?
Іваниха: Трохи йому ліпше і смак до їди має тепер ліпший... *Пані*: Так? Тут додам вам щось до росолу. Що чоловік волів би? кавалок мяса, чи макарану?
Іваниха: Як пані такі ласкаві, то йому придали би ся найбільше які старі чоботиска, бо Бог бачить, що не має в що взути ся...

710. Незнайомий кашель.

Пані: Євцю, хто там кашляє в сїнях? *Слуга*: Прошу, пані, се якийсь незнайомий кашель.

711. До чого охочий.

Дудар: Як тебе звуть? *Рутар*: Михайло. *Дудар*: А робити хоч? *Рутар*: Нехай но. *Дудар*: А борщу? *Рутар*: Не хочу. *Дудар*: А пирога? *Рутар*: Хоч би й два!

712. Розповіла.

Проїжий: Бабо, де у вас вїйт мешкає? *Баба*: Їдьте, серденько, просто, там мешкає Андрій Швець, а там — круто соб — Кулина Вакуленкова: єї чоловіка торік узяли до війська, — а там провалє, а за провалєм — зараз по городї ходить сива кобила, а на приспі лежить руда собака. Отам, серденько, мешкає вїйт.

713. Сьвіжий гріш.

Чубей: Чи був на торзї? *Гоней*: Був. *Чубей*: Шож ти купив? *Гоней*: Козу. *Чубей*: Що дав? *Гоней*: Пять корон. *Чубей*: Деж вона? *Гоней*: Та продав. *Чубей*: А за кілько? *Гоней*: За три корони. *Чубей*: На шож так багато втратив? *Гоней*: Нічого, що багато, — аби сьвіжий гріш.

714. Рахованє.

Їдуть з ярмарку. *Чоловік*: Тпру! Стій! Давай, жінко, гроші рахувати! Кажи, куди подїла? *Жінка*: Та що се тобі, чоловіче, прийшло, щоб гроші рахувати! Ну от: шїстку за сіль, шїстку на сіль, за шїстку соли купила, та шїстку з кумом пропила — от і гроші всі. *Чоловік*: Так! А гей, воли!

715. Мудрий пес.

Кузьмак: Знаєте, пси часом суть так мудрі, що розумом переви́сшають своїх панів. *Кливак*: Ото сказали ви мені новину! Я сам маю такого пса!...

716. Невмілість.

Ардан: Чи твоя жінка вміє варити? *Бадан*: Та, варити вміє, тільки я не вмію сего зїсти.

717. В кухні.

Панночка: Нічого я не хотїла би, тільки щоби Господь Бог дав мені инший ніс. *Магда*: От, панночко, не грїшіть, або той за малий?!

718. Немоżliве.

Курило: Чи ти чув про відкритє шестої части сьвіта коло полудневого бігуна? *Шерстило*: Чув, але се неможливе. *Курило*: Чому? *Шерстило*: Бо наші жидки ще нічого про се не знають.

719. Докладний час.

Жінка: Коли вернеш? *Чоловік*: Як тільки буду міг. *Жінка*: То добре, тільки прошу тебе, щоб не пізнійше.

720. Використав.

Пан (до слуги): Знаєш, Михайле, що більшого осла від тебе, то нема на цілім сьвіті! *Михайло* (удавучи дурного): А то пан видно змінили своє пересьвідченє, бо вчера я чув, як пан казали до пані: „Алеж я то найбільший осел на сьвіті, коли оженив ся з тобою!“

721. Між залюбленими.

Він: Я осьвідчив би ся вам, пані, але бою ся, що мама вийдуть... *Вона*: Не бійте ся, пане, моя мама в таких случаях ніколи не перешкаджають...

722. Добрі косарі.

Косили два косарі — батько та син. *Батько*: „Ой, як ми мало викосили! *Син*: „Е, ви старі, я молодий, — комуж тут було косити?“ Але сіли вони полуднувати. *Батько*: „Ой, як же ми багато зіли!“ *Син*: „Ге, ви мужик і я мужик, — чиж не було кому?“

723. Глухий, сліпий та кривий.

Ішли раз глухий, сліпий, кривий та голий через ліс. Аж каже глухий: „Слухайте, щось затріщало!“ А сліпий каже: „А глядіть, — то розбійники!“ На те кривий: „Утікаймо!“ А голий: „Бо нас обдеруть“.

724. Вечера.

Діти: Вставайте, тату, вечеряти! *Тато*: А хліб же є? *Діти*: Ні, нема. *Тато*: Вечеряйтеж, діти, самі, — я розіспав ся.

725. Похвалив ся.

— Ох, — каже парубок танцюючи, — ох, штаниж мої, штани сині, а ще двоє в дома в скрині.

— Так скинь же мої, вражий сину, коли в тебе є свої! — каже його товариш.

726. Хорий.

Тато: Що се тобі, сину, стало ся? Чи то в тебе хороба яка, гнітючка, чи що? Бо тиж таки нічого не їси. Чи їв ти сьогодні що? *Син*: Ні, тату. Тільки дали мені мати рано хліба окрайчик, та черствий дуже; а я хотів розмочити його у відрі з водою, та не вліз, — так я його сухим і згриз. Більшеж нічогісенько не їв.

727. Порадьте, куме!

Данило: Чи ваша жінка все ще хора? *Олекса*: Умре певне, як не зроблять їй операції, але доктор хоче за то 100 корон, тимчасом паламар каже, що похорон не буде коштувати більше, як 40 корон. Порадьте, куме, що тут робити?

728. Зроби що з таким!

Жарська: Пане Романе, ви молодий чоловік, подобаєте ся загально, я маю чотири доньки, скажіть мені отже отверто, котра з них найбільше вам подобає ся? *Адвокацький кандидат Роман*: Як маю бути отвертим, то — та замужна..., прошу пані добродійки.

729. На рогатці.

Рогатник: Що там, газдо, везете на торг? *Газда*: Та везу, але ходіть трохи на бік — то скажу. *Рогатник*: Згода! Щож там везете? *Газда*: Овес! *Рогатник*: І то має бути секрет, що так по тиху про се говорите? *Газда*: Е, бо бачите, я не хотів би, щоби мої коні тото чули.

730. На селі.

Дідич: Якже то стало ся, що ви, пане Лейзоре, так тихо заїхали, що навіть пси не гавкнули? *Лейзор*: Вони мудрі ті пси — вони добре знали, що я приїхав з грішми.

731. Підслухане.

Льокай: Добрий день, Петре! *Сторож дому*: Як маєш ся, Юрку? *Льокай*: Кепско! Мій пан, не знати за що, хотів мені дати рано три рази в лице. *Сторож*: Га, га, га! А звідки ти знаєш, що хотів тобі дати три рази? *Льокай*: А... а... бо дав! *Сторож*: Ну, то чому говориш, що хотів? *Льокай*: Який ти дурний! Та певне, що хотів, бо колиб не хотів, то був би не дав.

732. Ні, на жаль...

Зелізничий кондуктор (до старої панни): Чи пані належать до того пана, котрий має два білети? *Стара панна*: Ні..., на жаль!...

733. Дослівно зрозуміла.

Батько: Ну, Маню, тепер вже час, щоб ти вийшла замож. *Донька*: Що, татусю? Тепер вже? Алеж се доперва девята година рано!

734. Надокучило.

— Ох, і якже мені вже надокучило що дня чепурити ся, одягати ся, бути доброю, лагідною, людиною, — каже панна; — хоч би вже швидше замож вийти.

735. В редакції.

Письменник прийшов до редакції, довідати ся про свій рукопис. На дотичне питанє, редактор, віддаючи йому рукопис, каже: Не будуть надруковані ваші вірші. *Письменник*: Чомуж? Яж писав тільки на одній стороні, а другу сторону лишав завсїгди чисту. *Редактор*: Не в тім річ, а красше було би, як би обидві сторони були чисті.

736. Збула ся клопоту.

Іренка: Скажи мені, Галю, чого ти вийшла за Юрка? *Галя*: Так він мені, серденько, докучав, що мусіла вже вийти, щоб відчепити ся від него.

737. Дотеп селянина.

Жінка: Грицю, вже сонце встало, а ти ще вилежуєш ся! *Гриць*: Бо видно сонцю хоче ся молотити, а я не маю охоти.

738. Не може на се відповісти.

Пані: Правда, пане Антоне, як то мусить бути болючо вмирати в самій весні життя. *Антін*: Не можу вам, пані, на се відповісти, бо я ще ніколи в моїм життю не вмирав...

739. Голова і кишеня.

Дурний Рушак, високий як дуб, все противився Зубчакови, що був малого росту. Раз каже *Рушак*: І що би я зробив з такою мухою, як ви, сховав би вас до кишені... *Зубчак*: В такім разі мали би ви більше розуму в кишені, ніж в голові.

740. Мусить якось різнити ся.

Крутяк (до пияка): Не можете покинути того осоружного п'яньства. Не розумію, як може чоловік пити так без міри, коли вже не має спраги! *Пияк*: А чим би прецінь чоловік ріжнив ся від худоби?!

741. В подорожи.

Чоловік (до жінки): Глянь, люба, які то гарні ті стародавні руїни. *Жінка*: Ах, так... але то дивне дійсно... *Чоловік*: Що такого? *Жінка*: Дивне, що в давних часах будували руїни, замість цілих домів.

742. Нарушена чесність.

Пан дому (входячи до кухні): Чого ти так плачеш, Ганю? *Служача* (здержуючи ся від плачу): Як не маю плакати, коли зі мною так зле обходять ся. Пані впирають в мене, що я вкрала пани три сорочки, а я можу присягнути, що... тільки дві.

743. Найлекше обчисленє.

До двох товаришів студентів приходить третій, а привитавши са з ними, каже: „Дуже гарний покій маєте. Давно вже тут мешкаєте?“ На те відповідає оден з запитаних: „Зараз тобі скажу, бо бачиш, товаришу, Геню веде рахунки. Геню! За кілька вже місяців ми винні чинш?“

744. Пізнав.

Слуга: Прошу пана, тут був якийсь швець. *Пан*: Звідки знаєш, що швець? *Слуга*: Бо мав на ногах подерті чоботи.

745. Притомний продавець.

Купуючий: Але се одіне, здає ся, на мене за обширне і за велике. *Продавець*: Вам тільки так здає ся; ви пробуєте одіне перед зеркалом, котре трохи побільшає.

746. Радикальний середник.

Жінка: Чоловіче, я маю справдішний пех: випралам малому суконку, та вона так збігла ся, що тепер годі малого в ню вбрати. *Чоловік*: Ну то тепер випери малого.

747. Завсїгди обиджена.

Льокай: Пан барон хоче зложити своє поважане з нагоди іменин ясної панї. *Панї*: Що ті люди мусять заєдно чоловікови пригадувати, що він о рік — став молодший!...

748. По концерті.

По концерті в гостинниці питає ся пан сьпівачки: Чи саля, в котрій був концерт, акустично збудована? *Сьпівачка*, надїючи ся повного признаня і похвали, відповідає: Дійсно, дуже акустично. *Пан*: В такім разі чогож ви так верещали?

749. Побожна.

— Нинї вам нічого не скажу, бо я ходила до сьвятої сповіди, але завтра вам, підлі гадюки, так заклену, то вас всі чорти возьмуть.

750. Знає своїх.

Лазорко: Петре, ходи до дому бо вже сема година... *Петро*: Е, ти дурний. Як верну до дому о сьмій, то дістану ганьбу, що прийшов так пізно, а як верну о десятій, то родичі будуть тішити ся, що я не пропав...

751. На селі.

Дідич (до фірмана): Ну, то приймаю тебе до служби, але памятай, що Юрко вилетів за те, що впивав ся. *Фірман*: Дякую. *Дідич*: А ти тверезий, що? *Фірман*: Дуже часто, прошу пана.

752. Тішить його.

Діє ся на вулиці. Йдуть два студенти медицини Градюк і Пиндюк, в тім нараз надбігає шевський хлопець і показує одному з них язик. *Градюк*: Диви, товаришу! Той шевчик показує мені язик. *Пиндюк*: І ти тим тішиш ся? *Градюк*: Розуміє ся, бо шевчикови здає ся, що я вже доктор.

753. Перед фотографічною виставою.

Студент Захарчук: Чому ти так пильно приглядаєш ся? *Студент Іванчук*: Дивлю ся на фотографії моїх професорів, щоби принайменше знати, як виглядають.

754. Всьо старе.

Микула: Ти приятелю мусиш бути дуже щасливий: маєш старе золото і старе вино. *Павула*: Так, але хочачи се узискати, мусів я взяти стару жінку!

755. На пероні.

Радій: Ну, Богу дякувати, що стара вже поїхала! Тепер чоловік віджиє і відпічне. *Гладій*: В такім разі ходи до реставрації на склянку пива! *Радій*: Ще ні! Аж поїзд зникне з очий. Колиб стара побачила, то готова потягнути за алярмовий сигнал і задержати поїзд.

756. Середник на поти.

Лікар до хорого: Щоби вам поліпшало, мусите взяти якийсь середник на поти. *Хорий*: Хиба нехай тут на кріслі сяде коло мене теща, то иншого середника на поти не потребує брати.

757. Загадка.

Питанє: Батько, мати й син мають разом 21 літ? *Відповідь*: Мати має 19 літ, синок 1 рік, а батько є одnorічняк.

758. Молода ґаздиня.

Панї: Касю, хто тут дзвонив нині так рано? *Кася*: Парубок від пекаря, який що днини о тій порі привозить булки. *Панї*: Що днини? По що? Скажи йому нехай привозить в неділю рано на цілий тиждень.

759. На правничім виділі.

Професор: Чому ви, пане, не були вчора на моїм викладі? *Студент*: Я був хорий. *Професор*: Се неправда, бо я вас бачив вчора в театрі, — тож не кажіть неправди, на те будете мати час, як зістанете адвокатом.

760. З сільського життя.

Паращук: Куме, що то за будинок ставлять у вашім селі? Певне — школу? *Небожук*: Та де, не школу, а арешт. *Паращук*: А казали, що мала бути школа. *Небожук*: Та казати казали... але рішили, що без школи громада обійде ся, а без арешту не обійде ся...

761. Відплатив ся.

Швець мав гості у себе і післав хлопця по пиво. *Хлопець*: „А гроші пан майстер не дадуть?“ *Швець*: „Принести пива за гроші, то кождий потрафить, але дістати без гроший, то мені доперва штука“. Хлопець взяв збанок і вернувши небавом, поставив його перед шевцем тай каже: „Нехай пан майстер пють!“ *Швець*: „Якже я можу пити, коли тут нічого нема?“ *Хлопець*: „Напити ся, коли в збанку є пиво, то кождий потрафить, але наляти пива зі збанка, в котрім нічого нема, то мені доперва штука!“

762. Чому нема авантур?

Бирка: Слушайте, Нутко, чи то правда, що Швайцария то є такий край, в котрім кождому вільно робити, що йому подобає ся? *Нутка*: Но так. *Бирка*: То длячого там є так тихо і нема ніяких авантур? *Нутка*: Но власне длятого, що там кождий може робити, що йому подобає ся.

763. Дивне житє.

Вахняк: Ходіть на килішок коняку. *Михняк*: Дякую, не пю. *Вахняк*: То на склянку пива. *Михняк*: І то ні!... *Вахняк*: То може позволите папіроску? *Михняк*: Не курю. *Вахняк*: То ходіть хоть на партию білярда! *Михняк*: Не граю. *Вахняк*: То щож ви до лиха робите цілий день?...

764. Добра жінка.

Петрович: Моя жінка є незвичайно цікава. *Павлович*: Моя знов — ні, ще ніколи не запитала ся мене звідки я беру гроші на її строї.

765. Оповістка.

Потребуючи як найскорше готівки, тано продам знамениту книжку під заг.: „Як робити гроші?“

766. Правильне житє.

Масючка: Ласкава панї в кождім разї дуже щасливі: маєте чоловіка, що веде дуже правильне житє. *Радючка*: Дійсно, дуже правильне, то правда: від пяти літ є він що днини в коршмі.

767. Яке питанє, така відповідь.

Панї: Скажи менї, чому ти відійшла з остатної служби? *Слуга*: Нехай панї знов не будуть такі цікаві. Чи я паню питаю ся, чому остатна слуга не могла у панї видержати, що?

768. Огнева сторожа — то часом нещастє.

Головач: Знаєте Шулиме, вчєра я бачив огневу сторожу. Вона так летїла, що мав велику приємність дивити ся. *Шулим*: Я вам щось скажу: як сторожа летить до звичайного огню — то є велика приємність, але як летить до такого огню, де всьо є заасекуроване — то, то є нещастє...

769. Відважний.

Прохожий (до нічного сторожа): Гей, слухайте, там когось мордують! *Сторож*: Та я то чую від пів години. Але не бійте ся, я там піду. *Прохожий*: А коли? *Сторож*: Як тільки почую, що там вже нема нікого...

770. Поміж студентами.

Студент прав: Як вам повело ся при початковім екзаменї? *Студент медицини*: Не дуже добре, але бодай на перші три питання відповів я гладко. *Студент прав*: Щож то були за питання? *Студент медицини*: Профєсор запитав мене про імя, назвиско і рік уродин.

771. З технічного екзамену.

Член комісії (до кандидата): Без чого не обійде ся ні оден міст? *Кандидат*: Без діри.

772. Героїзм.

Бобенко: Се зробили ви дуже благородно виратувавши того чоловіка як топив ся. А може то свояк? *Дробенко*: Більше, ніж свояк, то мій... довжник.

773. Перехвалив.

Пані: Чи та паста до черевиків є добра? *Купець*: Алеж, пані добродійко, кажу вам, пальці облизувати!

774. Практичний.

— „Встань, Грицю, та подиви ся, чи йде дощ на дворі?“ — каже батько до сина, лежучи на лавці. Син підвів ся з печі, штовхнув коцюбою двері до сінний і кличе пса: „На, Бриську, на, на!“ Брисько став на порозі. — „Іде дощ“, — каже син. — „А ти як знаєш?“ — питає його батько. „Брисько мокрий“, — відповідає Гриць.

775. Дивно.

— Такий маленький, а вже генеральський синок! Щож то з нього буде, як воно виросте?

776. Проговорив ся.

— Дарма, що я тільки челядник, а всі мене поважають, шанують. Навіть професор університету, коли ми мали малювати у нього паркан, покликав мене до сальону, немов порядного чоловіка.

777. У старої панни.

Сусід: Скажіть, будьте ласкаві: чого ви держите сего неспокійного песика у себе? *Стара панна*: Бо сим песиком я бавила ся, як була дитиною. *Сусід*: Чи дійсно? Не вже собаки живуть так довго, аж 50 літ?

778. Страшний дощ.

Дулик: Знаєш, товаришу: колиб ще раз пішов такий теплий дощ, як вчора, то так би всьо з землі й полізло. *Булик*: Борони Боже! Я поховав дві жінки... Ще й вони вилізуть на мою нещасливу голову.

779. Закохана.

— Ох, як я вас кохаю! Я без вас і дня не можу прожити: куди я не піду, туди і вас чортяка принесе!

780. В гостинниці.

Гість: Подивіть ся, в моїм борщи якась спинка!
Кельнер: Отсе добре! Господар буде радий: бо ми шукаємо сеї спинки з самого ранку і ніяк не можемо її знайти.

781. Викрутив ся.

Рожій: Здоровенькі були! Як поживаєте? Як має ся ваша жінка? *Коржій*: Та вонаж уже рік тому померла! *Рожій*: Так... так... Я й хотів спитати, чи вона й доси мертва.

782. Мовчанє — золото.

Ганя: Яж просила вас, щоб ви нікому не казали, що я засватана! *Сусідка*: Я й не казала, тільки спитала куму, чи знає вона про се?

783. Свиня свинею.

Поніс чоловік сьвятити на Великдень паску, мясо, яйця... Посьвятив, вертає до дому; але слизько було на дорозі, посовгнув ся, перекинув ся на оден бік, а мясо вилетіло, впало на землю тай поваляло ся. А він підносить його тай каже: — І сьвати свиню, то свиня буде все свинею.

784. Ворог.

Вдова: Представте собі, мій небіщик чоловік записав пять тисяч на стипендії для тих, що почали вчити ся на фортепані! *Приятель*: Що? Стипендії для тих, що почали вчити ся на фортепані?... Тож небіщик мусів хиба бути найстрашнішим ворогом людскости!

785. Відповідь.

Дядько: Чого се, діду, у вас нема волося на голові? *Дід*: Бо все на бороду пішло.

786. Хронічний нежит.

Пан: Знаєте, панно Ганю, я як дістану нежит, то стаю зараз цілком дурний. *Панна Ганя* (із співчутєм): О, то ви певне слабуєте на хронічний нежит.

787. Практичний.

Бабуся, діставши що йно фотографію внучки, поставила прибити собі її над ліжком. Коли вже здоровий гак був в половині дороги, чує — хтось дзвонить. В тій хвилі пригадала собі, що вже по десятій годині, тож побачивши входячого сусіда, сама починає перепрашати, що о тій порі робить галас, але се „фотографія її внучки“. На те каже сусід: „Нічого не шкодить, прошу пані, — я тільки хотів запитати ся, чи можу собі завісити полицю в своїй кімнаті на другім кінці гака?“

788. В інтересі.

Фабрикант Маєр виїхав з своїм урядником до копальні в горах. Одного разу їдуть обидва вечером саннями і ото молодий урядник осьміляє ся звернути увагу своєму шефови на красу околиці. — Алеж, пане! — каже фабрикант. — Я справді не розумію, чого ви властиво хочете?! Ми тут прецінь приїхали тільки за інтересом.

789. Скромне бажанє.

Фотограф: Як маю зробити фотографію? По коліна, чи тільки по груди? *Селянин*: Е... та я хотів би, щоби й губу було видно.

790. Вияснів.

Інженір: Ви, пане раднику, відзвичаїли ся курити вже в пізнійшій віці? *Радник*: Ні, я яко некурець прийшов вже на сей сьвіт.

791. Готовий з відповідію.

Шумило: Перепрашаю вас, пане, ви мені знайомі, я вже десь вас бачив. *Крутило*: Дуже можливо, бо я там часто заходжу.

792. Сказав що знав.

— Поглянь но там на сего виголоднілого чоловіка; він був би моїм сином, колиб я був оженив ся з його матерію, як то мої родичі в своїй часі собі бажали.

793. Шеф бюро в злости.

— Як мене тут нема, то пан Дорош є найбільше лїнивий чоловік в цілім уряді...

794. Гарна основа життя.

Скупар пише ось що в своїм дневнику: „Для мене невдячність людей — осоружна, я по prostu лякаюся її. Се великий тягар. А щоби сего тягару не мати, треба беречи ся робити людям які небудь прислуги“.

795. Нещасливе щепленє.

Марта: Чи ви чули, Максимихо? Я казала своєму малому зашепити віспу. *Максимиха*: О, се небезпечно. *Марта*: А то через що? *Максимиха*: Бо і я казала мого зашепити, але як йому цегла впала на голову, то не минуло три неділі і він помер.

796. Латинник.

Оден хлоп мав сина та давав його до гімназії до міста. Вертає син на село а батько питає: — Ну, що там, синку, чи вмієш по латинськи? (А він тоді накладав фіру гною). *Син*: Та чому ні! *Батько*: А як називає ся по латинськи гній? *Син*: Гноятус. *Батько*: А вили? *Син*: Вилатус. *Батько*: А віз? *Син*: Возатус. *Батько*: Ув, красно тебе вивчили. Від тепер будеш брати вилатус, а ними гноятус, та вїо на возатус.

797. Важна причина.

Копцюх: Що робить ваша жінка? *Гринюк*: Не бачив я її вже з тиждень. Ми в дома рідко видаємо ся. *Копцюх*: То по що ви женили ся з нею? *Гринюк*: Бо єї батько інакше не хотів дати мені гроший.

798. Трудне питанє.

Війт: То вам отсе князь подарував собаку? *Учитель*: Так. *Війт*: Він, мабуть, любить вас? *Учитель*: А хто його розбере? Може любить мене, а може не любить собак.

799. Лихий собака.

Хлопчик (до сусідного пана): Ваш собака вкусив мене. *Пан*: Ти, мабуть, дражнив його або вдарив? *Хлопчик*: Крий Боже! Я тільки підняв його щоб погладити. *Пан*: Як же ти підняв його? *Хлопчик*: За хвіст.

800. З якої причини?

Роман: Звідки йдеш? *Левко*: З телеграфічного бюро. *Роман*: До когож ти вислав депешу? *Левко*: Посилав депешу з подякою до моєї судженої. *Роман*: Чи згодила ся може на приспішене вашого слюбу і ти за се їй дякував? *Левко*: Навпаки, вона заручила ся вчора з іншим, чим зобовязала мене незмірно до вдячності.

801. Найліпший спосіб.

Марчак: Скажи мені, який найліпший спосіб, щоби пізнати, що дівчина думає про мене? *Дутчак*: Ожени ся з нею!

802. Чому збіже таке дороге?

Так багато зародило збіжа, що дуже потаніло і тому нікому не оплатить ся його продавати, а знов через те тяжко його денебудь дістати і тому дуже дороге.

803. Рай на землі.

— Мій чоловік, душко моя, обіцяв перед весілем, що дасть мені рай на землі, а воно й дійсно так виходить: я можу бути за Еву, бо не маю в що одягнутися.

804. Надзвичайний слух.

Пан (до фірмана в дорозі): Омельку, де се так дзвонять? *Фірман*: Се, пане, у мене в лівім усі вже три дні так дзвонить.

805. Дотепна покоївка.

Гість: Пан в дома? *Покоївка*: Ні, нема. *Гість*: А швидко буде? *Покоївка*: Мабуть ні. *Гість*: А колиж його можна застати в дома? *Покоївка*: Ой, забула! (Відчиняє двері до кабінету і голосно питає): Коли маю сказати що буваєте дома? Питають ся.

806. Щастє.

Дильська: Ви чули, що наша сусідка дістала двацять тисяч за те, що єї чоловіка вбило на залізниці. *Рильська*: Буває таке щастє людям!

807. Ковбаса.

Казав оден дядько: Як би ковбаса та крила мала... кращої птиці не було би!...

808. Подорожна.

Схотіло ся бабі у піст скоромного, а гріх. Думала, думала... далі вийшла на дорогу, сіла й починає собі гарненько сало заїдати. Коли йде чоловік і побачивши се питає: „А що се ти, бабо, робиш? Таж тепер піст!“ На те баба: — „Подорожному, синочку, чоловікови не гріх“.

809. Добра жінка.

— Я собі як голову змию в суботу, то знов аж у другу суботу, — а своєму чоловікови все то на Різдво, то на Великдень, то на Різдво, то на Великдень.

810. Поміж приятелями.

Масненька: Пані судийно, чи можу ще наляти склянку чаю? *Солоденька*: О, дякую вам дуже, пані інспекторово, ні, не можу, я вже випила три. *Масненька*: Але прошу дуже, хто рахував би там склянки чаю! (Тихо до сусідки: Вона вже випила пять склянок).

811. На стациї.

В напрямі до Відня їдуть зі Львова два подорожні. Дорога перед ними довга тож бажали би вони розпочати між собою розмову. Саме перед стациєю звертає ся оден до другого і представляє ся: — „Професор Палівода“. На те другий: — „Надрадник В а р і в о д а“. В тім саме поїзд стає на стациї а кондуктор голосить поважно: З и м н а в о д а.

812. Добра позичка.

Хлопець: Вуйку, позичте мені пятьдесять сотиків, але так, щоби я їх не потребував вам вже віддавати.

813. Отвертий.

Жінка: Мені здає ся, що коти то найдурніші сотворіня на сьвітї. *Муж* (задуманий): Так, моя ти найдорожша кіточко!

814. Подвійний запис за відвагу.

Нотар (до хорого): Що записуєте свой жінці на случай смерти? *Хорий*: Тисяч корон. *Нотар*: А як ваша жінка по вашій смерти віддасть ся? *Хорий*: То записую ще два тисячі корон тому відважному чоловікові що рішить ся з нею оженити ся.

815. При телефоні.

Пан: Чи пані є дома? *Служачий*: Нема, перед хвилиною поїхали з паном повозом. *Пан*: До сто чортів? Зі мною?! То власне я при телефоні питаю ся.

816. Непоправний.

В селі Підгорбі був непоправний швець, страшний пияк, тож місцевий сьвященик завізвав його, щоби урочисто прирік, що не ужиє вже від тепер гроший на нічо злого. Небавом швець знов упив ся. Сьвященик подибує його і киваючи головою каже з жалем: — „Красно ви додержали слова, що не змарнуєте гроший на нічо злого“. На те лепече усьміхнений швець: „Отченьку, чесне слово: все було дуже добре“.

817. Добре відтяла.

З чесної газдині, що вернула з Зарваниці, хотів запити оден молокосос і запитав ся: „А бачили ви там Матір Божу? Якже має ся?“ Присутні молоді хлопці почали реготати ся, але притомна бабуса відповіла: „Бачила я там Ісуса, Матір Божу, сьв. Йосифа, але всі були зажурені, що їм осел втік. Ще нині повідомлю їх, що я його тут найшла“.

818. З супружного пожитя.

Жінка: Знай, що коли я вийшла за тебе, то тільки длятого, щоби Петрови зробити на злість... *Чоловік*: О, якаж шкода, що ти за него не вийшла, щоби мені зробити на злість.

819. Ріжно діє ся.

Максимиша: Коли мій старий потягне вечером за багато, то другого дня ходить як збитий. *Іваниша*: А у нас то знов так, що як мій упе ся вечером, то другої днини я ходжу як збита.

820. В суперечці.

Чоловік: Алеж успокій ся, моя люба, таж маєш розум! *Жінка в злости*: Ні, не маю і не хочу мати.

821. Поміч.

Маланчук: Пане, я люблю вашу доньку і рішучо не можу жити без неї! *Батько*: Наколи дійсно не можете жити, то я вже заплачу кошти ваших похоронів.

822. Отверто.

Пані: Но той пан, за котрого ви мене сватаєте, не дуже гарний... *Сват*: Ну, пані, чого ви жадаєте за свої п'ять тисяч корон... при теперішній дорожні?

823. Всьо одно.

Саяк: Твоя жінка вже хора чотири місяці; се коштує тебе певно дуже багато грошей? *Масяк*: Но, не так вже багато! Значно більше видаю на її убрання і капелюхи, коли здорова.

824. Дядько і братанич.

Братанич: Ви, дядьку, були в Італії? *Дядько*: Так, був. *Братанич*: Скажіть, будьте ласкаві, чи Італія дійсно має форму чобота, як її рисують на мапах?

825. помилила ся.

Капраль: Ну, Ганю, та печеня цілком припалила ся. *Кухарка*: Ах, вибач, мій милий: я через помилку дала тобі той кусник, котрий лишила для пана.

826. З мухи змінила ся в слоня.

Жінка: Як то часи змінюють ся! Двайцять літ тому назад ти завсїгди говорив мені: „Люба мушко!“ *Чоловік*: Тепер я того, на жаль, не можу говорити, бо з мухи зробив ся слонь...

827. В розгарі розмови...

Марушка: Як тобі Іване не соромно пити горівку?! Атже вона чоловікови скорочує жите. *Капушка*: Та де то правда! Ось я пю мало не від діточих літ, а маю вже, дякувати Богу шістьдесять літ. *Марушка*: Але як би ти не пив, то давно мав би вже вісімдесять літ.

828. Не порозумів.

Хлопець: Прошу дати мені василіни за 20 сот. *Купець*: До чого дати? До паперу? *Хлопець*: Ні — до чобіт.

829. Несправедливість.

Жінка: Ой Іване, Іване, гірка моя година з тобою! З тебе вже нічо доброго не буде! Кожного дня ідеш до коршми, кожного дня вертаєш п'яний. *Чоловік*: А я тобі кажу, що ти несправедлива. Ганьбиш мене за те, що вертаю до дому п'яний, а коли тверезий виходжу з дому, ти мене ані раз ще не похвалила. Видиш яка ти!

830. Не дав переконати ся.

Кондуктор: В трамваю курити заборонено. *Ідущий*: Та я не курю! *Кондуктор*: Алеж у вас папіроска в зубах! *Ідущий*: Ну, то що? Ажте в мене і ноги в чоботах, але я не ходжу.

831. Більше не скаже.

Син: „Ви, татуню, зіли муху“. *Тато*: „А за котрою ложкою?“ *Син*: „За другою“. *Тато* сина по голові і каже: „Чомуж ти не сказав скорше, дурню!“ *Син* вставши від стола, відповів: „Тепер, татуню, хоч би ви й чорта зіли, то вам більше того не скажу“.

832. Причина.

Курчаба: Чому у вас волосє сиве, а борода чорна? *Дураба*: Бо волосє старше від бороди о 20 літ.

833. Нема місцевих.

Чабан: Чи тут у вас на селі є осли? *Шкирман*: Е, нема — йно часом з міста до нас заходять.

834. В редакції.

Пилипенко: Я прийшов запитати ся, чи моя новеля буде поміщена? *Редактор*: За довга. *Пилипенко*: Якже її скоротити? *Редактор*: Гм... Викиньте початок, а потім середину, а опісля кінець.

835. Поміж панями.

Гордійська: Ах, як я рада, таж ми чотири роки вже не бачили ся! *Крутійська*: І ви мене відразу пізнали? *Гордійська*: Розуміє ся — по ваших капелюсї...

836. При лікарським екзамені.

Професор: Що треба передовсім розслідити у хворого? *Студент*: Чи має досить гроший на заплату гонорара.

837. Також соромливість.

Панночка: Ганю, подай мені скоро одіне. *Ганя*: А паннунця чому так рано? *Панночка*: Бачиш хочу писати лист до мого судженого то так не випадає.

838. Хто був перший?

Олекса: А що куме, хто на виставі був перший? *Данило*: Між рогатою худобою — наш дідич, а між безрогами — я.

839. На університеті.

Професор (до студента, котрий прийшов з просьбою, щоби йому потвердив, що він ходив на його виклади): Здає ся мені, що я не бачив вас ніколи на моїх викладах. *Студент*: Алеж, пане професоре, я завжди був на викладах, тільки перше носив бороду а тепер зголив і тому не можете мене пізнати.

840. Оправдана причина.

Сніданкевич: Чого ви такі без гумору? *Неробський*: От, вуйко мені помер! *Сніданкевич*: Таж се щасливий случай, вуйко мусів щось лишити! *Неробський*: Лишив, лишив, але що з того, коли лишила ся тітка, а тепер йде замуж...

841. Почув відповідь.

Вовчук: Слухайте, мені здає ся, що ви мені винні десять корон? *Бойчук*: Добру память маєте, добродію, але на дурниці її зуживаєте.

842. В гірським місточку.

Данило: Куме Микито, а ви що тут робите? *Микита*: Аво, я прийшов купити гуцульської бриндзи для панів, що приїхали на свіжий воздух в гори.

843. Між соколиками.

Дасюк: Кілько ти дав за загортку? *Костюк*: Не знаю, бо ще мене жид не запізвав.

844. Рация.

Грицак: Покинулиб ви пити горівку та перейшлиб хоч на вино! *Гульчак*: З охотою перейшов би я, але у вині є дві хиби. *Грицак*: Якіж то? *Гульчак*: Воно дорожше і не таке сильне.

845. Перед матурою.

Рибак: Ти чого так згорбив ся? *Дурбак*: Бо маю матуру на карку. *Рибак*: А чогож так поживк? *Дурбак*: Ну, а ти не знаєш, що всьо, що дозріває, то жовтіє, от і я здаю екзамен зрілости, тому й поживк.

846. Вигіднійше.

Швець: Прошу вас, пане, заплатіть вже мені раз. За такою дрібницею ходжу вже від нового року такий шмат дороги. *Довжник*: Почекайте, пане майстре, від першого перепроваджую ся блисше вас, то вам буде вигіднійше.

847. Музикальний.

Прийшов мужик до учителя тай просить, щоби той його сина приняв до хору та навчив сьпіву. *Учитель*: Алеж він не має слуху. Він не навчить ся сьпівати! *Мужик*: Та що ви, пане учителю, кажете, що не навчить ся?! Таж він навчив ся за місяць... шити чоботи!...

848. Добрі ради.

На біль голови: Зробити з піску шнурок і обвязати ним сильно голову. На біль зубів: Кавалок печеного леду прикладати що дня через пів року. На гостець: На ніч прикладати замерзлу грань, а опісля теплі оклади зі снігу.

849. Пересолив.

Подорожник: Коли медвідь гонить за чоловіком, то сей майже не може уратувати ся; бо коли плисти, то й медвідь вмє плавати, вилізти на дерево, то й медвідь вилізе, бігчи то й медвідь вмє бігчи. *Слухач*: Ну, а колиб сховати ся? *Подорожник*: То й медвідь сховає ся

850. Чемність.

Корольок: Ви, пане, не курите? *Калинюк*: Ні, бо від куреня чоловік дурніє. *Корольок*: Але замолоду мусіли ви певне курити?

851. Не знає як називає ся.

Прохожий: Як зовеш ся, хлопче? *Хлопець*: Івась. *Прохожий*: А як пишеш ся? *Хлопець*: Не знаю. *Прохожий*: А як же мама тата кличе? *Хлопець*: Старий Бурмило.

852. На ярмарку.

Селянин: Що за ту баранячу шапку, хоч вона з дірою? *Жид*: Ну, що то великого, то не є жадна хиба, бо те місце, де є діра, вже міль не вигризе...

853. У фризиєра.

Фризиєр: Вже вас, пане, я оголив і обстриг, чи ще маю голову змити? *Гість*: Ні, голову змиває мені звичайно жінка.

854. Дійсно так.

Демчук: В котрім місяці жінки найменше говорять? *Редчук*: В лютім, бо він має тільки 28 а найбільше 29 днів.

855. Слухав і не чув.

Жінка: Де ти, чоловіче, так довго сидів? *Чоловік*: Та на торзї був, новини розказували, то я слухав. *Жінка*: А щож ти там чув цікавого? *Чоловік*: Та за народом не дотовпиш ся, далеко було, то не чув.

856. З досьвіду.

Лещук: Длячого пляму на папері називаємо „жидом“? *Терещук*: Бо як вже раз чіпить ся паперу, то вже не можна її позбути ся.

857. Сама собі не вірить.

Панї (в сніданковій торгівлі): Пане, чи се природне червоне вино? *Власник торгівлі* (певно): Так справді природне, нефалшоване, як ваші рожеві личка, шановна пані! *Панї* (змішана): Прошу о склянку пива.

858. Одно і друге пригнітає.

Бабій: Яка є різниця між любовю а комісняком?
Лабій: Любов пригнітає серце, а комісняк жолудок.

859. Довідав ся.

Василь: Олексю, що може коштувати отся велика шиба в склепі? *Олексю*: Вибийте, а жид зараз вибіжить тай скаже вам.

860. Пояснив.

Томчук: Як відбуває ся льотерийне тягнене? *Ткачук*: То так: безрукий тягне, сліпий читає, глухий слухає і каже німому, а сей всім оголошує голосно які числа вийшли.

861. Подав умовини.

Жених: Прошу подати мені умовини, під якими міг би я оженити ся з вашою донькою? *Батько*: Під умовинами, що не підете дивити ся до табулі.

862. В товаристві.

Гальбович: Ви пане, пете чай з румом, чи без руму? *Килійкевич*: Я звичайно пю рум без чаю.

863. Ніжний муж.

Муж: До побаченя, моя дорога жіночко! Колиб я не міг прийти на вечеру, то пришлю тобі хлопцем лист. *Жінка*: Злишно — я вже найшла його в кишені твоєї загортки.

864. Вітрак цілого світа.

Гривнак: Кажеш, що слово вітер... *Рошак*: Певне, що так... *Гривнак*: Мій дорогий! Моя жінка тільки на день слів виповість, що як би кожде слово мало бути вітром, то єї слів вистарчило би на обертанє всіх вітраків цілого світа.

865. На ярмарку.

Перший кум: А здорові були, Василю! Що порабляєте? А чи татуньо з вами? *Другий кум*: А, татуньо вже рік як померли! *Перший кум*: Тому то я так рідко їх здибаю...

866. Між супругами.

Жінка: Ах, як від тебе чути горівку! *Муж*: Алеж я задля тебе не буду пити перфуми!

867. В бюроі.

Референт: Пане товаришу, їдете на сьвіжий воздух? *Книговодець*: Мабуть поїду, але се залежить від...
Референт: Певно від шефа? *Книговодець*: Ні, від жиди, чи дасть гроші.

868. Дібрані подружа.

Савула: Я ніколи не женив ся би з мудрою дівчиною. *Чичула*: Слушно, подружа повинні бути дібрані.

869. Добре забавляв.

Сусїд: Бій ся Бога, Івасю, чого так бєш з цілої сили в баняк, що аж уха тріскають?! *Івась*: Я забавляю дитину, щоби не плакала. *Сусїд*: А деж дитина? *Івась*: Вона тепер під баняком.

870. Важна причина.

Малко: Ви не граєте в карти? *Балко*: Ні, я маю на то аж сїм причин. *Малко*: Гм... якіж то? *Балко*: Невеличка платня, жінка і пятеро дітий.

871. В коршмі.

Олекса: Як не стулиш зараз ящик, то тобі гальбою в голову кину! *Данило*: Кидай, кидай, але я не буду потому платити як трісне.

872. Або — або.

Власник дому: Однак, заки ще спровадите ся до мене, мушу вам сказати, що я люблю, щоби чинш платити точно. *Студент*: Се й моя засада! Ліпше нічого, як неточно.

873 Пех.

Радник: О панї, я любив ся три рази і все нещасливо. *Судиїна*: Що кажете, пане раднику! Якжеж се було? *Радник*: Зовсїм просто: моя перша любов пішла до монастиря, друга вийшла за иншого — а з третьою я оженив ся.

874. Верх ввічливости.

Павло: Дядьку, ходїть та допоможете нам виволочи здохлу кобилу. Тато казали, що як ваша здохне, то вони вам також прийдуть помагати.

875. Потребує спокою.

Жінка: Запроси мені, любий, лікаря! *Чоловік*: Таж він лише що вчора був і говорив, що нічого тобі не хибує — що найвисше, спокою потрібно... *Жінка*: То він помилив ся — маю білий язик... *Чоловік*: Язик також потребує спокою...

876. В аптиці.

Жид: Кілько належить ся за ті каплі? *Антикар*: Дві корони. *Жид*: Прошу пана аптикаря, може пан мають які уживані каплі, бо ті за дорогі...

877. Шевський дотеп.

Микита (до шевця): Пане майстре, я таких чобіт з вузкими холявами не хочу. *Швець*: Ага, ви певно хочете таких, що як підете до кума молотити, щоби вам вліз ся цілий корець в холяву.

878. Не дав ся.

Вона: Мені сніло ся що ми виїхали на сьвіжий воздух. *Він*: А мені сніло ся, що ми вже вернули.

879. Оповідка.

Після контракту зробленого з моїм власником дому маю віддати йому моє помешканє в такім стані в яким я його дістав. Щоби се услівє виповнити, пошукую до купна живцем 80 миший, 1500 караконів, 900 швабів і 20.000 блощиць.

880. Блажен муж.

Блажен муж до церкви не дуж, а до коршми суне ся як вуж. Ізстарів ся воюючи, по тих коршмах ночуючи. І куняє й наливає, наливає-випиває, випиває і куняє, — свого віку доживає.

881. Побожний

— Боже! За що мене караш? Чи я в коршмі не буваю, чи я церкву не минаю, чи я не вкраду, як ми не до ладу? Боже, Боже! Чого ти, небоже? Істи, Боже! Роби, небоже! Не хоче ся, Боже!

882. Наварили.

Прийшов Прокіп, наляв окріп. Іде Гаврило — ще ся не зварило. Прийшов Денис — наляв сїм мис. Прийшов Тарас — зїв всьо нараз.

883. Отвертість чи наївність.

Маруся: Представте собі, пане Романе, пан Стефан освідчив ся вчора о мою руку, не знаючи очевидно, що я вже заручена з вами. *Роман*: Щож ви йому відповіли? *Маруся*: Я сказала: „На жаль але я вже заручена“.

884. Не боїть ся.

Розумович: Фе, стидай ся, такий молодий, а тільки горівки пеш! Що з тобою буде на старість?! Таж тобі горівчиско кишки спалить. І що втоді зробиш? *Келішкевич*: Овва! Тоді буду гасити пивом...

885. Випадає чи не випадає.

Поліцей (будить п'яного): Встаньте, пане, то не випадає так лежати! *Оковиткевич*: А будити порядного і спокійного чоловіка то випадає?...

886. Відрубав.

Бріль: Коли дивлю ся на тебе, то бачу осла з довгими ухами. *Гіль*: Не може бути! Аджеж я не є зеркалом, в котрім ти міг би бачити свою особу.

887. Гостинний.

Паращук: Ходи, підемо до цукорні. *Галайчук*: Коли не маю ані сотика. *Паращук*: Е, дурниця... Я іду на чорну каву, ходи й ти зі мною. До кожної чарки дають там склянку води, можеш її випити, а я буду пити каву.

888. І се причина.

Господар (до наймита, що довго їсть): Ти ще їш? А ми вже наїли ся. *Наймит*: Е, вас осьмеро, а я сам оден.

889. На селі.

Лісничий: Іване, чому ви не носите сорочки? *Іван*: Гм... бачите, я маю на се три важні причини: що без сорочки можна обійти ся; що, як носить ся сорочку, то може її ексектор з плечий здерти і — що в мене нема ніякої сорочки.

890. Ремісники.

Приповідки ремісничі такі: Каже коваль: „Як дасть Бог леду, то напе ся коваль меду“ — бо буде коні кувати і заробить багато грошей. — А швець каже: „Як піде сніг з дощем, то ти до мене прийдеш з плачем“ — щоби чоботи полатати. — А кушнір каже: „Як повіє заверуха, то схоче хлоп шапки і кожуха“.

891. Муж.

Перший чоловік — повісмо, другий — міканка, третій — клоче, а четвертий то не варт і за терміте.

892. Зелізнича катастрофа.

Бойко: Знаєш, як я оженив ся? *Йойко*: Но? *Бойко*: Побачив мою жінку в зелізничім возі і залюбив ся... *Йойко*: Одним словом — зелізнича катастрофа.

893. Знакомий.

Стасюк: Здає ся мені, що я вас десь бачив? *Вахнюк*: І мені здає ся, що ми здибали ся... Чи не у Львові? *Стасюк*: А, вже знаю... я бачив вас на виставі худоби.

894. Ненаукове занятє.

Пані професорова: Тут нема мого мужа? *Служачий*: Пан професор заняті в бібліотеці. *Пані професорова*: Іди й збуди, бо прийшов гість.

895. Годі всім догодити.

Батько (до сина): Щось там нарікають на тебе панове учителі Б. і К. Невдоволені з тебе. *Син*: Та прощу тата, „ще ся той не вродив, щоби всім догодив“.

896. Чистий.

Вуйко: Чим би ти хотів бути, Петрусь? *Петрусь*: Коминарем. *Вуйко*: Ов, а то чому? *Петрусь*: Бо ніхто не сварить на нього, що він немитий. А на мене всі сварять.

897. Не оглядав ся.

Дядько: Ти давно вже вернув ся з поля? *Сестрінець*: Аво що йно. *Дядько*: Якже там на дворі? Погода, чи дощ? *Сестрінець*: Не знаю, я не оглядав ся.

898. За оден раз.

Лучак: Чому вигнали вас з послідної вашої служби? *Кучак*: Бо я оден одинокий раз був упив ся. *Лучак*: А як довго ви там були? *Кучак*: Оден день

899. Лагідно питала.

Рудко: Що з тобою? Штильгукаєш, око завязане!
✓ *Сушко*: Дурниця! То жінка вчора питала мене, де я був так довго.

900. Що рідко можна найти:

Паню, яка признала ся би, що вона носить більші черевики ніж ч. 35 чи 36 а найвисше ч. 37.

Мушину 45—50-літнього, який любив би, щоби згадувати про його вік.

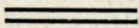
Паню, яка не була би сильно пересвідчена, що вона має найгарнійшу дитину в цілім місті.

Мушину, який був би вдоволений з сего, колиб його сини вступали в його сліди у всіх справах, котрі він перейшов і досвідчив в своїм житю.

Паню, котра коли верне з церкви до дому не знала би докладно, як її сусідки були одягнені.

Мушину, котрий не постановив би стати ся ліпшим чоловіком, коли йому смерть загляне в очи.

Вкінци мушину, котрий не знав би ліпше, як належить вести інтерес свого сусіда, як тойже сусід сам.

Ч. 379.	З кривавого шляху У. С. С.....	Ціна 1 К. 20 сот.
	для членів Тов-а „Просьвіта“.....	„ 90 „
„ 380.	Войнаровський, істор. поема К. Рилєєва .	„ 70 „
	для членів Тов-а „Просьвіта“.....	„ 50 „
„ 381.	За козацьким хлібом.....	„ 70 „
	для членів Тов-а „Просьвіта“.....	„ 50 „

Всі вичислені видання висилає ся поодинокю або разом за попереднім надісланєм грошей.

Замовлення і гроші належить висилати на адресу: Канцелярія Тов. „ПРОСЬВІТА“ у Львові, Ринок ч. 10.

„РУСЬКА ПИСЬМЕННІСТЬ“.

БІБЛІОТЕКА УКРАЇНСЬКИХ КЛАСИКІВ:

==== Вийшло доси 21 томів. ====

Кн. 1. твори:

*І. Котляревського, ІІ. Артимовського-Гулака,
Е. Гребінки (другий наклад).*

Кн. 2 і 3. твори:

*Григорія Квітки-Основ'яненка, в 2 томах.
(другий наклад).*

Кн. 4 і 5. твори:

*М. Шашкевича, Я. Головацького, Н. Устияновича,
А. Могильницького в 2 томах
(другий наклад).*

57.608

Кн. 6. твори:

А. Метлинськ

(другий наклад).

Кн. 7 і 8. твори:

Тараса Шевченка в 2 томах, (третій наклад).

Кн. 9, 10, 11, 12, 13, 14. твори:

П. Куліша, в 6 томах, (томи 5 і 6 продає ся разом)

Кн. 15 і 16. твори:

Воробкевича в 2 томах, (том третій на укінченню).

Кн. 17. твори:

*Л. Глібова, Ксенофонта Климковича, Володи-
мира Шашкевича.*

Кн. 18. твори:

Олекса Стороженка

Кн. 19, 20 і 21. твори:

Степана Руданського в 3 томах.

Кожний том коштує: в звичайній оправі 2'00 с.,
в гарній 2 К 50 с.

На поштову пересилку одної книжки треба долучити
35 сот.

Висилає за попереднім надісланєм гроший Канце-
лярія Тов-а „ПРОСЬВІТА“, Львів, Ринок ч. 10.

Ілюстрований катальог видавництва Тов-а „ПРОСЬВІТА“
висилаємо даром і оплатно.

B.

H-57608